

СЪБИТИЯТА НА ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

ЕЛЕНА ВАЙТ

ОПИСАНИЕ НА ПОСЛЕДНАТА ЗЕМНА КРИЗА

Извадки от писанията на Елена Г. Вайт

КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Адвентистите от седмия ден вярват, че са специално призовани от Бога да разпространяват и проповядват добрата вест за скорошното идване на Христос в този объркан и умиращ свят. Елена Вайт пише: “Големи трудности ще трябва да бъдат преживяни, за да се възвестява тази вест постоянно на хората” (“Основи на християнското възпитание”). В книгата си “Великата борба” тя описва подробно великите и ужасни бъдещи събития. Няма подобна на тази книга.

През 1976 г. бе издадена книгата “Мараната”, компликация от писания на Елена Вайт, в която се описва изпълнението на библейските пророчества за последните дни на човешката история.

Като израз на стремежа ни “да се възвестява тази вест постоянно на хората” сме подготвили книгата “Събитията на последните дни”. Много от публикуваните в книгата цитати са взети от предишни публикации на книгите на Елена Вайт, но известен процент от цитатите се предлагат за първи път. Въпреки че не сме обхванали всичко, което Елена Вайт е написала за последните земни събития, ние сме се постарали да включим най-важното от него.

В края на всеки цитат е дадена книгата, от която е взет, както и датата на неговото написване или пък годината, когато е бил публикуван, докато Елена Вайт е била още жива. В курсив сме добавили и някои обяснения, като сме се ръководили от мисълта, че допълнителната информация ще бъде от полза за читателите.

Опитали сме се да подредим цитатите на Елена Вайт за последните събития в логическа последователност. Не претендираме обаче, че сме подредили бъдещите събития по реда на тяхното изпълнение. Имайки предвид голямата важност на опитността на Божия народ в предстоящите дни, когато всеки ще застане сам “като че ли няма друг човек освен него на земята” (“Адвентен библейски коментар”, т.7), от основна важност е всеки християнин да има собствено убеждение, което да се основава на индивидуалното изучаване на Библията и на личната връзка с Господа.

Елена Вайт пише, че “нашият свят е учебник за Вселената” (“Животът на Исус Христос”) и че невидимият свят наблюдава “с неописуем интерес” заключителните сцени на земната история. Нека се постареем да разберем значението на земните събития, като ги свържем с великата борба между доброто и злото. И нека да споделяме с радост непрекъснато и с всички хора славната истина, че Исус Христос скоро ще дойде.

Попечителство на публикациите на Елена Г. Вайт

I. ПОСЛЕДНАТА ЗЕМНА КРИЗА

Разпространени схващания за бъдещето

“Сега е време на изумителен интерес към всичко живо. Управници, ръководители, мъже облечени с доверие, мислещи мъже и жени от всички слоеве на обществото са приковали вниманието си върху събитията, имащи отношение към нас, хората. Наблюдават отношенията между отделните народи. Следят интензивността, която съществува във всяко земно развитие на нещата, и смятат, че нещо знаменито и решаващо ще се появи на световната сцена и че земята е пред прага на изумителна криза” (“Пророци и царе”).

“Бедствията по суша и море, нестабилното положение на обществото, слуховете за война заемат голямо място в живота ни. Те са знамения за приближаващи събития с огромно значение. Силите на злото се обединяват в здрав съюз. Те укрепват силите си в очакване на последната криза. Знаменити прояви скоро ще настъпят в нашия свят и последните събития ще се осъществят много бързо” (“Свидетелства за църквата”).

Времето на трудности ще дойде скоро

“Времето на трудностите, което ще нарасне до края, приближава. Няма време за губене. Светът е завладян от духа за война. Пророчества та от Даниил 11 глава почти са достигнали до своето окончателно изпълнение” (“Ревю енд Херълд”, ноември, 1904 г.)

“Времето на трудности - трудности, които светът не е познавал, откакто народ съществува (Дан. 12:1), са вече пред нас, а ние приличаме на спящите девизи. Ние трябва да се събудим и да молим нашия Господ Исус Христос да ни вземе в Неговите вечни ръце и да ни носи през трудностите, вървейки пред нас” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

“Беззаконието в света се увеличава все повече и повече. Скоро голям проблем ще се изправи пред народите, проблем, който няма да може да бъде преодолян до Второто пришествие на Христос” (“Ревю енд Херълд”, февруари, 1904).

“Живеем във време, в което се намираме на самия предел, отвъд който е времето на изпитания и затруднения, които дори и не сме си представяли; те стоят пред нас” (“Свидетелства, т.9”).

“Стоим на прага на световната криза. Бързо ще следват Божиите съдби на земята - пожари, наводнения, земетресения, съпроводени с войни и кръвопролития” (“Патриарси и пророци”).

“Очакват ни огнени трудности и изпитания, но нека да не кажем нито една дума на неверие или отчаяние” (“Християнско служене”).

Бог винаги е предупреждавал за приближаващите съдби

“Бог винаги е изпращал мъже, които да предупреждават за Неговите съдби. Онези, които са имали вяра в Божията вест за тяхното време, и тези, които са претворили в дела вярата си, бивайки послушни на Божиите заповеди, са избягвали съдбите, предназначени за непослушните и невярващите.

Ной чу думите: ‘Влез ти и домът ти в ковчега, защото в това поколение само теб видях праведен пред Мен’ (Битие 7:1). Ной послуша и бе спасен. Лот чу словата: ‘Стани и излез от това място, защото Бог ще унищожи града’ (Битие 13:14). Лот позволи да бъде закрилян от небесните вестители и бе спасен. Така и Христовите ученици бяха предупреждени за разрушаването на Ерусалим. Тези, които следяха знаменията на пророчеството за предстоящото разрушаване, свое-

временно напуснаха града и спасиха живота си. Така и ние сме предупредени за второто идване на Христос и за унищожаването, което ще сполети света. Онези, които обърнат внимание на предупреждението, ще бъдат спасени” (“Животът на Исус”).

Бог ни е съобщил какво да очакваме в нашите дни

“Преди да бъде разпънат Спасителят обясни на своите ученици, че ще умре и ще възкръсне от гроба и ангелите ще запечатат Неговите думи в техните умове и сърца (Марко 8:31,32; 9:31; 10:32-34). Но учениците Му очакваха земно освобождаване от римското иго и не можеха да приемат спокойно мисълта, че в Този, в когото бяха съсредоточени всичките им надежди, ще умре от позорна смърт. Думите, които те трябваше да запомнят, бяха изтрити от съзнанието им и когато проблемите дойдоха, учениците се оказаха неподготвени. Разочарованието от Христовата смърт надеждите им и те се чувстваха така, сякаш Христос никога не ги беше предупреждавал за всичко.

В пророчествата бъдещето ни е открито така ясно, както бе разкрито и на учениците от Христовите слова. Събитията, свързани с края на благодатното време и делото на подготовка за времето на трудностите, са ясно представени. Но мнозинството от хората в този свят проявява повече от всеки друг път неразбиране към тези важни истини, отколкото ако не биха били разкрити” (“Великата борба”).

Пророчествата за последните събития изискват нашето внимание

“И тогава видях третия ангел (Откр. 14:9-11). Ангелът, който ме придружаваше, каза: ‘Страшно е делото Му. Ужасна е мисията Му. Той е ангелът, който ще отдели житото от плевелите и ще прибере зърното в небесните хамбари. Тези неща трябва да обладаят целия ум и завладеят изцяло вниманието’” (“Опитности и видения”).

“Ние трябва да стоим пред съдии, да отговаряме за верността си пред Божия закон и да изявим причината за вярата си. Младите трябва да разберат тези неща. Те трябва да знаят това, което ще стане преди края на човешката история. Тези неща засягат вечното ни благополучие, поради което и учители, и ученици трябва да обръщат повече внимание на тях “ (“Свидетелства”, т.6).

“Ние трябва да изучаваме големите пътни знаци, отбелязващи времената, в които живеем” (“Публикувани ръкописи”, т.4).

“Тези, които позволяват Бог да ги води и ръководи и се поставят под Негов контрол, ще разберат значението на събитията, пророкувани от Христос” (“Свидетелства”, т.7).

“Ние трябва да видим в историята изпълнението на пророчествата, да изучаваме делото на Божието провидение във великото реформаторско движение и да осъзнаем развитието на събитията и отнасянето им към отделните нации, оказващи влияние върху финалната фаза на Великата борба” (“Свидетелства”, т.8).

Специално внимание за изучаване на Даниил и Откровението

“Има нужда от още по-задълбочено изучаване на Божието слово, като особено внимание трябва да се обърне на Даниил и Откровение... Светлината, дадена на Даниил от Бога е предназначена за тези последни дни” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Нека четем и изучаваме Даниил 12 глава. Там се намира предупреждението, което всички трябва да разберем, преди да дойде краят” (“Публикувани ръкописи”, т. 15).

“Последната книга на Новия завет е изпълнена с божествени истини, които трябва да разберем” (“Притчи Христови”).

“Неизпълнените пророчества, записани в Откровение, очакват скоро своето изпълнение. Откровението трябва да се изучава със старание и прилежание от Божиите чада и да бъде ясно разбрано. Истината не бива да бъде прикривана, защото тя ясно ни представя какво ще бъде бъдещето” (“Тетрадни памфлети”, т.1).

“Тържествените вести, които са дадени по реда си в Откровение, имат за цел да завладеят вниманието и умовете на Божия народ” (“Свидетелства”, т.8).

Пророчествата са постоянен обект на човешкото внимание

“Има много хора, които не разбират пророчествата, отнасящи се до последните дни, поради което трябва да бъдат просветени. Това е отговорността на стражите и миряните: от техните уста да прозвучи високият предупредителен вик” (“Евангелизъм”).

“Нека стражите, поставени да бдят, издигнат гласовете си и да покажат кое е истинското свидетелство за последните дни. Нека покажем на хората в кой момент от пророческата история живеем” (“Свидетелства”, т.5).

“Има ден, определен от Бога, за приключването на човешката история: ‘Това благовестие ще се проповядва по цялата земя за знамение на всичките народи и тогава ще дойде свършекът.’ Пророчеството бърза към своето изпълнение. Много, още много трябва да се каже за тези истини, имащи огромно значение. Намираме се в дни, в които човешки съдби ще се запечатат завинаги.

Голямо изпитание ще е тези истини да бъдат представени пред хората. Важен факт е, че тези свидетелства не са предназначени само за хората от този свят, но и църквите, в които се намираме, трябва да осъзнаят, че Господ ще дойде внезапно и неочаквано. Сериозните предупреждения на пророчеството са адресирани до всяка душа. Нека никой от нас да не се чувства защитен от опасността да бъде изненадан. Нека нито едно фалшифициране на пророчеството да не ви откъсне от убеждението за истинността на събитията, които ще посочат приближаването на това велико събитие.”

Да не избързваме с оценки за значението на едно или друго събитие, давайки ясно мнението си за него и определяйки мястото му в пророчеството за последните събития

“Ние не можем с точност да опишем събитията, които ще станат в бъдеще, но трябва да знаем, че живеем във време, когато с молитва трябва да гледаме на това, което става около нас, свързано с второто идване на Христос” (“Избрани вести”, т.2).

“Белегът на звяра наистина е това, което е било известно, че ще бъде. Не всичко в това отношение е напълно ясно, нито ще бъде напълно изяснено до разпечатването на свитъка” (“Свидетелства за църквата”).

“Мнозина ще отвърнат погледа си от настоящите си задължения, благословения и удобства и ще започнат да се занимават с проблемите, свързани с последните криза. Това ще бъде преживяване на времето на скръбта предварително, но не ще получи никаква благодат за тези ненавременни трудности” (“Избрани вести”, т.3).

“Времето на трудностите идва за Божиите чада, но нека да не бъдат това постоянните ни слова пред хората, карайки ги да мислят, че предварително трябва да посрещнат трудностите. Ще има пресяване на Божия народ, но това не е най-важната истина, която трябва да проповядваме в църквите” (“Избрани вести”, т.1).

II. ЗНАМЕНИЯ ЗА ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС

Великото пророчество на нашия Господ

“Христос предсказа на своите ученици разрушаването на Ерусалим и знаменията, които ще сполетят света преди второто идване на Човешкия Син. Цялата 24 глава на Матей е пророчество за събитията, които ще станат преди това велико събитие, а разрушаването на Ерусалим е използвано като символ на окончателното унищожаване на света с огън” (“Писания на Е. Вайт”).

“На Елеонския хълм Христос повтори съдбите, които ще сполетят света преди Неговото Второ идване: ‘Ще чуete за войни и военни слухове. Народ ще се повдигне против народ и царство против царство. Ще има глад, епидемии, земетресения, наводнения. Всичко това е началото на страданията’ (Матей 24:6-8). Докато тези пророчества получиха частично изпълнение по време на разрушаването на Ерусалим, те ще се изпълнят в много по-голяма степен в последните дни” (“Свидетелства”, т.5).

Знамения по небето

“Христос каза, че в края на голямото папско гонение слънцето ще потъмнее и луната няма да дава светлината си. После звездите ще паднат от небето. И Той рече: ‘Научете притчата за смоковницата: ‘Когато клоните и вече омекнат и развият листа, знаете, че е близо лятото. Също и като видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата’” (Матей 24:32,33).

Христос е дал указателни знаци за Неговото Второ идване. Той обяви, че можем да знаем кога е наближило идването Му. Той се обръща към тези знаци: ‘Това поколение няма да премине, докато всичко това не се изпълни.’ Тези знаци вече се появяват. Сега със сигурност знаем, че Господното идване наближава” (“Животът на Исус”).

Знамения по земята

“Исус заяви: ‘Ще има знамения на слънцето, луната и звездите и бедствия измежду народите’ (Лука 21:25; Матей 24:29; Марко 13:24-26; Откр. 6:12-14). И всички, които следят знаменията, посочващи второто Христово пришествие, ще разберат, че то е близо, вече е до вратата (Матей 24:33)” (“Великата борба”).

“Народите са в тревога. Времето на объркване е върху нас. Човешките сърца примират от страх, поради, които ще сполетят света. Но онези, които вярват в Бога, ще чуят гласа Му сред бурята, казвайки: ‘Аз съм! Не бойте се!’” (“Знамения на времето”).

“Особена и изпълнена със събития история е записана в небесните книги, събития, които ще станат преди великия Господен ден. Всичко на този свят стои на несигурна почва” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

Фалшиви пророци

“Едно от знаменията, посочено от Христос и отнасящо се до запустяването на Ерусалим, е следното: ‘Ще се повдигнат много лъжепророци и ще заблудят

мнозина' (Матей 24:11). Фалшиви пророци се издигаха, мамейки хората и водейки големи множества в пустинята. Магьосници и чародеи, призоваващи свръхестествени сили, привличаха народа след себе си, водейки го в планински усамотени места. Но това пророчество също се отнасяше за последните дни. Това знамение е дадено и като знак за Второто пришествие" (Животът на Исус").

"Ние ще се сблъскаме с фалшиви пророци, лъжливи пророчества, неверни сънища и видения, но проповядвайки Божието слово няма да бъдем откъснати от Божия глас и Неговото слово" ("Избрани вести", т.2).

"Бяха ми показани много хора, които претендираха, че са получили специално свидетелство от Бога и ще се опитат да водят другите. Тръгвайки от погрешни идеи за дълг, те ще се нагърбят с работа, която Бог никога не им е възлагал. Резултатът ще бъде объркване и смущение. Нека всеки търси Бога сериозно и задълбочено, за да може да избере лично за себе си Божието намерение за него" ("Избрани вести", т.2).

Опитност с лъжепророк

"Миналата вечер непознат мъж, непознат за всички, но заявявайки, че е брат от Виктория (Австралия), ни посети и ни помоли да се срещне със сестра Вайт. Беше вечер и аз отклоних молбата му за среща. Ние го поканихме да остане с нас през нощта и на сутринта да закусим заедно. След нашето обичайно сутрешно богослужение, всеки започна да върши своята си работа; тогава този млад мъж се изправи и с властен жест ни замоли да седнем. Той попита: 'Имате ли песнарка? Ще изпеем една песен, а след това имам свидетелства за вас.' Аз отговорих: 'Ако имаш някакво свидетелство за нас, кажи ни го, без да се бавим, защото много се притесняваме, че няма да можем да изпратим навреме пощата.' Тогава той започна да чете нещо, което явно беше написал предварително, като основната идея измежду многото неща беше, че съдът за живите вече е започнал. Изслушах четенето му и накрая казах: 'Братко мой, ти изглежда не разсъждаваш с ума си. Обясни ни ясно, как твоето свидетелство може да се отнесе към нас. Моля те, нека да узнаем това веднага. Твоят ум е заблуден и ти си се заел с нещо, за което не си призван. Голяма част от това, което ти каза, е в синхрон с Библията и ние вярваме в тези слова, но твоят ум е превъзбуден. Моля те, обясни какво имаш да ни кажеш?' Мъжът заяви, че ние трябва да съберем багажа си и да заминем за Батъл Крийк. Когато го попитах защо трябва да сторим това, той ми отговори: 'Там ще бъде получено свидетелството, че съдът за живите хора е започнал!' Аз му отговорих: 'Работата, която Бог ни е възложил, още не е приключила. Когато нашата работа тук приключи, Бог ще е Този, Който ще ни каже, че е време да отидем в Батъл Крийк, а не ти, братко...' Оставих го при брат Стар, за да поговорят допълнително, като продължих с написването на писмата. Този млад човек казал на брат Стар, че когато сестра Вайт говорела с него любезно, но също и авторитетно, той започнал да разбира, че не прав и че мислите, които го били подбудили така силно, не били разумни и прави.

Въпреки, че семейството им било голямо, състоеше се от 10 члена освен тримата ни гости, ние решихме този млад човек да остане при нас за известно време. Не искахме да го пуснем да отиде при хора, които ще се отнесат грубо и осъдително към него, нито желяхме да повтори 'откровенията' си. Той ще остане при нас, докато намерим с него допирни точки и ако е възможно, го изведем с Божия помощ от опасността, в която се намира, показвайки му правилния път" (Писмо 66, 1894 г.).

Лакомия и невъздържание

Извратеният апетит и невъздържанието стоят в основата на големия морален упадък. Осъзнавайки това, Сатана изкушава постоянно мъже и жени да бъдат по-снизходителни към своя апетит с ЦЕНАТА не само на здравето, но дори и на живота си. Лакомията, пиенето и модата са целите, които този свят преследва. Подобни са целите и копнежите на хората, живели преди потопа. Такъв живот на пражосничество е белег, доказващ, че краят на този свят е наближил” (Писмо 34, 1875 г.).

“Картината, представяща ни допотопния свят, ни показва истинно условията на живот, който се води днес” (“Патриарси и пророци”).

“Ние знаем, че Христос ще дойде скоро. Днешният свят бавно става точно копие на света, в който живееше Ной. Образец е на себеугаждане и на откъсване от моралните ценности. Прекалява се с ядене и пиене. Мъжете пият отровните спиртни питиета, които помрачават ума им” (Писмо 308).

Дела на насилие

“В Ноевите дни почти всички хора се противопоставя на истината, като за тях беше приятно да живеят с паяжината на лъжата. Земята бе изпълнена с насилие. Войни, насилия, убийства следваха ден след ден. И всичко това не учудваше никой. Така ще бъде и преди второто пришествие” (“Адвентен библиейски коментар”, т.1).

“Трудовите съюзи често прибегват до насилие, ако не се изпълнят техните искания. От жалко по-жалко става това състояние на жителите на земята, когато не са в хармония с Бога. Никаква научна теория не може да обясни уверения ход на работниците на злото, поставени под командването на Сатана. Във всяко общество работят зли ангели, подбуждайки мъже и жени да вършат дела на насилие...

Извратеността и жестокостта на хората ще достигнат своята най-висока степен, поради която Бог ще трябва да открие Себе Си в своето величие. Много скоро злото на този свят ще достигне връхната си точка и както в Ноевите дни Бог ще излее съдбите й” (“Поглед нагоре”).

“Ужасните съобщения, които говорят за убийства и грабежи, за влакови катастрофи и насилие, ни казват, че краят е наближил. Сега, точно сега, е моментът да се подготвим за Второто идване на Исус” (Писмо 308, 1907 г.).

Войни и бедствия

“Бурята се приближава и ние трябва да се подготвим за нейната ярост, покайвайки се пред Бога и вярвайки в Исус Христос. Господ ще стане и ще разтърси земята. Ние ще видим това навсякъде. Хиляди кораби ще потънат завинаги в морските дълбини. Военни кораби ще бъдат потопени и ще загинат милиони хора. Непредвидено ще избухнат пожари и никаква човешка сила не ще може да ги потуши. Най-красивите дворци ще бъдат унищожени от яростните пламъци. Бедствия по железниците ще стават все по-чести и по-чести. Непредвидено объркване, противоречия и смърт ще се срещнат във все по-голям и по-голям мащаб. Краят е близо, изпитанията наближават. О, нека търсим Бога, докато може да се намери и да призоваваме името Му, докато е близо” (“Вести към младите”).

“В последните дни на човешката история ще избухнат войни. Ще има епидемии, бедствия и глад. Водите ще преминат границите си. Имотът и животът на хората ще бъдат унищожени от огън и вода. Ние трябва да се подготвим за жилищата, които Христос е подготвил за всички, които Го обичат” (“Мараната”).

Пожари

“Миналия петък, точно преди да се събудя, ми беше представена много внушителна картина. Като че ли се събуждах от сън, но не бях в дома си. От прозореца видях страшен пожар. Големи огнени пламъци падаха върху къщите, като от пламъците излитаха огнени стрели във всички посоки. Беше невъзможно да се уточни броят на пожарите и много къщи бяха изпепелени. Ужасът на хората беше неопишуем. След известно време се събудих, бях в дома си!” (“Евангелизъм”).

“Видях огромна огнена топка, падаща между красиви жилищни постройките, унищожавайки ги веднага. Чух някой да казва: ‘Ние знаехме, че Божиите съдби ще дойдат на земята, но не очаквахме да дойдат така скоро.’ А други с агонизиращи гласове викаха: ‘Ти знаеше! Защо не ни предупреди? Ние не знаехме!’”

Земетресения и наводнения

“Сатана е работил и все още работи. Той слезе на земята с огромна сила, когато Божият Дух се беше оттеглил от нея. Бог беше отдръпнал ръката Си. Нека сама погледнем какво се случи в Джонстаун (Пенсилвания) Бог не попречил на Сатана да унищожи цял град. (На 31 май 1889 г. около 2200 души загубиха живота си, когато водата преля язовирната стена след дълги валежи). А такива случаи ще стават все по-често и по-често до края на човешката история” (“Проповеди и разговори”).

“Земната повърхност ще бъде пропукана от изригването на елементите, намиращи се в земните недра. Тези елементи, веднъж излезли на повърхността, ще погълнат богатствата на хората, които в продължение на години са печелили и затвърждавали огромните си притежания с жестоката цена, които са били използвани за припечелването им. Не само нечестно забогатялите, но и религиозният свят ще бъде разтърсен в края” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

“Идва време, в което в един момент можем да стоим на солидна почва, а в следващия тя да пропадне под краката ни. Земетресенията ще се появят тогава, когато най-малко са очаквани” (“Свидетелства към проповедници”).

“Дадено ни е предупреждението, че зад пожарите, наводненията, земетресенията в яростта на бурята, в бедствията по суша и море не винаги стои Божият Дух, насочил унищожителната Си сила против хората” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

“Преди Божият Син да се появи в небесните облаци, земята ще потрепери. Небесните светкавици ще станат едно с огъня на земята, който ще превърне планините в пещ, която ще изригне потоци лава, заливащи села и градове. Разтопени скални маси ще потъват във водите, като при разместването на земните пластове, по повърхността ще се появят скрити дотогава елементи, намиращи се в недрата и правещи водата да закипи, пръст и камъни ще изригват. Ще има силни земетресения и погубления над човешкия род” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

Убийства, глад, епидемии

“Бог не спря силите на тъмнината да вършат смъртоносното си дело на отравяне дори и на въздуха, един от изворите на живота, със смъртоносна миризма. Това не само че оказва влияние на растителния свят, но и човекът страда от епидемии... Тези неща са резултат от Божия гняв, който се излива на земята (Бог отговаря за това, което допуска или не забранява: Изх. 7:3; 8:32; 1 Лет.

10:4,13,14), показвайки ни какво ще последва в близкото бъдеще” (“Избрани вести”, т.3).

“Гладът по земята ще се увеличава. Епидемиите ще отнемат хиляди човешки живота. Навсякъде ни заобикалят опасности, породени от прякото и не до там пряко действие на Сатана. И тук ще се открие Божията сила да възпира духането от четирите краища на земята” (“Публикувани ръкописи”, т.19).

“Показано ми бе, че Божият Дух се беше отдръпнал от земята. Божията закриляща сила скоро ще бъде отказана на всички, които продължават да не зачитат Божиите заповеди. Всекидневно се извършват нечестни сделки, убийства, насилия от всякакъв вид. Неправдата става нещо обикновено и вече не шокира както преди” (Писмо 258, 1907 г.).

Божията цел с бедствията

“Какво означават ужасните бедствия по море - съд, погубващ завинаги без предупреждение? Какво означават катастрофите по суша - огън, поглъщащ богатствата, които богатите са трупали чрез насилие над бедните. Разбира се, че Бог не възнамерява да закриля имота на онези, които престъпват Неговия закон, отхвърлят завета Му, потъпкват Неговата събота и на нейно място поставят измисления от хора почивен ден.

Язвите Господни започват вече да падат над земята, унищожавайки най-ценните неща, като че са били унищожени от огнени езици. Тези съдби не ще ли донесат на християните разбиране за времето, в което живеят? Чрез бедствията Бог иска да изпълни плана Си светът да разбере на къде отива, та дано грешниците да се убоят и да затреперят пред Бога” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

“Колко често слушаме за земетресения, бури, пожари и наводнения, за огромни материални загуби и за убити хора. Очевидно тези бедствия са последица от катаклизми в природните сили, които са извън човешки контрол, но в тях може да се види Божията цел. Тези бедствия са сред факторите, целящи да пробудят мъже и жени за приближаващата опасност” (“Царе и пророци”).

“Бог има цел, когато допуска тези бедствия. Това е един от методите Му, за да доведе мъже и жени до размисъл. Чрез необикновена работа с природата Бог ще посочи на съмняващите се човешки сили онова, което Той ясно е открил в Словото Си” (“Публикувани ръкописи”, т.13).

Бъдещите събития са в Божиите ръце

“Делото не е без ръководител. Програмата на бъдещите събития е в Господната ръка. Всемогъщият държи съдбите на народите така, както и съдбата на Църквата Му е в Неговата ръка” (“Свидетелства”, т.5).

“Тези символични образи (огненият змей в пустинята) могат да се разглеждат двузначно. От тях Божият народ научава, че земята не само от физическа гледна точка е под Божи контрол, но и това, че Той ръководи и религиозните движения на народите. Това важи особено за налагането на неделния закон” (“Публикувани ръкописи”, т.13).

“Във великото заключително дело, което приближава, ние ще срещнем много трудности, които няма да знаем как да преодолеем. Но нека не забравяме, че на наша страна са трите велики небесни сили на Триединството, че Божията ръка управлява кормилото и Бог ще направи така, че да се изпълни намерението Му” (“Евангелизъм”).

“Както всяко колело бе под ръководството на ангел херувим (Езек. 10:8,9-11), така и ходът на земните събития, колкото и объркан да е той, е под Божи

контрол. В съперничеството и борбите на нациите, Бог, Стоящият над херувимите, все още ще води хода на човешката история (Езекиил 1:4,26; 10:8; Даниил 4:17,25,32)” (“Възпитание”).

“В човешката история развитието на народите, възходът и загиването на империите винаги са били приписвани на човешки намерения и възможности. Изглежда, че изходът на събитията е зависим в голяма степен от човешката сила, амбиция или каприз. Но в Божието слово ние виждаме вдигната завесата и като погледнем зад земните сили, интереси и страсти, разбираме, че те са само оръдия в ръката на Всевечния, Който тихо и спокойно изпълнява своя предначертан план” (“Царе и пророци”).

Небесната грижа за земните събития

“В пощадяването на живота на първия убиец Бог представи пред цялата Вселена смисъла на Великата борба. Неговата цел беше не само да потуши бунта, но и да покаже неговата същност. Непадналите същества от другите светове следяха с най-голям интерес събитията, които се разиграваха на земята.

Бог има симпатията и одобрението на цялата Вселена и така стъпка по стъпка приближава пълното изпълнение на спасителния план” (“Патриарси и пророци”).

“Христовата смърт за спасението на падналото човечество не само ще направи небето достъпно за човешкия род, но ще покаже и справедливостта на Бога и Сина при унищожаването на Сатана” (“Патриарси и пророци”).

“Вселената наблюдава с нестихващ интерес заключителните сцени от Великата борба между доброто и злото” (“Царе и пророци”) (Елена Г. Вайт пише, че непадналите светове и небесните ангели наблюдавали Христовата борба в Гетсимания с “напрегнат интерес” (“Животът на Исус”). За Христовата четирихилядна борба със Сатана и окончателната Му победа на Голготския кръст тя използва фрази, като “Небесният Всемир гледа”, “Цялото небе и непадналите светове са били свидетели”, “Те чуват”, “Те виждат”, “Небето гледа”, “Каква гледка за Всемира”).

“Нашият малък свят е учебникът на Вселената” (“Животът на Исус”).

III. КОГА ЩЕ СТАНАТ ТЕЗИ НЕЩА?

Христовите ученици питат Исус за часа на Неговото Второ идване

“Христовите слова (Матей 24:2) бяха изговорени пред голямо множество, но въпреки това, когато Исус остана сам Елеонския хълм, Петър, Яков, Йоан и Андрей дойдоха при Него и Го попитаха: ‘Кажи ни, кога ще се случи всичко това и кое ще бъде знамението за Твоето идване в края на света?’”

Исус не отговори на своите ученици, опасявайки се да не отъждествят разрушаването на Ерусалим с Второто пришествие. Описанията и на двете събития имаха общи елементи. А ако беше открил бъдещето, както Той го познаваше, те нямаше да могат да го понесат. За тяхно добро Христос уеднакви описанията на тези две знаменити събития, оставяйки последователите Си да изследват лично за себе си Писанието” (“Животът на Исус”).

Времето на Второто пришествие не се знае

“Мнозина, които се наричат адвентисти, фактически са хора, определящи дати. Ден след ден те чакат Христос да дойде и всеки път повтарят грешката си. Да бъде определено времето на второто идване на Исус е извън възможностите

на смъртни човеци. Дори и ангелите, служителите на наследниците на спасението, не знаят деня и часа: ‘Но за този ден и час никой не знае нито човек, нито ангел, а само Отец’” (“Свидетелства”, т.4)

“Ние не знаем с точност времето за изливането на Светия Дух или за Второто пришествие. Защо Бог не ни е казал? Защото нямаше да използваме правилно това наше знание. Един от резултатите щеше да бъде сериозното забавяне на Божието пригответелно дело великия идващ Господен Ден. Не бива да живеем за сензацията...

Не можем да кажем, че Той ще дойде след една, две или 5 години, или да проповядваме, че Христос няма да дойде до 10 или 20 години” (“Ревю енд Херълд”, 22 март 1892 г.).

“Господният ден приближава. Знаменията се изпълняват. И все пак нямаме вест в кой ден и час ще дойде Христос. Господ разумно е скрил това от нас, за да бъдем постоянно в трепетно очакване, готвейки се за славното второ идване на нашия Господ и Спасител Исус Христос” (Писмо 28, 1897 г.).

“Точното време за Второто пришествие е Божия тайна” (“Животът на Исус”).

Нашата вест не определя дати

“Ние не спадаме към тези, които определят точно времето, оставащо до идването на Христос в сила и пълна слава. Някои са определяли време и когато то е отминавало, техният непокорен дух, неприемайки укора, даден от Бога, продължавал да посочва нови и нови дати. И тези последователни неуспехи ги определят като фалшиви пророци” (“Основи на християнството”).

“Бог не е предизвестил на никой човек, кога ще бъде Христовото пришествие - 5,10 или 20 години преди края на земната история. Той няма да даде повод на нито едно човешко същество да смята, че е закъсняло с приготовленията си за Неговото идване. Бог не ще има нито един поданик, който да повтори думите на неверния слуга: ‘Господарят ми се забави!’, защото това ще води до безразсъдно пренебрегване на възможностите и привилегиите, дадени ни за подготовка за великия и славен ден” (“Ревю енд Херълд”, 27 ноември 1900 г.).

Определянето на дати води до неверие

“Понеже често датите, определяни от хора, са отминавали, без да се случи нищо, светът се намира във все по-твърдо състояние на неверие по отношение на второто пришествие, отколкото преди. Човеците гледат на грешките на фалшивите пророци с отвращение и понеже винаги са се поддавали на заблужденията, противопоставят се и на истината, записана в Священото писание, че краят на всичко е наближил” (“Свидетелства”, т.4).

“Аз разбрах, че брат Даниелс беше определил срок от 5 години, през който Христос ще дойде. Надявам се да не се разпространи (извън граници), че сме хора, определящи дати. Нека да не правим подобни предсказания. Това няма да доведе до нищо добро. Не търсете успехи на такава основа, а нека бъдем предпазливи във всяка произнесена дума, така че разпалените фанатици да не могат да използват нищо, предизвиквайки сензации, с които Светият Дух да бъде оскърбен.

Целта ни не е да разпалваме човешките страсти и да се вдига шум, който е ненужен, като по този начин чувствата вземат връх над принципите. Сатана работи, за да направи всичко, зависещо от него, да осъществи хитрините и намеренията си, имайки сила да върши зло. Всичко възбуждащо духовете, предизвиква-

що чувствата, настроенията, основани на грешна основа, всяват страх и боязън, като последиците от това няма да закъснеят” (Писмо 34, 1887 г.).

“Винаги ще има фалшиви и фанатични движения, създадени от личности в църквата, които казват, че са водени от Бога, хора, които ще тръгнат преди да бъдат изпратени, ще предсказват деня и часа когато ще се изпълнят нестанали още пророчества. Врагът е доволен от тяхната работа, защото успешните им заблуждения водят хората в грешни посоки, като причиняват объркване и неверие” (“Избрани вести”, т.2).

Няма пророческо време след 1844 г.

“Когато бях на лагерното събрание Джаксън съвсем ясно заявих на тези фанатични фракции, че работата, извършена от тях, е насочена против душите. Те бяха в тъмнина. Претендираха, че притежавали голяма светлина за приключването на благодатното време през октомври 1844 г. Там публично заявих, че Бог прояви милост и ми показа, че след 1844 г. няма да има друго посочено пророческо време” (“Избрани вести”, т.2).

“Позицията ни е била да наблюдаваме и да чакаме, без никакво предсказване на време, дни и дати между завършването на пророческите събития през 1844 г. и Второто идване на Исус Христос” (“Публикувани ръкописи”, т.10).

“Хората не ще получат друго свидетелство за втори пророчески период. След това време (Откр. 10:4-6) - от 1842 до 1844 г., няма да има друг пророчески период. Последното пророческо време е есента на 1844 г.” (“Адвентен библейски коментар”, т.7)

Елена Вайт е очаквала Христовото идване да стане докато е жива

“Беше ми представена група от присъстващи на Генералната Конференция. Ангелът рече: ‘Някои от тях ще бъдат храна на червеите, върху други ще се излеят последните седем язви, а част от тях ще бъдат преобразени при Второто пришествие’” (“Свидетелства”, т.1).

“Понеже времето е кратко, трябва да работим с прилежание и двойни усилия. Децата ни може да се наложи никога да не учат в колеж” (“Свидетелства”, т.3).

“Не е разумно сега да създаваме деца. Времето е кратко и опасностите на последните дни са върху нас, а малките деца ще бъдат погубени преди да стане това” (Писмо 48, 1876 г.).

“В този век земната история приближава своя финал. Наближава времето на изпитанията, които ще ни сполетят, изпитания, каквито никога досега не е имало. В този момент е по-добре да се ограничат бракосъчетанията както за мъже, така и за жени” (“Свидетелства”, т.3).

“Ще дойде часът, който не е далеч, и някои от нас, които вярват днес, ще бъдат живи, ще видят предсказаното събитие, ще чуят гласа на архангела и звука на Божията тръба от планините, равнините и моретата, от всички части на планетата Земя” (“Ревю енд Херълд”, 31 юли 1888 г.).

“Времето на изпитанията е почти върху нас. Високият вик на третия ангел вече е започнал в откриване на Христовата правда, правдата на нашия Изкупител” (“Избрани вести”, т.1).

Бавенето обяснява

“Дългата тъмна нощ цели да ни изпита, а зазоряването милостиво се забавя, защото ако Христос дойде, ще намери толкова много неподготвени” (“Свидетелства”, т.2).

“Държат ли адвентистите след голямото разочарование през 1844 г. здраво на своята вяра и биват ли водени заедно от Божието провидение, получавайки вестта от третия ангел? Ако беше направено това, те щяха да видят Божия Спасител, Господ щеше славно да си послужи с техните слаби възможности, работата щеше да бъде приключена успешен и Христос щеше да е дошъл, отдавайки на децата си техния заслужен дар... Бог не забавя по Негово желание идването на Своя Син.

Заради неверие, роптание и бунтове вратите на земния Ханаан се затвори-ха за древния Израил в продължение на 40 години. Подобни грехове забавят и влизането на съвременния Израил в Небесния Ханаан. Причината в никакъв случай не беше и не ще бъде в Бога! Причините са неверието, материализмът, неосветеността, съперничеството между Господния народ, в редиците на който сме намирали убежище от греха и скърбите толкова много години” (“Евангелизъм”).

“Извършила ли е Божията църква възложената от Бога работа? Целият свят е пред нас, чакащ да бъде предупреден, за да може Господ Исус да дойде със сила и голяма слава” (“Животът на Исус”).

Божиите обещания са условни

“Божии ангели в своите вестии, отправени към човешките, представят пред нас краткостта на времето. (Римл. 13:11,12; 1 Кор. 7:29; 1 Сол. 4:15,17; Евр. 10:25; Яков 5:8,9; 1 Петр. 4:7; Откр. 22:6,7). Това беше винаги представяно и пред мен. Наистина времето продължава по-дълго, отколкото ние очаквахме в ранните дни, когато получихме тази вест. Нашият Спасител не се появи толкова скоро, колкото ние очаквахме. Но пропаднало ли е Божието обещание? НЕ! Нека запомним, че Божии обещания и заплахи са условни...

Ние може и да останем на този свят поради непослушание и непокорство още много време, но Божията цел е Неговият народ да не прибави грях след грях в небесните книги като последица от техните собствени грешни действия...” (“Евангелизъм”).

Какво очаква Христос?

“Христос с копнеж желае да види Себе Си в Своята църква. Когато характерът на Исус се възпроизведе напълно в Неговия народ, тогава Той ще дойде и ще ги призове, показвайки родството си с тях.

Това е привилегия на всеки християнин не само да очаква, но и да ускори Христовото идване. Всички, които проповядваме Неговото име, принасяме плод на слава и така много бързо ще се посее по целия свят смето на Евангелието. Последната велика жътва ще узрее бързо и Исус ще може да дойде и да прибере скъпоценното зърно” (“Притчи Христови”).

“Разпространяването на Евангелието по света е наш дълг за ускоряване на Второто пришествие. Ние не само трябва да очакваме, но и да ускоряваме Христовото идване” (“Животът на Исус”).

“Той съединява нашите слаби възможности с Неговата могъща сила, за да се сложи по-скоро край на мъките и страданията” (“Възпитание”).

Границите на Божието търпение

“С непогрешима прецизност Всевечният още запазва баланса между наградите. Докато Неговата милост проявява състрадание чрез призивите за покаяние, сметката в небесните книги е отворена. Но когато хората преминат кредита си, определен от Бога, ще започне и изливането на Неговия гняв над земята” (“Свидетелства”, т.5).

“Бог Записва сметките на народите. На в небесните книги тези сметки ще са насочени против тях. Когато се узакони наредбата за неделния ден и за наказанието, което ще последва, ако не се спази, тогава тяхната чаша ще се препълни” (“Библейски коментар”, т.7).

“Бог води точни сметки за народите... Когато времето окончателно настъпи и злото достигне границите на Божията милост, Неговото търпение ще се прекрати. Когато общата сума в небесните книги покаже беззаконие, тогава Божието наказание ще сполети света” (“Свидетелства”, т.5).

“Докато Божията милост дълго понасяше греха, има граница за беззаконието, отвъд която не може да отиде нито един човек. Когато злото достигне определеното си ограничение, тогава Божията милост ще се отдръпне и ще започнат наказанията върху света” (“Патриарси и пророци”).

“Идва време, когато човешкото лукавство и арогантност ще достигне определена граница, която Бог не ще допусне да се премине. Тогава хората ще разберат, че и търпението на Йов не е безконечно” (“Свидетелства”, т.9).

“Има граница, отвъд която нищо не може да спре съдбите на Йов” (“Царе и пророци”).

Злото вече е достигнало своя предел

“Продължителността на времето ще бъде малко по-голяма, докато жителите на земята препълнят чашата на своето беззаконие. Тогава Божието наказание, което толкова дълго е оставало неизявено, ще се излее и нашата земя ще пие от чашата на Божия гняв” (“Свидетелства”, т.1).

“Чашата на беззаконието е почти пълна и наказателната справедливост на Бога скоро ще бъде върху виновниците” (“Свидетелства”, т.4).

“Нечестият на земните жители почти е изпълнило мярката на злото. Земята е почти достигнала до мястото, от което Бог не ще забрани на разрушителя да извърши своето дело” (“Свидетелства”, т.7).

“Злото е почти достигнало определената му граница. Объркване е обхванало света и страшното наказание скоро ще сполети земните жители. Краят е много близко. Ние, които знаем истината, трябва да се приготвим за това, което скоро ще се случи на света като ужасно описуема изненада” (“Свидетелства”, т.8).

Мисълта за Христовото идване трябва винаги да е ясна в съзнанието ни

“Трябва да се научим да мислим и никога да не забравяме знаменитите сцени на съдбите, които ще се случат в недалечното бъдеще пред нас. Когато картините на Второто Христово пришествие са постоянно в нашето съзнание, когато мислим за деня, в който всичко ще бъде открито пред очите ни, това ще окаже влияние върху нашите характери. Веднъж един брат ме попита: ‘Сестра Вайт, мислиш ли, че Исус Христос ще дойде след 10 години?’ ‘Какво ще е по-различно за теб, ако Той дойде след две, 4 или 10 години?’, го попитах. ‘Мисля, че ще постъпя по друг начин с някои неща, а не както постъпвам днес с тях, ако знаех, че Исус ще дойде след 10 години.’ ‘Какво ще промениш?’, го попитах. ‘Ще продам имота си и ще започна да изследвам Божието слово. Ще се опитам да предупредя

хората и да им покажа, че трябва да се приготвят за второто пришествие. Ще се моля на Бога, да ми помогне да съм готов за Неговото идване.’

Тогава казах: ‘Но ако знаеше, че Исус няма да дойде дори и след 20 години, ти би ли живял различно?’ Той отговори: ‘Мисля, че да!’

Колко егоистично беше обяснението, че ще живее по различен начин, ако знаеше, че Исус ще дойде след 10 години. Защо Енох ходеше по Бога 300 години?! Това е поука за нас, че и ние ще трябва да ходим по Бога всеки ден и няма да се намираме в безопасност, ако всекидневно не чакаме и не наблюдаваме” (“Писания на Е. Вайт”).

Краткостта на времето

“Нека Бог да не дава покаяние на онези, които са безгрижни и лениви спрямо Божието дело нито денем, нито нощем. Краят е близо. Това е, което Исус иска да е винаги в съзнанието ни - краткостта на времето” (Писмо 97, 1886 г.).

“Когато застанем с изкупените на стъкленото море с арфи в ръце и със златни корони на глави, а пред нас ще е необятната вечност, тогава ще разберем, колко кратко е било времето на изпитанията” (“Публикувани ръкописи”, т.10).

IV. БОЖИЯТА ЦЪРКВА НА ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Божият народ пази Господните заповеди

“На тази земя Бог има църква, която въздига потъпкания закон, представяйки на света Божия Агнец, Който носи човешките грехове...”

Днес има църква, която понася трудности, издига прегради и възстановява развалини...

Нека всички бъдем внимателни и не отправяме протест срещу единствените хора, които напълно отговарят на описанието, дадено за Остатъка, които палят Божиите заповеди и имат вярата Исусова... Господ има Свой остатък, църква на тази земя, стояща над всяка друга църква по отношение на лекотата, с която проповядва Божиите истини и застъпването за Господния закон... Братко мой, ако учиш, че Църквата на адвентистите от седмия ден е Вавилон, ти грешиш (Книгата Откровение описва два вида Божий народ - видимият остатък (12:17) и “Моят народ” във Вавилон (18:4).)” (“Свидетелства за проповедниците”).

Божият народ има свидетелството Исусово

“Колкото приближава краят и делото за последното предупреждение към света нараства, все по-важно и по-важно става за онези, които приемат настоящата истина, да имат ясно изразено разбиране за естеството и влиянието на свидетелствата, които Бог в Своето провидение е свързал с вестта на третия ангел още от нейното започване” (“Свидетелства”, т.5).

“Хората могат да съставят план след план, а врагът ще се стреми да отдели души от истината, но всички, които вярват в Христовите слова, изречени от сестра Вайт, и в свидетелствата, изказани от нея, ще бъдат избавени от многото заблуди, които ще изпълнят света в тези последни дни” (“Избрани вести”, т.3).

“Ще има и такива, които ще претендират, че са получили видения. Когато Бог ви даде ясно доказателство, че видението е от Него, тогава можете да го приемете. Но не правете това, ако нямате достатъчно доказателства, защото все повече и повече ще бъдат въвеждани в заблудя хората не само в Америка, но и в други страни” (“Избрани вести”, т.2)

Отличителна черта на библейските им доктрини

“Обръщайки поглед към 1844 г., можем да кажем, че това бе време на знаменити събития. Нашите очи се отвориха за очистването на небесното светилище, разбрахме ясно, че ние сме Божият народ на тази земя, приехме светлина за първата и втората ангелска вест и вестта на третия ангел, върху свитъка на който беше написано: ‘Божии заповеди и вярата Исусова.’

Едни от отличителните белези на тази вест бяха Божият храм, видян от онези, които искрено обичат Христовата истина на небето и ковчегът, съдържащ Божия закон. Светлината, излъчвана от четвъртата заповед, озаряваше с ярките си лъчи пътеката, по която грешникът достига до закона, който е нарушил. Безнравствеността на този свят е отличителна черта, присъстваща и днес. Не мога да добавя нито един отличителен белег в повече от себе си от посочените тук” (“Съвети до писатели и издатели”).

Особената мисия на адвентистите

“Бог ни е направил пазители на Неговия закон. Той ни е поверил свещената и вечна истина, която трябва да бъде споделена с хората, предадена им като истинно предупреждение, доказателства и насърчение” (“Свидетелства”, т.5).

“Адвентистите от седмия ден са избрани като специален Божий народ, нещо отделно от този свят. С меча на истината, Христос ги отдели от дребнавостта на света и ги доведе при Себе Си. Те са негови представители в този свят и Христос ги е призовал да бъдат негови заместители в последното дело на спасение. Най-скъпоценните истини, поверени някога на смъртни човеци, най-тържествените и изпълнени със страх Божии предупреждения, изпращани някога до хората от Бога, са били поверени на тях, за да ги предадат на света” (“Свидетелства”, т.7).

“В известен смисъл адвентистите имат специална мисия на тази земя - да бъдат стражи и носители на светлина! На тях е било поверено последното предупредително дело към загиващия свят. Те са осветени от чудната светлина, излъчвана от Божието слово. Възложена им е работа с най-голяма важност - проповядването на трите ангелски вестии! Няма друго дело с такова огромно значение. Поради това не трябва да допускат нищо да отклонява тяхното внимание” (“Свидетелства”, т.9).

Причини, поради които беше организирана Адвентната църква

“Когато броят на нашите членове започна да се увеличава, това беше доказателство, че без някаква форма на организация ще настъпи голямо объркване и делото няма да напредва успешно. За разпространяването на истината в нови полета, за предпазването както на църквите, така и на проповедниците от неосветени членове, за запазването на църковната собственост, за разпространението на истината чрез печата и поради още много други причини имаше належаща нужда от организация. Светият Дух ни освети и ние разбрахме, че в нашите църкви трябва да има ред и съвършена дисциплина, но основата на всичко да е организацията. Порядък и ред можем да видим във всички Божии дела във Всемира. Редът е законът на небето, а той трябва да бъде и принцип на Божиите чада на земята” (“Свидетелства към проповедниците”).

Винаги организацията ще бъде основното

“Ако църквите не са организирани така, че да налагат и прилагат ред и дисциплина, те няма на какво да се надяват за бъдещето” (“Свидетелства”, т.1).

“О, колко доволен би бил Сатана, ако можеха да успеят усилията му да се вмъкне в Божията църква и да внесе объркване в момент, когато съвършената организация е крайно необходима. Тя ще бъде най-мощната сила, отстраняваща необосновани противоречия и отхвърляща претенции, непотвърдени в Библията. Ние желаем да продължим следването на този предначертан път така, че никога да не бъде нарушена тази система на организация и ред, изградена с толкова мъдрост и внимателна работа. Не бива да се допускат нередности, чрез които да се наруши ходът на делото.

Някои изказват мнението, че ние, които живеем в края на времето, като Божии чада ще действаме независимо от църковна организация. Но от Господа ми беше съобщено, че в делото Му не ще има никакви самоволни действия” (“Свидетелства”, т.9).

“Колкото повече приближава последната криза, толкова мислите ни, че нямаме нужда от ред и хармония, трябва да бъдат заменени със съзнаването, че както никога досега в постъпките ни трябва да има дисциплина и систематичност” (“Избрани вести”, т.3).

Особеният авторитет на Божията църква

“Бог е облякъл църквата Си с особена сила и авторитет, който никой няма право да не зачита или да презира. Защото който върши това, презира Божия глас” (“Свидетелства”, т.3)

“Бог е дал на църквата Си най-могъщата сила, която може да се даде под небето и това е Неговия глас, който говори на и чрез народа Си, респектиращ със силата си” (“Свидетелства”, т.3).

Време на духовни слабости и слепота

“Беше ми повторено всичко, което казах в Минеаполис, че в църквите ни трябва да започне реформация. Трябва да бъдат направени реформи, защото духовната слабост и слепота е обладала народа, благословен с толкова много светлина, скъпоценни възможности и привилегии. Повечето реформатори бяха дошли от църкви от други деноминации, но сега правят неща, извършени от църквите, които те бяха напуснали. Ние се надяваме, че няма да има нужда подобни хора да излизат отново от църквите си. (Това е единственият познат ръкопис, написан от Елена Вайт и показващ, че тя може би е изгубила доверие в организацията на Адвентната църква. Това съмнение не се повтаря никъде в писанията.) Докато се стараем да се запази връзката ни със Светия Дух, от която получаваме мир, ние не ще престанем нито с перо, нито с думи да се противопоставяме на лицемерната набожност” (“Писания на Е. Вайт”, 1888 г.).

“На онези, които се хвалят със светлината, която им е предоставена, но все още не ходят в нея, Христос казва:”Ще погледна по-благосклонно на Тир и Сидон в оня ден на съд, отколкото към теб. А ти, Капернауме (Църква на адвентистите от седмия ден, която има обилна светлина), (думите в скобите са добавени от Е. Вайт) твоите хвалби достигнаха до небето (в случая изтъкнати привилегии). Ще бъдеш свален дори до преизподнята, защото, ако се бяха извършили в Содом великите дела, които се извършиха в теб, той би и до днес останал (Матей 11:23)” (“Ревю енд Херълд”, 1 август 1893 г.).

“Църквата е обладана от хладкост. Божието присъствие не е в нея” (“Тетрадни памфлети”, т.1).

Злоупотреби с властта в църковното ръководство

“Генералната конференция сама по себе си става покварена с грешни мнения и принципи...”

Мъже се облагодетелстват нечестно за сметка на тези, които те смятат, че са поставени под тяхна власт. Те бяха решени да отличат с нещо особено времето на тяхното управление (ръководство), но те или биха ръководили, или биха рушили...

Тази своеволна сила, която се е увеличавала, като прави хората богове, ме плаши и би трябвало да причинява страх. Това е проклятие, което може да бъде извършено от всеки един” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Има толкова много тежки отговорности, легнали на плещите на няколко мъже, но някои от тях не търсят Бог като техен съветник. Какво знаят тези мъже за нуждите на делото в други страни? Как могат да разрешат проблемите на тези, които идват да търсят съвет? Братята и сестрите, които изпращат проблемите и нуждите си, ще трябва да чакат три месеца, докато получат отговор, ако той не се забави” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Тези, които живеят в отдалечени места, няма да извършат това, което техните ръководители им казват, че е право, докато не получат разрешение от Батъл Крийк. Преди да предприемат нещо, те ще чакат да им се отговори с ДА или НЕ” (“Специални свидетелства” - А).

“Не е разумно да се избира един човек за председател на Генералната конференция. Нейната работа се е увеличила, а някои неща са ненужно усложнени. Беше изразено желание да се промени начинът на работа. Трябва да се направи разпределение на работните полета или да се изготви друг план на работа, който да промени сегашния ход на нещата” (ЦАСД е създадена през 1863 г., като тогава е наброявала 3 500 члена, имала местни конференции, 30 проповедници и една Генерална Конференция, представяна от трима души. Председателят на Генералната Конференция е можел да ръководи напредъка на делото и да дава нужните съвети поради малката численост на организацията. Можел е да присъства на всяка важна среща и лично се е занимавал с много от работните контакти, свързани с публичната работа. Но през 1896 г. в църквата настъпи подем, особено в САЩ, като делото започна да се разпространява и в Европа, Африка и Австралия. Това не е позволявало един човек да ръководи и направлява делото, разпространило се така далеч. Елена Вайт изтъква нуждата от дивизии в отделните страни, за да могат членовете на църквата да не обръщат за съвет само към един човек. Така в отделните страни се организирали съюзни съвети, както и дивизии...) (“Свидетелства към проповедниците”).

Неразумните водачи не говорят за Бога

“Гласът от Батъл Крийк, който се е смятал за авторитета, даващ съвети за напредъка на делото, вече не е Божия глас” (“Публикувани ръкописи”, т.17)

“Преди няколко години аз смятах Генералната конференция за Божия глас” (“Публикувани ръкописи”, т.17)

“Че тези мъже ще застанат на свято място, за да бъдат Божия глас за Неговия народ това ние вярвахме за Генералната конференция. Уви това време отмина” (“Бюлетин на Генералната конференция”).

Няма нужда от нови деноминации

“Вие ще вземете пасажи от “Свидетелства”, които говорят за сътресенията в Божията църква и за края на благодатното време, и ще казвате, че от този на-

род ще се вдигне друг по-чист и по-свят. Всичко това радва Сатана... Сигурно някои ще приемат възгледите, които изтъкват, като говорят и работят над тях, и ние бихме били свидетели на едно от най-фанатичните събития, станали в Адвентната църква. Това е, което Сатана желае” (“Избрани вести”, т.1).

“Бог ни е дал свидетелство, въз основа на което да наречете ЦАСД Вавилон и да призовавате Божиите чада да излязат от нея. Всички доводи, които можете да изтъкнете, няма да имат достатъчно тежест за мен, защото Бог ми е дал ясна светлина, която противоречи на такова мнение.

Аз зная, че Бог обича църквата Си. Няма да бъде допусната тя да се обърка и раздели на части. Във вашето мнение няма нищо логично, няма дори и най-малкото доказателство, че всичко това ще стане” (“Избрани вести”, т.2).

“Аз ти казах, братко мой, че Бог има свое организационно тяло, чрез което Той ще работи. Когато някой се отдели от организацията на Божия народ, пазещ Божиите заповеди, когато започне да претегля църквата с човешки везни и мерки и да я осъжда, тогава трябва да знаеш, че Бог не го води. Той е на грешен път” (“Избрани вести”, т.3).

Бог ще постави всичко на мястото си

“Не трябва да се съмняваме и притесняваме за преуспяването на делото. Бог е главата и Той ще постави всяко нещо на мястото си. Ако обстоятелствата се стекат така, че се наложи друг да ръководи Божията работа, Бог ще вземе това под внимание и всичко погрешно в делото ще бъде поправено. Нека да вярваме, че Бог ще води триумфиращия кораб, чиито пасажери са неговите люде, безопасно към вечния пристан” (“Избрани вести”, т.2).

“Няма ли Бог жива църква? Той има църква, която е църква воюваща, но не е триумфираща. Много е тъжно, че се срещат членове, които са като плевели сред жито... Въпреки, че такива има в църквата, и ще има до края на света, църквата в тези последни дни трябва да бъде светлина на света, който е опетнен и деморализиран от греха. Църквата, изтощена и несъвършена, се нуждае от предупреждения, благородна критика и съветване. Тя е единственият обект на тази земя, на който Исус е отдал своята най-велика грижа и внимание” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Силите на Сатана никога няма да триумфират. Победа ще съпровожда вестта на третия ангел. Както Генералът на Божиите сили съкруши Ерихонските стени, така и в последните дни ще триумфират тези, които пазят Божиите заповеди, като всичко, което пречи, ще отпадне” (“Свидетелства към проповедниците”).

Разпределяне на отговорностите

“Това, от което имаме нужда сега, е реорганизация. Трябва да започнем от основата и да градим по съвсем различен начин...

Ето мъже, които стоят начело на различните наши институции - образованието, възпитанието, начело на конференциите в различните места и отделните щати. Всички тези хора са поставени като представителни личности, изказващи мнения върху оформянето и изготвянето на плановете, които трябва да бъдат осъществени. Може би има само 2-3 братя, които вземат под внимание цялата огромна работа. Делото е голямо, а няма нето един човешки ум, който да състави план за работата, която трябва да бъде извършена...

Сега искам да кажа, че Бог не ни е облякъл с царска власт, за да контролираме този или онзи клон на делото. Неговият напредък бе сериозно възпрян, като

с човешки усилия се ръководеше делото по всички фронтове... Има нужда от обновление и реорганизация, сила и мощ е необходима на тези, които ръководят” (“Бюлетин на Генералната Конференция”, 3 април 1901 г.).

“Трябва да бъдат основани нови конференции. Организирането на съюз в Австралия бе Божие дело... Не е необходимо де се изпращат до Батъл Крийк писма, в коти се иска съвет, и после да се чакат седмици, докато се получи отговор. Истинските Божии мъже трябва да решат тези въпроси” (“Бюлетин на Генералната Конференция”, 5 април 1901 г.).

Сесия на Генералната Конференция през 1901 г. - размисления

“Кой предполагате, че беше с нас още от началото на Конференцията? Кой ни предпазваше от незаслужаваци внимание въпроси? Кой вървеше сред делегатите? Господ Бог и Неговите ангели! Те не присъствуваха, за да всеят разцепление между нас, а да вложат в умовете ни праведност и миролюбивост. Те бяха между нас, за да извършат Божието дело, да пропъдят тъмните сили, за да може предначертаната от Бога работа да бъде извършена, а не забавяна. Божиите ангели работеха между нас...

Никога не съм била повече учудена, колкото когато на заседанието настъпи такъв обрат в нещата. Това не беше сторено от нас - Бог го извърши! Указания относно делото Му ми бяха предоставени, но не можах да ги разбера, докато работата продължаваше. Сега знам, че Божии ангели присъстваха в залата. Желяз всеки от вас да запомни това, както и да не забравя, че Бог е обещал да излекува раните на своя народ” (“Бюлетин на Генералната Конференция”, 25 април 1901 г.).

“По време на Генералната Конференция Бог работеше могъщо в полза на народа Си. Всеки път, когато мисля за това заседание, приятна тържественост ме обхваща и изпълва душата ми с топла благодарност и признание. Тогава недвусмислено видяхме ръководството на Нашия Господ и Спасител. Ние хвалим свящото Му име за избавлението, което донесе на народа Си” (“Ревю енд Херълд”, 26 ноември 1903 г.).

“Беше необходимо да организираме съюзни конференции, за да не може Генералната Конференция да упражнява влияние върху отделните конференции. Властта, с която е облечена ГК, не бива да бъде съсредоточена в една, две или б личности; над отделните дивизии трябва да стои СЪВЕТ от мъже” (“Писания на Е. Вайт”, 3 април 1903 г.).

Доверие в утвърдената организация на ЦАСД

“Ние не можем да не стъпим на основата, положена от Христос. Не можем да влезем в нова организация, защото това ще означава отстъпване от истината” (“Избрани вести”, т.2).

“Бе ми казано да съобщя на адвентистите от седмия ден, че сме призвани от Бога да напуснем свита и да станем Негова собствена скъпоценност! Той е определил за църквата Си да бъде в съвършена връзка със Светия Дух, а неин съветник да бъде само Господ на силите” (“Избрани вести”, т.2).

“Във времето, когато малка група мъже поеа генералното ръководство на делото, от името на Генералната Конференция и се стремяха да провеждат планове, целящи ограничаване на напредъка на работата, аз не можех повече да приема наставленията на Генералната Конференция, представяна от тези мъже, като Божии съвети и препоръки. С това не искам да кажа, че решенията на ГК,

изготвени от правилно назначен съвет, състоящ се от представителни мъже от всички полета на делото, не бива да бъдат зачитани.

Бог е определил, че представителите на Неговата църква от всички части на света ще имат авторитет, когато се съберат заедно в Генералната Конференция. Грешката, в която някои ще изпаднат, е да се даде на един човек или на малка група от хора право да решават с неограничен авторитет и да използват влиянието, което Бог е вложил в църквата Си и гласа на ГК, насочващ планове за успеха и напредъка на делото Божие” (“Свидетелства”, т.3).

“Бог е поверил на църквата Си особен авторитет и сила. Никой не ще бъде оправдан, ако проявява презрение и незачитане към тях, защото който върши това, презира Божия глас” (“Делата на апостолите”).

“Моето разбиране, че Бог все още води народа Си и ще продължава да го води до края, е насърчение и благословение за мен (Тези думи са от последната вест на Елена Вайт към Църквата на адвентистите от седмия ден. Тези успокояващи слова са били прочетени на сесията на Генералната конференция през 1913 г. от нейния председател брат Даниелс)” (“Избрани вести”, т.2).

Изявление на Елена Вайт

“Аз казах (на госпожа Лида Скот), как е разбрала опитността на Църквата на Остатъка и че Бог не ще допусне тази Църква да достигне до такова вероотстъпничество, че от нея да се отдели друга църква.”

Все още се нуждаем от духовно обновление?

“Един ден по обяд пишех за работата, която можеше да бъде извършена на последната Генерална Конференция (1901 г.), ако мъжете, които бяха облечени с доверие, следваха намеренията и препоръките на Господа. Онези, които имаха голяма светлина, не ходят в нея. Заседанието беше приключило, но почивка не беше дадена. Тези мъже не се смиряват пред Бога, както би трябвало да се смирят, и Светия Дух бе пропъден.

Аз бях написала това много преди да бъда завладяна от Божия Дух, като че ли присъствах на сцена, ставаща в Батъл Крийк...

Ние бяхме събрани в молитвения дом. Един брат се помоли, изпяхме песен и после пак се помолихме. Най-ревностни молби бяха отправени към Бога. Нашето събрание беше посетено от Светия Дух...

Никой не беше толкова горделив, за да не изповяда сърцето си напълно, и тези, които започнаха да вършат това, бяха хора с влияние, но те не направили това, преди да получат смелост да изповядат греховете си.

Радост, непреживяна никога дотогава, огласи молитвения дом (след като приключи всичко).

Когато видението приключи, за известно време не можех да осъзная къде съм. Писалката бе все още в ръката ми. Чух думите отправени към мен: ‘Това можеше да се извърши!’ Всичко това Бог чакаше да стори за народа Си. Цялото небе чакаше, за да прояви милост и благост. ‘Аз си мисля, къде щяхме да бъдем, ако основната работа се беше извършила на последната Генерална конференция’” (“Свидетелства”, т.8).

“Бях дълбоко впечатлена от сцените, които видях наскоро през нощта. Изглежда се извършваше голямо дело - дело на съживление на много места. Нашият народ се движеше в пътя, изискван от Божия зов” (“Свидетелства за проповедниците”).

Божие то търпение към Неговия народ

“Църквата е неподготвена да посрещне очаквания от нея Изкупител, но въпреки това Бог не се е отделил от народа Си. Той го подкрепя все още не защото го намира много добър, но за да не се обезслави пред враговете на истината и правдата Неговото име, за да не триумфират сатанинските сили при разпадането на Божията църква. Бог е понасял дълго време неговите (на народа Си) капризи, неверие и неразумност. С чудно търпение и състрадание Го дисциплинира. Ако народът Му обърне внимание на Неговите наставления, Бог ще го очисти от грешните му наклонности, дарявайки му вечното спасение и правейки го вечен свидетел на Неговата милостива сила” (“Знамения на времето”, 13.XI.1901 г.).

“Трябва да помним, че църквата с нейните слабости и грешки е единственото нещо на земята, към което Исус проявява такова велико внимание. Той постоянно се грижи за нея и я укрепява чрез Светия Дух” (“Избрани вести”, т.2).

Бог работи с онези, които са Му верни

“Господ Исус винаги ще има избран народ, който да Му служи. Когато юдеите отхвърлиха Христос, Изворът на живота, Той отне от тях Божието царство и го даде на езичниците. По същия начин Бог ще ръководи всеки клон от делото Си.

Когато църква прояви неверие към Божието слово, каквито и да са доводите, колкото възвишени и свети да са претенциите, Бог няма да работи с такава църква. Други ще бъдат избрани да ръководят важните отговорности. Но ако и те не очистят живота си от всяка грешно дело, ако не установят чисти и свети принципи в сърцето си, тогава Бог ще бъде горчиво умъчнен и ще ги смири, а ако не се покаят, ще ги остави и ще ги направи за позор” (“Публикувани ръкописи”, т.14).

Съдени според светлината, която имаме

“Църквата на адвентистите от седмия ден ще бъде претеглена на везните в светилището. Тя ще бъде съдена според привилегиите и предимствата, които е имала. Ако нейната духовна опитност не отговаря на безценните предимства, които Христос е дал, ако благословенията, с които тя е била удостоена, не я подтикваат да върши поверената работа, за нея ще се произнесъл думите: ‘Намерена е лека на Божиите везни!’ Един ден тя ще бъде съдена въз основа на поверената светлина и на дадените възможности.

Тържествените увещания на предупреждение, представени ни чрез разрушаването на така скъпите за нас средства за служене (Санаториумът в Батъл Крик - най-големият и най-известен адвентен лечебен център в света, бил опожарен на 18.II.1902 г. Опожаряването било последвано от пожар в издателската къща РХ на 30.XII.1902 г.), ни казват: ‘Спомни си отгде си изпаднал и покай се, и върши първите си дела’ (Откровение 2:5).

Ако църквата, която е заквасена с миналите си грехове, не се покае и не се обърне, тя ще яде от плодовете на делата си, докато се погнуса от себе си. Когато се противопостави на злото и избере доброто, когато изпълнена с покорност започне да търси Бога със смирение и издига високо гласа си към Христос, когато застане на основата на вечната истина и чрез вяра се хване за познанието, приготвено за нея, тя ще бъде изцерена. Тя ще се яви в подарената от Бога семплост и чистота, различаваща се покварата на света, посочвайки, че истината я е направила свободна. Тогава нейните членове ще бъдат избрани от Бога като Негови представители” (“Свидетелства”, т.8).

Историята на Израил - предупреждение за вас

“В тези последни дни Божия народ ще бъде изложен на същите опасности, на които беше изложен древният Израил. Онези, които не приемат Божиите предупреждения, ще се изложат на същата опасност, на която беше изложен древният еврейски народ, който не можа да влезе в обещаната земя поради неверието си. Древният Израил понесе страданията, причинени от неговото неосветено сърце и необуздани желания. Тяхното отхвърляне като нация бе резултат на липса на вяра, упование в собствените ни сили, непокаяност, слепота на ума и закоравяване на сърцето. Историята им е сигнал на опасност за нас.

Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог... Защото ние ще участваме в Христос, ако удържим докрай първоначалната си увереност (Евр. 3:12-14)” (Писмо 30, 1895 г.).

Църквата, която воюва е несъвършена

“Войнстващата църква не е триумфираща църква и земята не е небето. Църквата е съставена от грешни, несъвършени мъже и жени, които са ученици в Божието училище, където се обучават, дисциплинират и възпитават за този земен и за бъдещия небесен живот” (“Знамения на времето”, 4 януари 1883 г.).

“Някои хора изглежда мислят, че с влизането им в църквата ще се изпълнят очакванията им и ще срещнат само хора, които са чисти и съвършени. Те са ревностни във вярата си и когато видят грешки в църковните членове, казват: ‘Ние напуснахме света, за да нямаме общение с грешни личности, а ето че грях има и в църквата!’ Те питат като слугите в притчата: ‘От где се взеха тези плевели?’ Няма смисъл да се разочароваме, защото Господ не ни е дал гаранция, че църквата е съвършена. Всичката ни ревност не ще може да направи войнстващата църква толкова чиста, колкото един ден ще бъде триумфиращата” (“Свидетелства към проповедниците”).

Триумфиращата църква ще бъде изпълнена с вяра и христоводие

“Работата скоро ще приключи. Членовете на войнстващата църква, проявили вяра и доказали вярата си, ще станат членове и на триумфиращата църква” (“Евангелизъм”).

“Животът на Христос беше изпълнен с небесна вяра за Божията любов и Той силно копнееше да сподели тази любов в обилна мярка с другите. Изражението Му излъчваше състрадание, поведението Му се отличаваше с благодат, скромност, истинност и любов. Всеки член от войнстващата църква трябва да изяви тези качества, за да стане член на триумфиращата църква” (“Основи на християнско възпитание”).

V. БЛАГОЧЕСТИВИЯТ ЖИВОТ НА ЦЪРКВАТА НА ОСТАТЪКА*Ревностен живот*

“В тези дни, точно преди второто пришествие на Христос трябва да се извърши дело, подобно на това на Йоан Кръстител. Бог зове мъже и жени, които да приготвят хората за Второто пришествие.

...За да се разнесе вест като тази на Йоан, ние трябва да имаме неговата духовна опитност. Същото дело трябва да бъде извършено в нас. Ние трябва да

гледаме на Бога и гледайки Го да не поглеждаме към себе си” (“Свидетелства”, т.8).

“Общението с Бога ще облагороди нашите характери и живот. Хората ще разбират кои сме ние, както някога познавах, че първите ученици са били Божии последователи. Това ще даде на работника сила, която не може да бъде получена от никъде другаде. Той не ще допусне да бъде лишен от нея. Ние трябва да живеем ревностен живот - живот на мисъл и действие, на тиха молитва и ревностна работа” (“Целебно служене”).

“Молитва и старание, старание и молитва трябва да бъде основното в живота ти. Ти трябва да се молиш, тъй като всички дължим на Бога хвала. Също и благодарност за силите, които ни е дал за делото, защото отговорностите за него падат върху нас” (“Свидетелства”, т.4).

“Без молитва никой човек не е в безопасност за ден или час” (“Велика борба”).

“Този, който се моли, но нищо не прави, скоро ще спре да се моли” (“Пътят към Христос”).

Твърдо вкоренени в Христос

“Бурята идва, буря, която ще изпита вярата на всеки. Вярващите трябва СЕГА да бъдат здраво вкоренени в Христос. В противен случай някоя слабост ще ги отдели от Него” (“Евангелизъм”).

“За нас е добре да прекарваме един час в размишления и задълбочени изследвания на живота на Исус Христос. Трябва да изучаваме непрекъснато живота Му, като умът ни се спира върху всяка сцена, особено финалните” (“Животът на Исус”).

“Единствената защита против злото е да пуснем Исус да обитава в сърцата ни, чрез вяра в Неговата праведност. Ако нямаме жива връзка с Бога, никога няма да можем да се съпротивяваме да избегнем неосветените влияния за себелюбивостта и себеугаждането и на изкушението на греха. Може да изоставим много лоши навици, за известно време можем да се отделим от сатанинската опека, но без жива връзка с Бога, ние ще бъдем победени. Без лично познаване на Христос и без всекидневно общение с Него ние сме под влиянието на врага и в края ще се подчиним на неговата воля” (“Животът на Исус”).

“Христос и Неговото разпятие трябва да бъдат тема на задълбочено размишление и разговор, която да ни изпълва с най-радостни емоции” (“Пътят към Христос”).

Оформени чрез Светия Дух

“Никога човешкото сърце не ще познае истинското щастие, докато не бъде допусне да бъде оформено от Светия Дух. Той приспособява обновената душа към Исус Христос. Посредством това влияние враждата против Бог е заменена с вяра и любов, гордостта със смирение. Душата възприема красотата на божествената истина, Христос е прославен с най-висока чест и със съвършен характер” (“Нашият висок вик”).

“В нас няма този импулс, тази способност на ума ни, тази наклонност на сърцето ни да осъзнаем нуждата от всекидневен Божий контрол” (“Патриарси и пророци”).

“Светият Дух осветява нашия мрак, просветлява невежеството ни и ни помага в разнообразните ни проблеми. Нашият ум трябва да е постоянно под влиянието на Бога. Ако наш бог е материализмът, ако нямаме желание да се молим и

да общуваме с Христос, Изворът на силата и мъдростта, Светия Дух не ще има общение с нас” (“Нашият висок вик”).

Нужда от изучаване на Библията

“Нито едно обновено сърце не може да излъчва благоухание без всекидневно постоянство в изучаването на Божието слово. Божествената благодат трябва да бъде получавана всекидневно. В противен случай не можем да говорим за промяна” (“Нашият висок вик”).

“Нека вярата ви бъде потвърдена чрез Божието слово. Нека да се хванем здраво за живото свидетелство на истината. Имайте вяра в Христос като личен Спасител. Той е бил и ще бъде нашата вечна Сила...” (“Евангелизъм”).

“Християните трябва да се подготвят за това, което скоро ще се стовари върху света като изумително събитие. Тази подготовка те трябва да направят чрез старателно изучаване на Божието слово и посредством стремежа да съобразят живота си с правилните принципи” (“Пророци и царе”).

“Никой, освен онези, в които Божиите истини са здраво установени, не ще преживеят последният велик конфликт” (“Великата борба”).

“Само онези, които са били прилежни ученици на Словото и са станали съучастници с любовта на Истината, ще бъдат защитени от заблудите, поробили този свят” (“Великата борба”).

“Нашият народ трябва да разбере Божиите пророчества. Той трябва систематично да изучава принципите на разкритата истина, подготвящи го за това, което ще дойде върху земята, и запазващи го от вятъра на всяко фалшиво учение” (“Свидетелства”, т.5).

Пазете Словото в умовете си

“Няколко пъти дневно златни часове трябва да посветим на молитва и изучаване на Словото. Едно от условията, за да живеем духовен живот, е запаметяването на стихове от Библията” (“Свидетелства”, т.4).

“Скъпоценното Божие слово е за младите образецът, как трябва да проявяват вяроност към Царя на Небето. Нека запаметяват текст след текст и да придобиват знание за това, което Христос е казал” (“Моят живот днес”).

“От Божието слово съгради стена около себе си и ще видиш, че светът не ще успее да я разруши. Запомни текстове от Библията и ги насочи против Сатана. Когато дойде да те изкушава, отпрати го с думите: ‘Писано е!’ С тези думи нашият Господ посрещна изкушенията и ги отхвърли” (“Ревю енд Херълд”, 10 април 1888 г.).

“Пази в ума си Христовите слова. Те са по-скъпи от злато и сребро” (“Свидетелства”, т.6).

“Носи със себе си джобна Библия. Използвай всяка възможност, за да запазиш в паметта си нейните скъпи обещания” (“Ревю енд Херълд”, 27 април 1905 г.).

“Ще дойде време, когато мнозина ще бъдат лишени от възможността да четат Божието Слово. Но ако Библията е запечатана в УМОВЕТЕ ви, никой не ще може да ви я отнеме” (“Публикувани ръкописи”, т.).

“Изучавайте Божието слово. Запаметявайте неговите скъпоценни обещания така, че когато бъдете лишени от Библията, да помните скъпоценните слова” (“Публикувани ръкописи”, т.10).

Откровение 14 глава - опора за Божия народ

“В тези последни дни наше задължение е да разберем пълното значение на първата, втората и третата ангелска вест. Всички наши разсъждения трябва да бъдат в синхрон с Божието слово. Трите ангелски вести са записани в Откровение 14 глава” (“Публикувани ръкописи”, т.13).

“Мнозина мислят, че третата ангелска вест няма връзка с първите две. Сатана разбира това и неговият дебнеш да прави зло поглед цели да погуби тези хора, но вестта на третия ангел насочва вниманието им към най-святото място и тези, които са изучавали първите две вести, насочват мислите си към небесното светилище. Те виждат съвършената последователност в истините на трите ангелски вести и с радост ги приемат, като с радост следват Исус с вяра в небесното светилище. Тези вести ми бяха представени като котва за Божия народ. Хората, които ги разберат и приемат, ще бъдат запазени от многобройните сатанински заблуди” (“Опитности и видения”).

Вярвайте на Божието слово

“Тези, които поставят под съмнение Божието слово и се съмняват във всичко, към което може да се прояви неверие, ще разберат, че се изисква страшна борба за да проявят вяра, когато трудността дойде. Ще е почти невъзможно да се превъзмогне влиянието, обвързало ума, приучен на неверие, поради което човешката душа се оказва уловена в сатанинска примка, като става все по-слаба да разкъса смъртоносната мрежа, плътно омотана около нея.

Когато се съмнява, човек повиква сатанинските сили. Единствената надежда за възприелия принципа на неверие е да се остави в ръцете на Спасителя, като дете да предостави желанията и навиците си на Христос и да бъде изведен от тъмнината и въведен в чудната Исусова светлина. Човекът не може със свои сили да се освободи от мрежата на Сатана. Този, който се учи на съмнение и критикарство, укрепва себе си в неверие” (“Писания на Е. Вайт”).

Подготовка за бъдещите изпитания

“Божиие слуги не трябва да готвят словата си тогава, когато дойдат изпитите на вярата. Тяхната подготовка трябва да се състои във всекидневно пазене на сърцата на скъпоценните истини от Божието слово, в хранене с Христовите поучения и в укрепване на вярата чрез молитва. И когато изпитанията дойдат, Светият Дух ще осветли в паметта им настоящите истини, които ще докоснат сърцата на хората, които идват да ги слушат. Бог ще осветли познанието, получено чрез старателно изучаване на Писанията, точно тогава, когато те имат нужда от него” (“Съвети за съботно-училищна работа”).

“Когато дойде времето на изпитанието мнозина, които сега проповядват на другите, чрез старателно изучаване на разбиранията си ще разберат, че не могат да дадат задоволителен отговор. До времето на изпитанието те не са познавали невежеството си. Мнозина в църквата смятат, че разбират това, в което вярват, но докато не започне борбата, не ще осъзнаят собствената си слабост. Когато бъдат отделени от вярващите и бъдат принудени да останат сами и да обяснят убежденията си, те ще бъдат много учудени, колко объркани са разсъжденията им въз основа на това, което те смятат за истина” (“Свидетелства”, т.5).

Контрол над моралните сили

“Способността да докажем вярата си е добро завоевание, но ако истината не проникне по-дълбоко, душата никога не ще бъде спасена. Сърцето трябва да бъде очистено от всички морални петна” (“Нашият висок вик”).

“Малцина смятат, че задължението им се състои в това да могат да контролират мислите и думите си. Трудно е недисциплиниран ум да се занимава с полезни неща. Ако мислите не се използват целенасочено, вярата не ще може да обитава в душата. Умът трябва да бъде зает с възвишени и вечни неща, иначе той ще се занимава с дребнави и повърхности мисли. Както интелектуалните, така и моралните сили трябва да бъдат дисциплинирани, за да станат по-здрави и да се развиват чрез изпитите” (“Свидетелства за здравето”).

Примерът на Енох

“Енох ходи по Бога 300 години преди да бъде взет на небето, като състоянието на света тогава не е било по-благоприятно от сегашното за изграждане на Христов подобен характер. Как Енох Ходеше по Бога? Той възпитаваше ума и сърцето си в чувството, че винаги се намира в присъствието на Бога, а когато беше смутен, молитвите му за закрила достигаха до Господ.

Енох не правеше нищо, което би огорчило Неговия Бог. Постоянно пазеше в съзнанието си Божието присъствие. Сигурно се е молил: ‘Учи ме на пътя Си, та да не съгреша. Каква е благодта Ти, която се грижи за мен! Какво да сторя за да бъдеш доволен от мен, Господи Боже мой?’ Така неговите постъпки бяха винаги в хармония с Божиите заповеди. Енох имаше пълно доверие и упование, че небесният Му Баща ще му помогне. Енох нямаше собствени мисли и желания. Беше се изцяло предал на Господната воля.

Сега Енох е представител на онези, които ще се живи, когато Христос дойде, и ще бъдат преобразени в ангели, без да видят смърт” (“Проповеди и разговори”, т.1).

“Енох беше изкушаван така, както сме изкушавани и ние. Той е бил заобиколен от хора, не по-праведни от тези, които заобикалят сега нас. Атмосферата, в която се е намирал, е била пропита с грях и нечестие също както и днес, но въпреки всичко е живял свят живот! Енох остава неопетнен от греха, който преобладаваше във времето, в което живееше. Така и ние можем да останем чисти и неопетнени” (“Свидетелство”, т.1).

Помнете Божиите минали благословения

“Обръщайки поглед към миналото, гледайки към стъпките, които сме направили, за да стигнем до днес, мога да кажа: ‘Слава на Бога!’ Когато гледам какво Бог е извършил, изпълвам се с удивление и упование в Христос, който ни е водил. Не бива да се боим за бъдещето, освен ако забравим пътя, по който Бог ни е водил, както и Неговите поучения в изминалите дни.”

Време за сериозно изпитване

“Ако някога е имало време за сериозно изпитване, то е сега, когато личното благочестие трябва да е основно. Трябва да се запитаме: ‘Какво съм аз? Каква е работата и мисията ми? За кого работя - за Христос или за Сатана?’ Нека всеки да се смири пред Бога, защото сега живеем във великия ден на Изкуплението. Делата на много хора, които сега спят в гробовете си, се разглеждат пред Бога. Изповедта на вярата ти в оня ден не ще бъде гарант за спасението ти, а гарант ще е Личността, на която си отдал любовта си. Изчистен ли е храмът на душата ти

от нечистотата? Изповядал и покаял ли съм се за греховете си пред Бога, за да бъдат заличени? Давам ли необмислени преценки за себе си? Желая ли да сторя всичко, да направя всякаква жертва, за да позная напълно Исус Христос? Чувствам ли всеки момент, че не принадлежа на себе си, а съм Христова собственост? Че службата ми принадлежи на Бога. На кого принадлежа?” (“Писания на Е. Вайт”).

“Трябва да се запитаме: ‘За какво живеем и работим? Какви ще са последиците от всичко?’” (“Знамения на времето”, 21 ноември 1891 г.).

Живеете със страхопочитание от съдния ден

“Като гледам хората в градовете, бързащи и заети с работата си, съм се запитвала дали се замислят някога за Божия ден, който ще дойде много скоро” (“Проповеди и разговори”, т.1).

“Животът ни не ще има смисъл, ако не насочваме погледа си към деня на съда, който въпреки дългото си забавяне е наближил, на прага е и бърза много. Тръбата на Архангела скоро ще стресне живите и ще събуди мъртвите” (Великата борба).

Готови за Пришествието

“Ако сега не намираме радост в съзерцаване на небесните неща, ако не намираме интерес в търсенето на Божието познание, удовлетворение в размислите за Христовия характер, ако святостта няма притегателна сила за нас, тогава можем да бъдем сигурни, че надеждата ни за небето е напразна. Пълното съгласие с Божията воля е да бъда преди всичко християнин. Той ще обича да говори за Бога, за Исус, за дома на блаженството и за чистотата, който Бог е приготвил за онези, които го обичат. Размислите по тези теми, когато душата изпитва наслада от благословенията, подарени ни от Бога, апостола представя като предвкусване на могъществото на идващия свят” (“Свидетелства”, т.5).

“Ако пред Бога си представен ДНЕС, ти си готов, ако Христос дойде ДНЕС” (“В небесните места”).

VI. НАЧИН НА ЖИВОТ И ДЕЙНОСТ НА ОСТАТЪКА

Дух на служене и себеотрицание

“Бог е дълго чакал, докато духът на себеотрицание завладее църквата изцяло, за да може всеки да работи за Него според способностите си. Когато членовете на църквата вършат възложената им работа както у дома, така и в чужбина, изпълнявайки поръчката на Евангелието, скоро целият свят ще бъде предупреден и Господ Исус ще дойде със сила и голяма слава” (“Делата на апостолите”).

“Навсякъде е разпространена тенденцията делото на организацията да се замести с индивидуална дейност. Човешката мъдрост възнамерява да се укрепи, да се централизира в издигането на големи църкви и институции. Хората оставят на организациите и делото на милосърдие, те не желаят никакъв контакт с нуждаещите се от този свят, а сърцата им стават все по-студени. Живеят единствено за себе си и нищо не ги вълнува. Любовта към Бога и човека замира в тяхната душа.

Христос е поверил на последователите Си индивидуална работа, която не може да бъде извършена от общества. Проповядването сред болните и бедните, разпространението на Евангелието сред загубените не бива да бъде оставяно на

комитети или благотворителни дружества. Индивидуални отговорности, лични усилия и жертви - това е проповядване на Евангелието” (“Здравно служене”).

Търгувайте с това, докато се върна

“Христос казва: ‘Търгувайте с това, докато дойда’ (Лука 19:13). Още няколко години могат да ни делят от края на живота ни, но трябва да “търгуваме” с повереното ни докато Христос дойде” (“Ревю енд Херълд”, 21 април 1896 г.).

“Христос би желал всеки да се научи да очаква и да съзерцава Неговото второ пришествие. Всички трябва всекидневно да изучаваме Божието слово, без обаче да пренебрегваме всекидневните си задължения” (Писмо 28, 1897 г.).

“Христос каза че когато дойде някои от тези, които ще го чакат, ще бъдат заети с работата си. Едни ще сеят на полето, Други ще жънат и прибират жетвата, трети ще мелят на мелницата. Не е Божията воля Неговите деца да оставят всекидневните си задължения и отговорности и да изпаднат в лениво чакане, живеейки в религиозен унес” (“Писания на Е. Вайт”).

“Куп полезни неща можеш със сигурност да извършиш в живота си” (“Свидетелства”, т.5).

Като че ли всеки ден е последният

“Ние трябва да работим, да очакваме и да се молим така, като че ли днешния ден е последният, който имаме” (“Свидетелства”, т.5).

“Единствената ни сигурност е да вършим работата си всеки ден, каквато и да е тя, работейки, наблюдавайки и чакайки всеки момент, облегли се на Христовата сила, Който умря, възкръсна и живее во веки” (“Писмо 66, 1894 г.).

“Всяка сутрин посвещавай себе си и децата си на Бога за през деня. Не прави изчисления за месеците и годините, те не са твои. Даден ти е един кратък ден. Независимо дали е твоят последен на тази земя, работи през часовете му за Твоя Господ. Представи плановете си на Христос, отхвърли или ги приеми така, както Божието Провидение ти покаже” (“Свидетелства”, т.7).

Искрено пазене на съботата

“Нашият небесен Баща желае чрез съблюдаване на съботата да представим през хората познание за Него. Той желае съботата да е като знак в умовете ни, насочващ ни към Него, като към истинския и жив Бог. Така чрез познанието за Него да имаме живот и мир” (“Свидетелства”, т.6).

“През цялата седмица събота трябва да е в умовете ни, като се готвим да я пазим в съгласие с Декалога. Не трябва да съблюдаваме съботата като обикновен ден! Трябва да разберем нейното духовно значение, което носи в себе си за нашия живот...

Когато съботата бъде осъзната по този начин, земното не ще може да има надмощие над духовното. Никакви отговорности, принадлежащи на шестте работни дни, не ще бъдат оставяни за вършене в събота” (“Свидетелства”, т.6).

“Нуждите на ежедневието трябва да бъдат изпълнявани, за болните трябва да се полагат грижи и всички задължения изпълнявани. Няма да бъде смятан за невинен този, който отказва да облекчи нечие страдание в събота. Божият свят ден е за човека и делата на милост са в пълна хармония с неговата същност. Бог не желае Неговите творения да търпят дори и за един час болка, която може да бъде облекчена в събота или в някой друг ден” (“Животът на Исус”).

Вярност в десетъците и жертвите

“Десетъка е нещо свято, принадлежащо на Христос и предназначено за Него. Трябва да се представи в Неговата съкровищница за поддържане на Божиите служители в тяхната дейност... Прочети внимателно Малахия 3 глава и виж какво казва Бог за десетъка” (“Свидетелства”, т.9).

“Новият завет не дава нова наредба и за десетъка, и съботата; валидността и на двете е потвърдена и дълбоката им духовна важност разяснена” (“Съвети за служене”).

“Сега Господ призовава Църквата на адвентистите от седмия ден, където и да се намира, Да се посвети на Бога и да прави възможно най-доброто според обстоятелствата, в които се намира, за да подпомогне Господното дело. Чрез щедростта в даване на дарове и принасяне на дарения, Бог желае хората да проявят своята благодарност за Неговите благословения и признателността си за милостта Му” (“Свидетелства”, т.9).

“Замиращата благотворителност е неефективен заместник на истинската щедрост” (“Свидетелства”, т.5).

“Нуждите на делото ще продължават да се увеличават с приближаването на края” (“Свидетелства”, т.5).

“Ние сме поставени на изпитание, за да се провери доколко сме подготвени за бъдещия живот. Никой, чийто характер е опетнен от мръсното петно на егоизма, не ще влезе в небето. Следователно, Бог ни изпитва тук, поверявайки ни земни притежания, като целта е чрез използването им да покажем дали могат да ни бъдат поверени вечни ценности” (“Съвети в служенето”).

Създаване на нови учреждения (здравни, учебни, хранителни)

“Някои може би казват: ‘Ако Господ скоро ще дойде, какъв е смисълът да се строят училища, санаториуми, фабрики за храна? Каква е нуждата от обучаване на младите?’

Божият промисъл е постоянно да развиваме талантите си, които са ни дадени. Не можем да го направим, докато не започнем да ги използваме. Очакването на Христос не бива да ни води до ленивост. Напротив, трябва да ни води към правене на всичко, което е за благословение и помощ на хората” (“Медицински проповедници”).

“Голямо дело трябва да бъде извършено и нека никой да не мисли, че поради приближаването на края, няма нужда от специални усилия за основаване на заведения, от които делото ни ще има нужда...! Когато Бог ни покаже, че няма нужда от полагане на усилия за строежи на нови молитвени домове, училища санаториуми и печатници, тогава ще преустановим работата и ще оставим Господ да привърши делото Си. Но сега наше задължение е да покажем ревност към Господа и любов към хората” (“Свидетелства”, т.6).

Здравна мисионерска служба

“Както религиозната враждебност поквари свободата на нацията ни, така и тези, които ще защищават свободата на съвестта, ще бъдат поставени в неблагоприятно положение. В тяхна полза е да бъдат уважавани поради заниманията им с болестите (причини, предпазни средства и лечение). Тези, които правят това, ще намерят навсякъде поле за работа. Ще има много хора - страдащи и нуждаещи се от помощ, не само сред изповядващите вярата в Христос, но и сред непознаващите истината” (“Съвети за здравето”).

“Искам да ви кажа, че скоро медицинските работници ще имат повече работа от проповедниците” (“Съвети за здравето”).

Здравето е съкровището на Божия народ

“Беше ми показано, че здравната реформа е част от третата ангелска вест и че е тясно свързана с нея така, както ръката е свързана с тялото” (“Свидетелства”, т.1).

“Чаят, кафето, цигарите и алкохолът са вредни и греховни удоволствия. Не можем да ги поставим на една и съща плоскост с яйцата маслото, сиренето и другите храни, които се слагат на масата. Първите - кафето, чаят, цигарите и алкохолните напитки, не бива да бъдат приемани с колебливи чувства; отношението ни към тях трябва да е категорично отрицателно” (“Избрани вести”, т.3).

“Истинското въздържание ни учи да отхвърлим напълно всичко вредно и да използваме благоразумно всичко полезно” (“Патриарси и пророци”).

“Увреждането на здравето влияе не само върху намаляването на физическата сила, но въздейства пагубно и върху умствените и моралните ни сили. Постоянството в някоя нездравословна практика води до все по-трудно различаване на доброто от погрешното, а оттук и до изоставянето му” (“Проповедници на здравето”).

Връщане към Едемската храна

“Бог иска да ни върне обратно, стъпка по стъпка, към Неговата първоначална диета - човекът да се храни с плодовете на земята. Сред онези, които чакат Христовото пришествие, има хора, които трябва да се откажат от месото рано или късно; месото трябва да престане да бъде част от храната им. Ние трябва да следваме тази цел и да се стараем да работим усърдно за нейното постигане” (“Съвети за здравето”).

“Важни промени трябва да бъдат видени сред народа, който проповядва че очаква второто пришествие. Здравната реформа трябва да бъде извърши наред Божия народ, дело, което не е било осъществявано досега. Има хора, които трябва да бъдат събудени за опасността от приемането на месо, защото все още го консумират, като с това застрашават физическото, умственото и душевното си здраве. Мнозина, които сега са само наполовина обърнати по отношение на месото, ще се отдалечат от Божия народ, за да не се върнат никога при него” (“Ревю енд Херълд”, 27 май 1902 г.).

Време за пост и молитва

“Сега и до края на времето Божия народ трябва да прояви по-голяма сериозност и бдителност, да не разчита на собствената си мъдрост, а на Божията. Ще трябва да си определи дни за пост и молитва. Пълно въздържане от храна може да не се изисква, но консумираната храна трябва да бъде най-обикновена” (“Диета и храна”).

“Истинското постене, което се препоръчва на всички, е въздържане от всякакви възбуждащи храни и приемане на здравословна, обикновена храна, която Бог ни дава в изобилие. Хората не трябва да мислят, какво ще ядат и пият, или за физическата си храна, а да насочват погледите си към небесната (духовната) храна, която определя състоянието и жизнеността на духовната опитност” (“Проповеди за здравето”).

“Квасът на набожността не е изгубил напълно силата си. Във времето, когато опасност и депресия заплашват църквата с най-голяма сила, малцината, сто-

ящи в светлината, ще извикат и ще въздишат поради мерзостите, коти се вършат по земята. По особен начин ще се въздигат молитвите им за църквата, защото нейните членове следват обичаите на света” (“Свидетелства”, т.5).

Пълно доверие в Бога

“Някои планове понякога не се осъществяват поради неосветени работници. Може да тъгувате за резултатите от грешния път на другите, но не се притеснявайте. Делото е в ръцете на блажения Господар. Всичко, което Той изисква, е работниците да дойдат при Него за задачите си и да изпълняват заповедите Му. Всички аспекти на делото - църкви, мисиониране, съботни училища и учреждения, са в Божиите ръце. Защо да се безпокоим? Копнежът църквата да бъде пропита с живот трябва да бъде закален с пълно упование в Господа...

Нека никоой не претоварва дадените му от Бога сили в стремежа си Божието дело да напредва с голяма бързина. Усилията човешки не могат да забавят делото, а трябва да бъдат свързани със силата на небесните същества...

Не бива да се придава значение на това, че сега Божиите работници носят най-тежките товари, защото Божието дело трябва да върви напред” (“Свидетелства”, т.7).

Семейно богослужение

“Вечер и сутрин трябва заедно с децата си да служите на Бога, като четете словото Му и пеете за Негова слава. Учете ги да казват Божия закон” (“Евангелизъм”).

“Нека времето за семейно богослужение бъде кратко и изпълнено с духовност. Не позволявайте на вашите деца или на член от семейството ви да не присъства на него поради досада или липса на интерес. Когато се прочете дълга глава и се направи обширно обяснение, като след това се изкаже и дълга молитва, тази скъпоценна служба става отегчителна, а такъв е и резултатът след нейното приключване...

Нека бащата да подбира такива пасажи от Словото, които са интересни и лесно разбираеми; няколко стиха ще бъдат достатъчни да оформят урок, който може да бъде изучаван и практикуван през целия ден. Могат да бъдат задавани въпроси, да бъдат направени интересни забележки или кратка случка да бъде поднесена като опитност към темата. Накрая могат да бъдат изпети няколко куплета от духовна песен, молитвата също трябва да е кратка и свързана с темата на семейната служба. Този, който се моли, не бива да се моли за всичко, а да изкаже нуждите и проблемите си с прости думи и да възхвалява Бога с благодарност” (“Великата борба”).

Организация на защита със света

“След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от негова-та слава. Той извика със силен глас, казвайки: “Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване, и земните царе блудстваха с нея, земните търговци се обогатиха от безмерния ѝ разкош” (Откр. 18:1-3). Докато тази вест се разпространява, делото на проповядване на истината отделя истинското от фалшивото и ние, като верни Божии стражи, трябва да се определим на коя страна да застанем. Не бива да се пристрастяваме към материалните неща, най-малко да бъдем завладени от тях, и духовната

ни проникателност да бъде замъглена, а трябва да гледаме на онези, които имат истината и носят Господното свидетелство, за да разберем становището на Христовата църква. В това време не бива да бъдем като фарисеите, а да стоим на страна от подобни на тях” (“Писания на Е. Вайт”, 1888 г.).

“Тези, които бдят и чакат Христовото пришествие, ще станат едно със света, ако посещават места за развлечения и събирания за забавление и удоволствия” (“Писания на Е. Вайт”, 1898 г.).

“Пред Бога не е редно да се свързваме чрез договори, партньорства и бизнес връзки с хора, които не изповядват нашата вяра” (“Ревю енд Херълд”, 4 август 1904 г.).

“Ние трябва да се обвързваме с други хора, но само доколкото можем, без да се отричаме от принципите си. Това не означава, че не трябва да участваме в техните дружества и общности, но да им кажем, че възприемаме най-сериозно умереността” (“Умереност”).

Одобряването от Бога почивка

“Привилегия и отговорност на християните е да търсят освежаване на душите си и ободряване на телата си посредством почивка, за да използват физическата и душевната си сила за Божия прослава” (“Вести към младите”).

“Християните разполагат с много източници на щастие, като могат да кажат с безпогрешна точност каква радост е за тях праведността и изпълняването на закона. Те могат да се радват на такава почивка, която не намалява умствените сили и не потиска душата, която не остава тъжно влияние на разочарование, разрушаващо себеуважението, и отхвърлящо полезното. Ако християните могат да вземат Исус със себе си и да поддържат молитвен дух, те са в пълна безопасност” (“Вести към младите”).

“Нашите срещи трябва да бъдат ръководени така и нашето поведение да е такова, че когато се върнем по домовете си, в нас да няма и сянка на оскърбление към Бога или човеците. Нито спомен, че сме наранили с държанието си онези, с които сме били заедно, или сме оказали лошо влияние върху тях...

Всяка наша радост, за която чрез вяра се молим Бог да я благослови, не е опасна. Но всяка радост, която ви лишава от личната молитва, отнема духовността на молитвения олтар и пречи да участваме в молитвени събрания, не е безопасна” (“Вести към младите”).

Музиката, която възвисява

“Като израилтяните, пътували през пустинята, се окуражаваха със свети песни, така Бог насърчава народа Си да ободрява живота си на скитник в този свят с духовна музика. Има още няколко по-ефективни метода за утвърждаване на Божието слово в паметта от пеенето Тези песни имат чудна сила. Притежават моща да смекчават груби и необработени характери, сила да вдъхновяват мисли и да събуждат съчувствие, да придават на постъпките хармония, да пропъждат тъмнината и мрачните чувства, рушащи куража и отслабените сили” (“Възпитание”).

“Музиката е част от богослуженията в небесните дворци. В песните ни трябва да бъде отразен стремежът ни, доколкото е възможно, към онова хваление, което се наблюдава в хармонията на небесния хор... Пеенето като част от религиозната служба, също като молитвата, е акт на духовно служене” (“Патриарси и пророци”).

“Използването на музикалните инструменти не е нередно. Те бяха използвани в религиозните служби още в древни времена. Тези, които служеха на Бога, Го хвалеха с арфи и кимбали, поради което музиката трябва да заеме мястото си и в нашите служби” (“Евангелизъм”).

Телевизия и театър

“Към най-опасните места за забавление спада и театърът. Вместо да е училище, възпитаващо морални добродетели, както често се казва, той е огнище на неморалност. Порочни навици и греховни наклонности се утвърждават и формират чрез представленията там. Лоши песни, похотливи жестове, изрази и пози похваляват въображението и морала.

Всеки младеж, който посещава такива места, ще потъпче принципите си. Няма по-силно влияние на земята отравящо въображението, разрушаващо религиозните впечатления, притъпяващо вкуса към подходящи удоволствия и прекъсващо здравите връзки на живота, от театралните представления. Любовта към тях нараства при всяко угаждане, както и пристрастяването към възбудително питие се засилва след приемането му” (“Свидетелства”, т.4).

“Божиие благословения не ще бъдат излети при посещаване на театъра или на площадката за танцуване. Никой християнин не трябва да желае да срещне смъртта на такова място. Никой няма да бъде намерен там, когато Христос дойде” (“Вести към младите”).

“Безопасни забавления са единствено тези, които не пропъждат сериозните и духовните мисли. Единствените безопасни места за почивка са тези, където можем да вземем Исус със себе си” (“Нашият висок вик”).

Дрехи и украшения

“Не е необходимо да правите облеклото си най-важната част от вашата религия. Има много по-скъпоценни неща, за които си заслужава да се говори. Говорете за Христос и когато сърцето е осветено, всичко, което не е в хармония с Божието слово, ще отпадне” (“Евангелизъм”).

“Ако сме християни, ще следваме Христос, дори ако пътеката, по която трябва да вървим, пречупва естествените ни наклонности. Няма никакъв смисъл да ви бъде казвано, че не трябва да носите това или онова, ако любовта към тези безсмислени неща е в сърцето ви. Раздялата с вашите украшения ще прилича на окършен листак. Наклонностите на първото естество ще поникнат отново. Вие сами трябва да си бъдете съвест” (“Великата борба”).

“Аз моля нашият народ да стъпва внимателно и предпазлива пред Бога. Да спазва обичаите в обличането, дотолкова, доколкото се доближават до здравите принципи. Нека нашите сестри, както и много други, се обличат семпло, шийки си дрехи от добър, траен плат, подходящ за времето, в което живеем, и нека облеклото да не занимава съзнанието ни. Нека нашите сестри да се обличат с простота. Покажете на света жива илюстрация за духовната красота на Божият благодат” (“Избрани вести”, т.3).

“Външността е показател за сърцето” (“Свидетелства”, т.1).

Нужда от религиозна литература

“Трябва да бъдат издавани книги, писани на възможния най-ясен, най-достъпен език, за да разясняват проблемите от жизнена важност и да прогласяват събитията, предстоящи да станат на този свят” (“Домашно проповядване”).

“Първата и втората ангелска вест бе прогласена през 1843 и 1844 г., сега се проповядва третата ангелска вест, но и трите вестии трябва да бъдат изявени и отпечатани. Те трябва да бъдат разпространени от нас на света, посочвайки в пророческа хронология събитията, които са станали и които предстоят да станат” (“Съвети до автори и издатели”).

“Пълната истина трябва да бъде изявена в брошури и памфлети, които да бъдат разпръснати като есенни листа” (“Свидетелства”, т.9).

“Патриарси и пророци, Даниил и Откровението и Великата борба са сега толкова нужни, колкото никога досега. Те трябва да бъдат широко разпространени, защото истините, на които наблягат, ще отворят много слепи очи” (“Колпортьори”).

“Колкото повече продължи благодатното време, толкова и възможността за разпространение на истината ще бъде по-дълга” (“Свидетелства”, т.6).

Никакви остри нападки в нашите книги

“Нека никой от онези, които пишат в нашите вестници, да не прави нелюбезни намеци и загатвания, които със сигурност ще причинят вреда, ще препречат пътя ни и ще затруднят делото, което трябва да извършим - да стигнем до всички хора, включително и до католиците. Нашата задача е да проповядваме истината с любов, а не да я смесваме с несвети елементи, породени от естеството на сърцето, елементи на същия дух, който се наблюдава в нашите противници...

Не бива да използваме остри и резки думи. Не ги употребявайте в нито една статия, не ги насочвайте към никого! Оставете Божието слово да упражнява своето изобличаващо, укоряващо въздействие; нека смъртните човеци да останат на по-заден план и да се оставят в Божиите ръце” (“Свидетелства”, т.9).

“Всички наши изявления и изказвания, които поотделно не могат да бъдат обяснени, а ако се направи това, ще противоречат на реда и закона, трябва да бъдат премахнати. Всичко трябва да бъде обмислено внимателно, за да не бъдем подведени под отговорност като нарушители на законите на страната за това, което сме писали” (Писмо 36, 1895 г.).

“Християнството не се проявява в спорни обвинения и укори” (“Свидетелства”, т.6).

Пазете се от едностранчиви идеи

“Бог не е отминал народа си и не е избрал самотен мъж тук или друг там като единствено заслужаващи да им повери истините Си. На никой не е дал нова светлина, противоречаща на вярата на църквата. При всяка реформа са се въздигали мъже, които са възвестявали това... Нека никой да не бъде самонадеян, мислейки, че Бог му е дал повече светлина и поради това стои над братята си.

Някой приема нова и оригинална идея, която не изглежда в противоречие с истината. Той занимава ума си с нея, докато започне да му изглежда привлекателна и важна, но тази погрешна представа може да предизвика единствено Сатана. Накрая тя се превръща във всепоглъщаща тема, в център, около който всичко се върти, а истината ще изчезне от сърцето...

Предупреждавам ви относно такива едностранчиви идеи, чиято цел е да отделят ума ви от истината. Никоя заблуда не е безвредна. Никога не е оправдана, но винаги води до объркване и препирни” (“Свидетелства”, т.5).

Утвърдете единството, а не разцеплението

“Съществуват хиляди изкушения, подготвени изкусно за онези, които имат светлината на истината и спасението. Единствената безопасност за всеки от нас е да не приема никакво ново учение и тълкуване на Писанията, преди да сме го представили на братята с опит. Представете го пред тях с дух на смирение, с ревностна молитва и ако те не видят истинност в него, приемоте съвета им, защото безопасността е в многото съветници...

Мъже и жени ще казват, че са получили нова светлина или нова откровение, чиито цели са да премахнат вярата в утвърдените доктрини. Техните учения не ще издържат изпита на Божието слово, въпреки че много души ще бъдат измамани. Фалшиви учения ще бъдат разпространявани и някои души ще попаднат в клопките им... Ние не можем да бъдем толкова наблюдателни, че да забележим всяка заблуда, защото Сатана постоянно търси нови начини, за да отдалечи хората от истината” (“Свидетелства”, т.5).

“Ние трябва да изявим, че основното и най-важното е да бъдем единни! Не трябва да изискваме другите да приемат нашите идеи, но ако всички търсят кротостта и смирението на Христос, ще придобият Христовите морални качества. Тогава ще бъдат единни в духа” (Писмо 15, 1892 г.).

“Настойчиво моля онези, които заявяват, че ходят в истината, да се обхождат в единение със своите братя. Недейте дава повод на хората от света да казват, че сме чудаци и разединени, че един проповядва за едно, друг за друго. Избягвайте разногласията!” (“Свидетелства към проповедниците”).

Как да посрещнем критиците

“Тези, които са се отделили от вярата, ще идват на събиранията ни, за да отвличат нашето внимание от делото, което Бог ни е поверил да извършим. Вие не можете да отвърнете вниманието си от Истината и да го насочите към басните. Недейте прекратява опитите си да обърнете този, който говори думи на укор против вашето дело, но нека да се разбере, че сте вдъхновени от Христовия Дух. Божиите ангели ще вложат в устата ви думи, които ще стигнат до сърцата на вашите противници. Ако тези мъже упорстват в пътя си, присъстващите на събирането здравомислещи хора ще разберат възвишените ви цели. Затова говорете така, че да проличи, че Исус Христос говори чрез вас!” (“Свидетелства”, т.9).

Величайте Божието слово

“Ако се стремим да предизвикаме чувство на възторженост, ще постигнем целта си и дори повече, отколкото бихме желали. ‘Проповядвайте Словото’ - Ясно и открито! Чувството на възторженост не трябва да смятано за собствено дело. Светия Дух може сам да предизвика полезен ентузиазъм. Нека Бог работи и нека човешките Му съработници да ходят внимателно пред Него, наблюдавайки, чакайки и молейки се, гледайки всеки момент към Христос, водени и контролирани от скъпоценния Свят Дух, Който е светлината и животът” (“Избрани вести”).

“Ние трябва да отиваме при хората с непоколебимите Божии слова и когато те приемат Словото, Светия Дух може да ги посети; както заявих и преди, Той винаги идва по начин, който е най-благоприятен за хората. В нашето говорене, пеене и във всички наши духовни опитности трябва да изявяваме спокойствие, достойнство и страх Божий, които са подбудителните сили за всяка истинско Божие дете” (“Избрани вести”, т.2).

“Не чрез чувства или въодушевление, но чрез СЛОВОТО трябва да повлияем на хората да бъдат послушни на Бога. Защото само на основата на Божието Слово можем да стоим безопасно!” (“Избрани вести”, т.3).

VII. ЖИВОТ В ПРОВИНЦИЯТА

Божественният идеал

“Въпреки че всичко, което Бог създаде беше съвършено и красиво и на земята, която Бог беше сътворил не липсваше нищо, което би направило Адам и Ева щастливи, въпреки това Той изяви великата Си любов към тях, като създаде специално за тях градина. Част от времето им беше предназначено за жизнерадостна работа и занимания в градината, а друга част за общение с ангели, слушайки техните напътствия и радостни размишления. Работата на Адам и Ева не беше отегчителна, а приятна и ободряваща. Тази градина трябваше да бъде техния дом, техния специален дворец!” (“Духовни дарби”, т.3).

“Какви бяха условията, избрани от Вечния Отец за Неговия Син? Уединен дом в хълмовете на Галилея; дом, поддържан с честна и достойна работа; обикновен живот, всекидневна борба с трудностите и проблемите, себежертване, икономии, търпеливо, изпълнено с радост служене, часове на учение до своята с разтворен Свитък на Скриптата; спокойствието на изгрева или залеза в зелена долина, светите проповеди с примери от природата, изучаване на творението и провидението и общение на душата с Бога - това бяха условията, в които живееше и развиваше детето Исус Христос” (“Проповедници на здравето”).

Далеч от градовете

“Напуснете градовете толкова бързо, колкото е възможно и си купете малко парче земя, където ще можете да имате градина, в която децата ви да наблюдават цъфтежа и растенето на цветята и да научат от тях уроци на семплост и чистота” (“Избрани вести”, т.2).

“Напуснете градовете е моята вест за това време! Бъдете сигурни, че призивът към Божия народ е да живее на километри далеч от големите градове. Бегъл поглед към Сан Франциско говори ясно, показвайки нуждата от напускане на градовете...

Господ призовава народа Си да се засели далеч от градовете, защото в неподозираният от нас момент от небето върху тях ще паднат огън и сяра. Пропорционално на греховете им ще бъде и наказанието. Когато един град е разрушен, нека Божия народ да не гледа като на благоприятна възможността да се засели в същия град лекомислено...

Нека всички, които разбират значението на тези думи, да прочетат Откровение 11 глава. Прочетете всеки стих и проучете събитията, които скоро ще сполетят градовете. Прочетете и пророчествата, описани в Откровение 18 глава” (“Публикувани ръкописи”, 10 май 1906 г.).

“Царе и царици са тези родители, които притежават парче земя и удобен дом” (“Адвентен дом”).

Мисиониране в градовете

“Като Божий народ, пазещ заповедите Му, ние трябва да напуснем градовете. Подобно на Енох, трябва да работим в градовете, но не и да живеем в тях” (“Евангелизъм”).

“Градовете трябва да бъдат мисионирани от центрове, намиращи се извън тях. Божият служител казва:”Не ще ли бъдат предупредени градовете? Да, но не чрез Божия народ, живеещ в тях, а чрез посещение, имащи за цел да съобщят за това, което ще сполети земята” (“Избрани вести”, т.2).

“Преди години бях получила специална светлина, че не бива да съсредоточаваме работата си само в градовете. Вълненията и хаосът, които ги изпълват, условията, поставяни от синдикатите и стачкуващите, ще окажат големи трудности на работата ни” (“Свидетелства”, т.7).

“Когато нечестият изобилства в даден народ, винаги трябва да се издигне нечий глас, който да предупреждава и напътства, както гласът на Лот в Содом. Въпреки, че Лот успя да запази семейството си от много злини, остана ли домът му незаразен от нечестивия град? Всичко, което Лот и семейството му направиха в Содом, мижеше да бъде направено дори и да живееха далеч от него” (“Евангелизъм”).

“Някои ще бъдат натоварени да работят в Чикаго, но за тях ще бъдат подготвени центрове в провинцията, откъдето да отиват в града. Бог ще има народ, когото ще наблюдава, за когото ще се грижи, осигурявайки му скромни места като изходен пункт и център на тяхната работа. От време на време по-големите населени места ще бъдат посещавани от работниците, които на учудващо ниска цена ще бъдат в безопасност” (“Евангелизъм”).

Богати благословения в обкръжението на природата

“Ние казваме отново: ‘Напуснете градовете!’ Не смятайте за голямо лишние да отидете сред хълмове и планини, но търсете да сте сами с Бога, за да можете да изучавате Неговите желания и пътища...

Настоявам Божият народ да превърне в свой стремеж търсенето на духовност в живота си. Христос е до вратата! Затова се и обръщам към Божиите люде: ‘Не смятайте за лишние призова да напуснете градовете и да отидете в провинцията. Там богати благословения очакват онези, които посегнат и ги вземат. Чрез съзерцаване на природните картини, дела на Твореца, чрез изучаване на сътвореното от Божията ръка, неусетно ще се преобразите в Божествен образ’” (“Избрани вести”, т.2).

Изграждането на характера е по-лесно в провинцията

“Родителите живеят със семействата си в градовете, защото си мислят, че там прехраната се изкарва по-лесно, отколкото в провинцията. Децата обаче няма какво да правят, когато не ходят на училище, но получават ‘образование от улицата’. От общуването им със злото у тях се създават порочни, разпуснати навици” (“Свидетелства”, т.5).

“Изпратете децата си в градските училища, където изкушения от всякакъв вид чакат, да ги завладеят и деморализират, като изграждането на характера става десеторно по-трудно както за родители, така и за деца” (“Основи на християнското възпитание”).

“Градовете са пълни с изкушения. Трябва да планираме работата си по такъв начин, че да запазим нашите младежи доколкото е възможно от тези зарази” (“Адвентен дом”).

“Време е Божият народ да напусне градовете, заселвайки се в по-усамотени места. В противен случай много младежи, а и по-възрастни, ще бъдат впримчени и привлечени от врага” (“Свидетелства”, т.8).

“Няма и едно на 100 семейства, което ще получи физическо, умствено или духовно възраждане чрез живеене в града. Вярa, надежда, любов, щастие могат да бъдат далеч по-пълноценно придобити в места на уединение, където има поля, хълмове и дървета. Отведете децата си далеч от гледките и шумотевизиците на града, далеч от тракането и врявата на колите и впряговете, и техните умове ще станат по-здрави. Истината на Божието слово по-лесно ще докосне и ще влезе в сърцето им” (“Адвентен дом”).

По-добро физическо здраве на село

“Божие намерение не е Неговият народ да живее в градовете, където постоянно има вълнения и смутове. Нашите деца трябва да си спестят и да избегнат бързането, бъркотията и шума, които ги деморализират” (“Избрани вести”, т.2).

“За много от тези, които живеят в и нямат собствено парче земя, които ден след ден гледат пред себе си мръсен двор, тесни улички, тухлени стени, паваж и небе, покрито с облаци от дим и прах, ако тези хора бяха се преместили в някоя земеделска област, заобиколена със зелени поля, гори, хълмове и потоци, ако видят синьото свежо небе и вдишат чистия въздух, ще помислят, че се намират в рая!” (“Проповедници на здравето”).

“Физическата среда в градовете често е опасна за живота. Постоянните предразположения към болести, преобладаващият мръсен въздух, нечистата вода, замърсената храна, многото хора, тъмнината и нехигиеничните жилища са само някои от наблюдаваните там злини. Божията цел не е хората да живеят в градовете в тесни жилищни помещения” (“Проповедници на здравето”).

Произвеждай собствени хранителни продукти

“Господ желае Неговият народ да отиде да живее в провинцията (селата), където да може да има земя, от която да произвежда собствени плодове и зеленчуци. Където нашите деца ще бъдат доведени до пряк контакт с Бога, изявен в природата. Вестта им е: ‘Изведете семействата си от градовете!’” (“Избрани вести”, т.2).

“Отново и отново Бог съветва, че Неговият народ трябва да напусне със семействата си градовете, отивайки в провинцията, където ще могат да произведат собствени продукти, защото в бъдеще проблемът с продаването и купуването ще бъде много сериозен. Трябва да обърнем внимание на повтаряното наставление: ‘Напуснете градовете и се заселвайте в селските райони, където къщите не са скупчени една до друга и където ще бъдете свободни от намесата на врагове’” (“Избрани вести”, т.2).

Постройте учреждения и санаториуми извън големите градове

“Нека мъже със здрав разум бъдат назначени, но не да разпространяват своите намерения, а да търсят места в селски райони, подходящи за построяване на малки училища за работници, където да се придобиват умения за облекчаване на болни и угрижени души, непознаващи истината. Търсете подобни места, намиращи се извън градовете, необходимите сгради могат да бъдат построени (осигурени) или като дар от собственици, или купени на приемлива цена, събрана от дарения на наши братя и сестри. Не стройте сгради в шумните градове” (“Евангелизъм”).

Корабънг, Ню Саут Уелс

“Къде да бъде основано нашето Австралийско библейско училище?... Ще бъдат би училищата построявани в градовете или на известно разстояние от тях, като най-трудното е да премахнем влиянието на предишното образование, което учениците са получили по отношение на практиките, свързани с почивните дни, като надбягване с коне, облози и раздаване на награди...

Необходимо е да построим нашите училища извън и далеч от градовете, но не толкова далеч, че да се губи връзката с града, за да може добротата да се проявява и да може светлината да проблесне сред моралната тъмнина” (“Основи на Християнското възпитание”).

“Относно мястото останах с добро впечатление, освен факта, че бяхме далеч от голямата пътна артерия, поради което нашата светлина не ще може да освети моралната тъмнина, покриваща големите градове подобно на смъртно покривало. Това изглежда единственото възражение, което се породило в съзнанието ми. Но не би било препоръчително да основем училищата си в някой от нашите големи градове” (“Публикувани ръкописи”, т.8).

“Аз съм повече от всякога убедена, че това е подходящото място за училището” (“Публикувани ръкописи”, т.8).

Хънтсвил, Алабама

“Онези, които са натоварени да вършат учебна работа в Грейсвил и Хънтсвил (Имотът в Грейсвил (Тенеси), на 50 мили северно от Чатануга, има 9 акра земя, която е в съседство със село, в което живеят 200 души. Училището беше преместено на сегашното му място в Колидждейл през 1916 г.), ще видят какво може да бъде направено чрез тези учреждения за основаването на такова начинание, така че Божият народ, желаещ да напусне градовете, да може да се сдобие със скромни градове, без да правят големи разходи, както и да могат да си намерят и работа” (Писмо 25, 1902 г.).

“Закупуването на Хънтсвилското землище беше дело на Божието провидение. Близко да това землище има голям разсадник и в тази градина някои от студентите работят през лятото, за да спечелят пари, с които да платят разноските си в Хънтсвил Скуул. Това е прекрасно място!” (“Специални вести”).

“Неотдавна ме попитаха: ‘Няма ли да е по-добре да продадем училищната собственост в Хънтсвил и да купим по-малко парче земя.’ Бях наставена, че тази ферма не трябва да бъде продавана, че разположението предлага много предимства, за да се разрасне в училище за цветнокожи” (“Специални вести”, 1904 г.).

“Фермата в Хънтсвил Скуул е прекрасно място с площ над 300 акра, в което учениците трябва да се занимават с обучение и с отглеждане на растителни култури” (“Специални вести”).

Бериън Спрингс, Мичиган

“Чух, че има предложение за основаване на училище в Бериън Спрингс, югозападно от Мичиган. Удовлетворена съм от описанието на мястото... Място като Бериън Спрингс Скуул може да се представи като нагледен урок и аз се надявам, че никой не ще се намеси да прекрати напредването на това дело” (“Публикувани ръкописи”, т.4).

“Господната благотворна ръка беше с Божия народ при избора на място за училище. Мястото прилича на това, представено ми във видението. Намира се далеч от градовете, а има и много земя за земеделски цели и предостатъчно място, което позволява сградите да не бъдат скупчвани една до друга. Има предоста-

тъчно земя, където учениците ще могат да бъдат обучавани да се грижат за нея” (“Ревю енд Херълд”, 28 януари 1902 г.).

“При преместването на колежа от Батъл Крийк и установяването му в Бериън Спрингс, брат Меган и брат Съдерлан постъпиха според светлината, дадена от Бога. Те работиха усърдно при големи трудности... Бог беше с тях. Той беше утвърден чрез усилията им” (“Публикувани ръкописи”, т.4).

Стоунхем, Масачузетс

“В Своето провидение Господ отвори вратите пред работниците си, за да направят успешна крачка напред в Нова Англия, поле, в което трябва да бъде извършена много особена дейност. Братята там успяха да уредят преместването на санаториума от Южен Ланкастър в Мелроуз, място, което е по-близо до Бостън и въпреки това достатъчно отдалечено от шумния град, за да могат болните да имат най-добри условия за възстановяване на здравето си. Преместването на санаториума от Нова Англия на място, така удобно и близко до Бостън, е Божия промисъл. Когато Бог протегне ръката Си, за да подготви пътя пред нас, не желае някой да се отдръпне назад и да се съмнява в мъдростта, водеща напред, или да не даде насърчение или помощ. Беше ми показано, че преместването на санаториума от Южен Ланкастър в Мелроуз беше ръководено от Бога” (“Специални свидетелства”).

Такома Парк, Уошингтън Д.С.

“Мястото, което беше осигурено за наше училище и санаториум, е всичко, което можем да желаем. Земята прилича на тази, която ми беше представена от Бога. Тя е добре приспособена за целта, за която ще бъде използвана. Има предостатъчно място за училище и санаториум, без да се налага двете сгради да бъдат прилепени една до друга. Въздухът и водата са чисти. Красив поток тече през нашия парцел от север на юг. Потокът е съкровище по-скъпоценно дори от злато и сребро. Местата за строеж са разположени върху прекрасни възвишения с отличен дренаж.

Един ден предприехме дълго пътуване през Такома Парк. Обширна част от района представлява естествена гора. Жилищните сгради не са малки или струпани една до друга, а обширни и удобни. Те са заобиколени от ухаещи двегодишни борове, дъбове, кленове и други красиви дървета. Притежателите на тези жилищни сгради са главно мъже на бизнеса, повечето чиновници в правителството във Вашингтон. Те отиват всеки ден в града, връщайки се вечер в тихите си домове.

За печатница беше избрано подходящо място, лесно достъпно до пощата, като беше намерено и място за молитвен дом. Като че ли Такома Парк беше подготвен специално за нас и чакаше да бъде оползотворен от нашите учреждения и работници” (“Знамение на времето”, 15 юни 1904 г.).

“По ясен начин ми беше открит този въпрос. Издателската дейност, която досега имаше за център Батъл Крийк, трябваше да бъде преместена близо до Вашингтон. Ако след време Господ каже: ‘Преместете се от Вашингтон’, ние трябва да направим това” (“Ревю енд Херълд”, 11 август 1903 г.).

Медисън, Тенеси

“Бях учудена, когато разговаряйки за делото, те пожелаха да работят на юг; говорех за основаването на училище, което да е на известно разстояние от Нешвил. От дадената ми светлина знаех, че това не ще бъде правилно и им го ка-

зах. Делото, което тези братя (Съдерланд и Мегън) могат до вършат породи опитността си в Бериън Спрингс, е да бъде продължена работата в близост до Нешвил, защото за него не беше направено все още това, което трябваше да се направи. А ще бъде и голямо благословение за работниците в училището близо до Нешвил, за да могат да се съветват с братята, намиращи се там.

Търсейки място за училище, братята намериха ферма с 400 акра земя на около 9 мили от Нешвил. Размерите на фермата, нейното разположение, разстоянието, на което се намираще Нешвил, умерената цена, за която можеше да бъде купена, ни накараха да я определим като място за училищна работа. Обсъдихме и решихме да купим мястото. Аз знаех, че цялата земя ще ни бъде крайно нужна” (“Ревю енд Херълд”, 18 август 1904 г.).

Маунтин Вю, Клифорния

“Беше ми дадено напътствие, че Пасифик прес трябва да бъде преместен от Оуклънд. Годишите минаваха и градът се увеличаваше, сега трябва да преместим печатницата си в някой по-провинциален район, където мястото може да бъде безопасно за служителите. Тези, които са се свързали с нашите издателски офиси, не бива да бъдат задължавани да живеят в претъпканите градове. Трябва да им се предостави възможност да издържат семействата си, без да имат нужди от високи доходи” (“Основи на Християнското възпитание”).

“Маунтин Вю е град с много предимства. Заобиколен е от красиви овощни градини. Климатът е мек, могат да бъдат отглеждани плодове и зеленчуци от всякакъв вид. Градът не е много голям, но въпреки това е електрифициран, има пощенски куриери и много други предимства, срещани обикновено в градовете” (Писмо 141, 1904 г.).

“Някои се чудят защо издателския ни офис трябва да се премести от Оуклънд в Маунтин Вю. Бог призова народа си да напусне градовете. Младите, които са свързани с нашите учреждения, не трябва да бъдат излагани на изкушенията и покварата, които се срещат в големите градове.

Маунтин Вю изглежда ще бъде подходящо място за издателството ни” (“Живот в провинцията”).

Лома Линда, Калифорния

“Ние благодарим на Бога, че имаме прекрасен санаториум в райската долина на 7 мили от Сан Диего, санаториум в Глендейл, на 8 мили от Лос Анджелис и близо до Рийдлънс Ривърсайд и Сан Бернадино. Имението Лома Линда е един от най-красивите санаториуми-градове, които някога съм виждала” (“Вести за Лома Линда”).

“Лома Линда е място, специално определено от Господ, за център за обучение на лекари-мисионери” (“Писмо 188, 1907 г.).

“Тук има чудесни условия за училище. Фермата, овощната градина, пасището, обширните здания, плодородната почва и красотата - всичко е голямо благословение” (“Вести за Лома Линда”).

“Мястото Лома Линда има чудесни преимущества и ако онези, които са тук с вяра и искат да станат истински лекари-мисионери, ще позволят светлината им да огрее и онези, които са около тях. Всекидневно трябва да търсим Бога, Неговата мъдрост ще бъде предадена на нас” (Писмо 374, 1904 г.).

“Тук имаме идеални възможности за построяване на училище и санаториум. Има големи преимущества за учениците и големи преимущества за болните. Беше ми наредено, че тук трябва да основем училище, ръководено по принципите

на древните пророчески училища... Лекарите трябва да получат образованието си тук” (“Проповедници на медицината”).

Енгуин, Калифорния

“Като разглеждах това имение, произнесох се за него като надминаващо очакванията ми. Училището не можеше да бъде построено на по-добро място. Намира се на 8 мили от Санта Хелена и е далеч от изкушенията на града...

След време много къщи трябва да бъдат построени за учениците, но и учениците сами могат да ги построят под ръководството на способни учители. Дървеният материал може да бъде приготвен и учениците ще бъдат обучавани по похвален начин, как да строят.

Няма защо да се боим да прием чистата вода на това място, тя ни си предоставя свободно от Господното съкровище. Аз не зная, как да изразя достатъчно благодарността си за тези така големи преимущества.

Ние осъзнаваме, че Бог знае от какво се нуждаем и че бяхме доведени тук от Неговото провидение. Бог желае да бъдем тук, затова ни е и поставил тук. Бях сигурна в това, когато дойдох в тези земи... Вярвам, че ако се разходите по тези места, ще стигнете до моето убеждение, че Бог е определил и предназначил това място за нас” (“Публикувани ръкописи”, т.1).

VIII. ГОЛЕМИТЕ ГРАДОВЕ

Първите строители на градовете

“Получавайки Божието проклятие, Каин беше отделен от бащиния си дом. Най-напред се занимаваше със земеделие, а после основа и град, наричайки го на името на най-големия си син Енох (Бит. 4:17). Беше изгонен от Господното присъствие, отхвърляйки обещанието на възстановения Едем, тръгна да търси притежания и радост в земята, намираща се под проклятието на греха, и така стана родоначалник на голяма група от хора, които служеха на боговете на този свят” (“Патриарси и пророци”).

“За известно време Ноевите потомци продължиха да живеят в планините, където беше заседнал и ковчегът. Освен увеличаването на техния брой и нечестият доведе до разделение. Онези, които решиха да забравят Твореца си и да отблъснат ограниченията на Неговия закон, чувстваха постоянно дразнене от примера на техните боящи се от Бога иноплеменници, като след време решиха да се отделят от служещите на Бога. Отправиха се към долината Сенаар, намираща се на Ефратските брегове. Там решиха да построят град, а в него да издигнат кула, на такава изумителна височина, че да бъде отнесена към чудесата на света (Бит. 11:2-4)” (“Патриарси и пророци”).

Градовете са леговица на пороци

“Градовете са средища на удоволствия и забавления. Много родители, които решават да се заселят в градовете заради децата си, мислят че ще им дадат по-големи предимства, но срещат разочарование и твърде късно се разкайват за ужасната си грешка. Съвременните градове се превръщат в древните Содом и Гомор (по отношение на разпуснатостта). Много почивни дни засилват бездействието. Вълнуващите спортове, посещаването на театър, надбягването с коне, комарът, алкохолът и гуляенето стимулират активизирането на всяка страст. Младите са повлияни от общия поток” (“Христови нагледни уроци”).

“Беше ми дадена светлина, че градовете ще бъдат изпълнени с объркване, насилие, престъпления и че всичко това ще се увеличава с приближаването на края” (“Свидетелства”, т.7).

“Светът е към края си, градовете стават леговища на порока. Отвсякъде гледки и звукове на зло. Навсякъде се наблюдават примамки към сетивата и пражосничество” (“Проповедници на здравето”).

Съдби сполетяват градовете

“Ужасни съдби ще сполетят земята и дворците на управниците, построени с много средства, ще се превърнат в купища руини” (“Публикуване ръкописи”, т.3).

“Когато Божията въздържаща ръка се оттегли, разрушителят ще започне делото си. Тогава в нашите градове ще настъпят големи катаклизми” (“Публикуване ръкописи”, т.3).

“Господ отправя предупреждения към земните жители, с пожар в Чикаго, пожарите в Мелбърн, Лондон и Ню Йорк Сити” (“Писания на Е. Вайт”).

“С приближаването на края всеки град ще бъде разтърсен. Ще има объркване. Всичко, подлежащо на разтърсване, ще бъде разтърсено и не ще знаем какво ще последва после. Съдбите ще бъдат според злините на хората и според светлината, която са получили” (“Публикувани ръкописи”, т.1).

“О, ако Божия народ можеше да осъзнае предстоящите разрушения на хиляди градове, отдали се на идолопоклонство” (“Евангелизъм”).

“Близо е времето, когато големите градове ще бъдат пометени и всички ще бъдат предупредени за приближаващите съдби” (“Евангелизъм”).

Доказателства за катастрофата - градовете ще се превърнат в прах

“Видях разрушени най-скъпите строежи. Смятаните за недосегаеми от пламъците ще загинат в огъня на Божието възмездие. Подобно на Содом и Гомор и тези сгради на гордостта ще станат пепел. Паметниците на човешкото величие ще бъдат разтрошени (стъпкани) в прахта, дори преди последното голямо разрушение да сполети земята” (“Избрани вести”, т.3).

“Бог отдръпва Духа Си от покварените градове, които приличат на тези от предпотопния свят и на Содом и Гомор... Скъпи къщи, чудеса на архитектурното умение, ще бъдат разрушени без предупреждение, когато Бог установи, че притежателите им са преминали границата на прощението. Величествени сгради, смятани за защитени от огнените пламъци, ще бъдат опожарени като доказателство как за кратко време земната архитектура ще бъде превърната в руини” (“Този ден с Бог”).

“Хората ще продължават да строят струващи милиони здания. Специално внимание ще се придава на архитектурната им красота, на устойчивостта и здравината им, с която са конструирани. Но Бог ми съобщи, че въпреки необикновената им здравина и впечатлението на лукс, което правят, те ще споделят съдбата на Ерусалимския храм” (“Библейски коментар”, т.5).

Ню Йорк

“Бог не е проявил гнева Си, без да покаже и милост. Ръката Му е протегната. Свидетелството Му трябва да бъде изявено в Ню Йорк. На хората трябва да се покаже, че само с докосване на ръката Си Бог може да унищожи имуществото, което са събрали преди последния велик ден” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

“Нямам специална светлина относно това, което ще сполети Ню Йорк. Единственото, което знам, е това, че един ден огромните здания ще бъдат срутени, от разрушителната Божия сила... Смъртта ще бъде гостенка навсякъде. Затова съм и толкова загрижена да бъдат предупредени нашите градове” (“Ревю енд Херълд”, 5 юли 1906 г.).

“Когато бях в Ню Йорк, беше вечерно време, за да мога да видя зданията, издигащи се етаж след етаж нагоре към небето. За тези здание бе гарантирано, че са защитени от пожар, защото бяха издигнати за слава на техните строители и собственици...

Картината, която после мина пред погледа ми, беше тревога за пожар. Хората гледаха високите и предполагаемо осигурени против огъня здания и казваха: “Те ще са напълно сигурни!” Но тези сгради бяха нищожни, като че ли са построени от смола. Пожарникарските служби не ще могат да направят нищо за да потушат огъня, нито да окажат въздействие със съоръженията си” (“Свидетелства”, т.9).

Чикаго и Лос Анджелис

“Събитията, които скоро ще се случат в Чикаго и другите големи градове, също ми бяха показани. С увеличаването на злото, Божията пазеща сила се отдръпва, като се появиха разрушителни ветрове и бури. Сградите бяха опожарени от огъня и срутени от земетресенията.

Малко след това ми беше показано - панорама на зданията в Чикаго, планови проекти, направени от наши хора за сгради там и тяхното разрушаване. Това беше нагледен урок за всички адвентисти, предупреждение да не инвестират в голям мащаб плановете си за имущество в Чикаго или в друг голям град, освен ако Божието провидение отвори пътя и ясно посочи задължението да се купи или построи нещо за разпространение на предупрежденията. Подобни предпазни мерки ми бяха посочени и за строителството в Лос Анджелис. Повторно ми беше казано, че не бива да инвестираме плановете за скъпи строежи в градовете” (“Сборник на Паулсон”).

Сан Франциско и Оуклънд

“Сан Франциско и Оуклънд се превръщат в Содом и Гомор и Господ ще ги посети. Не след дълго те ще страдат от Неговите съдби” (“Писания на Е. Вайт”).

“Ужасното земетресение, което сполетя Сан Франциско (земетресението и пожарът в Сан Франциско, станали на 18, 19 април 1906 г., отнеха 503 човешки живота, а щетите се оценяват на 350 милиона долара), ще бъде последвано от други изяви на Божията сила. Неговият закон беше потъпкан. Градовете са опетнени от греха. Изучавайте историята на Ниневия узнаваме, че Бог изпрати специална вест чрез Йона за този грешен град. Много подобни вест на Неговата милост щяха да бъдат прогласени и в наше време, ако порочните градове биха се покаяли като Ниневия” (“Писания на Е. Вайт”, 3 юли 1906 г.).

“Дори в градовете, където Божиите съдби падат поради порочността, няма дори и проява на покаяние. Салоните са все още отворени и на хората продължават да се предлагат много изкушения” (Писмо 268, 1906 г.).

Други градове на порока

“С приближаването на края на земната история, сцените на бедствия в Сан Франциско ще се повторят и на други места... Това поражда в мен сериозни мис-

ли и чувства, защото зная, че денят на съда е пред нас. Сполетелите вече света съдби са предупреждение, но не и край на наказанието, което ще се стовари върху градовете на порока...

Събитията, посочени в следните стихове: Авакум 2:1-20; Софония 1:1-3:20; Захария 1:1-4:14; Малахия 1:1-4), скоро ще станат, както са описани ясно. Представям тези чудни слова от Библията за размишление от всеки. Пророчествата, записани в Стария завет, са Божии слова за последните дни и ще се изпълнят така сигурно, както видяхме опустошението в Сан Франциско” (Писмо 154, 1906 г.).

“Аз съм задължена да проглася вестта, че градовете, пълни до краен предел с престъпления и поквара, ще бъдат разрушени чрез огън, земетресения и наводнения” (“Евангелизъм”).

“Всички Христови предупреждения, отнасящи се до събитията, които ще станат в края на земната история, сега се изпълняват в нашите големи градове. Бог е допуснал тези неща да бъдат осветлени и открити, така че този, който следи за тях, да може да прочете. Сан Франциско е пример в какво се превръща целия свят. Нечестните подкупи, финансовите злоупотреби, мошеническите сделки сред хората, които имат властта да освободят виновните и да осъдят невинните - цялата тази порочност изпълва и другите големи градове на земята и прави света такъв, какъвто беше преди Потопа” (Писмо 230, 1907 г.).

Работническите съюзи в градовете

“Сатана е усърден в работата си в нашите големи градове. Задачата му е да се прояви в объркването, борбите и несъгласията между работещите и работодателите, а също и в лицемерието, което заплашва да навлезе и в църквите ни... Пожеланията на плътта, гордостта на очите и егоизмът, спекулирането с властта, жестокостта и насилието, които се използват, за да бъдат привлечени хора, обединявани в съюзи и конфедерации, обвързани по този начин като вещи, готови за запалване от големите огнени пламъци на последните дни - всичко това се прави от сатанинските сили” (“Евангелизъм”).

“Неправедните са обвързани като вещи, в доверието им към съюзите и конфедерациите. Не трябва да имаме нищо общо с тези организации! Бог е нашият Ръководител, нашият Работоначалник и Той ни призовава да излезем от света, отделяйки се от него (света). ‘Излезте отсред тях и отделете се, казва Господ, и не се допирайте до нечисто’ (2 Кор. 6:17). Ако откажем да извършим това, ако продължаваме да сме свързани със света и да обръщаме внимание на всеки въпрос, продиктуван от светските възгледи, ще станем като света. Когато земна политика и светски намерения ръководят нашите дела, не ще можем да останем на високия и свят пиедестал на вечната истина” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

Работническите съюзи - извор на проблеми за адвентистите

“Работническите съюзи ще бъдат едни от институциите, които ще докарат върху земята такова време на проблеми, каквото не е съществувало от началото на света...

Група мъже ще се обединят, за да заграбят всички парични средства, които ще вложат в сигурни клонове на бизнеса. Работнически съюзи ще бъдат основани и тези, които откажат да влязат в тях, ще бъдат в опасност...

Поради тези съюзи и конфедерации, скоро ще бъде много трудно за нашите учреждения да продължат делото си в градовете. Моето предупреждение е:

Напуснете градовете! Не стройте лечебни центрове в тях!” (“Избрани вести”, т.2).

“Бързо приближава времето, когато контролиращата мощ на работническите съюзи ще стане прекалено угнетителна” (“Избрани вести”, т.2).

Мнозина в градовете са далеч от светлината и истината

“Градовете ще бъдат наказани справедливо, но все още няма да бъдат посетени напълно от Божия гняв, защото някои души ще се отделят от сатанинските заблуди, ще се покаят и ще се обърнат” (“Евангелизъм”).

“Духовната тъмнина, която покрива целия свят, се увеличава в многолюдните центрове. В многорасовите градове евангелски работници срещат най-много непокаяност и нужда от помощ. В тези градове на душеспасителите се предлагат най-големи възможности. В тълпите, които не мислят за Бога и небето има много души, които копнеят за светлина и чистота на сърцето. Дори сред лекомислените и безразличните не се малко онези, чието внимание може да бъде привлечено от Божията любов към човешката душа” (“Ревю енд Херълд”, 17 ноември 1910 г.).

В градовете има нужда от ревностни усилия

“В подготовката за Христовото идване трябва да извършим огромна работа в големите градове. Имаме да разпространяваме сериозно свидетелство в тези големи населени места” (“Думи на насърчение към самоиздържащи се работници”, брошура 113, 1909 г.).

“Предупредителната вест за това време е да не се отдава значение на големия бизнесменски свят. Ден след ден търговските и работническите центрове се изпълват с мъже и жени, нуждаещи се от истината за това време, но които не са достигнали до спасително познание за тези скъпоценни принципи, защото не са полагали ревностни, непрекъснати усилия, за да бъдат достигнати тези хора, където да се намират” (“Съвети към писатели и издатели”).

“Третата ангелска вест трябва да бъде прогласявана сега, не само в далечните страни, но и в близките около нас места, на които досега не е придавана важност, където множествата живеят непредупредени, незапознати със спасението. Навсякъде нашите градове зоват за ревностна работа, извършена от все сърце от Божиите служители” (“Ревю енд Херълд”, 17 ноември 1910 г.).

Не всички могат да напуснат градовете

“Когато е възможно, задължение на родителите е да отидат да живеят със семействата си в провинцията заради децата си” (“Адвентен дом”).

“Все повече и повече с приближаването на края, нашите хора ще трябва да напускат градовете. От години сме били напътствани, че нашите братя и сестри и особено семействата с деца трябва да планират напускане на градовете, след като пред тях се отворят врати за да направят това. Мнозина ще трябва да работят ревностно, за да помогнат при разтварянето на тези врати. Но докато напуснат града през времето, в което все още ще останат там, ще трябва да бъдат най-активни в мисионерската дейност, която дотогава е ограничавала може би тяхната сфера на влияние” (“Избрани вести”, т.2).

“В нашите градове се увеличава порочността. Това все повече и повече ни показва, че тези, които останат там без явна причина, поставят в опасност спасението си” (“Живот в провинцията”).

“Градовете са пропити с грях и морално разложение, въпреки че има Лотовци на всеки Содом” (“Свидетелства”, т.6).

В градовете има нужда от училища, църкви и ресторанти

“Неща повече може да бъде направено, за да се спасят и възпитат децата на онези, които в настоящия момент не могат да напуснат градовете. Това е задача, за която си заслужава да положим най-големи усилия. Църковни училища трябва да бъдат основани за децата в градовете, като тези училищни условия бъдат осигурени за обучаването на ученици до по-високи учебни степени, където има нужда от това” (“Ръководство за децата”).

“Нашите ресторанти трябва да бъдат в градовете, защото в противен случай персоналът им не ще може да осъществи необходимия контакт с хората, като ги запознава с принципите на здравословния начин на живот” (“Избрани вести”, т.2).

“Бог ни съветва многократно, че трябва да работим в градовете, като за изходни бази използваме места, намиращи се извън тях. В тези градове трябва да има молитвени домове, като Божии паметници, но заведенията занимаващи се с издаване на наша литература, с лекуването на болните и обучаването на мисионерски работници (колежи), трябва да бъдат извън градовете. От особена важност е нашите младежи да бъдат запазени от изкушенията на градския живот” (“Избрани вести”, т.2).

Прибързани премествания от градовете не са препоръчителни

“Нека всеки отдели време за внимателен размисъл и да не бъде като човека в притчата, който започнал да гради, но не могъл да довърши започнатото. Не само преместването трябва да бъде осъществено, но и всичко, което ще произтече от него, трябва да бъде внимателно обмислено и преценено...

Може да има единици, които ще се заемат с нещо, за което не знаят нищо. Бог не желае това...

Нека нищо да не бъде извършено необмислено, за да не се допуска излишна жертва да сполети имуществото, породена от ревностни, импулсивни слова, възбуждащи ентузиазъм, неодобрен от Бога. И важна победа, която трябва да бъде спечелена, да бъде загубена поради липса на разумна умереност, целенасочено размишление, здрави принципи и цели” (Написано на 22 декември 1893 г. в отговорна писмо от ръководен служител в Батъл Крик, който информирал Е. Вайт, че в отговор на нейните настоявания “между 100 и 200” души са се подготвили да напуснат града, отивайки в провинцията толкова бързо, колкото е било възможно) (“Избрани вести”, т.2)

Знакът за напускане на градовете

“Не е далеч времето, когато както първите християни, така и ние ще бъдем принудени да търсим убежище в уединени и самотни места. Както обсадата на Ерусалим от римски войници, бе знак за бягство на юдейските християни, така също вземането на властта и налагането на нацията ни на декрета за папската събота ще бъдат предупреждение за нас. Това ще бъде времето, когато ще трябва да напуснем големите градове и по-малките селища, отивайки в усамотени домове сред тихи планински местности” (“Свидетелства”, т.5).

Някои праведни ще останат в градовете след узаконяването на декрета за папската събота

“Във време на трудностите всички напуснахме градовете и селата, но бяхме преследвани от несправедните, които нахлуха в домовете на Божиите чада с меч” (“Ранни писания”).

“Когато светиите напуснаха градовете и селата, те бяха преследвани от зли човечеци, които възнамеряваха да ги погубят. Но мечовете, които повдигнаха против Божиите люде, за да ги погубят, се пречупиха и строшиха като крехка слама. Божиите ангели закриваха светиите” (“Опитности и видения”).

“Все пак важен декрет ще отбележи времето, когато пазещите Божия закон може да бъдат убити. Техните врагове, очакващи гласуването на закона, в някои случаи преди определеното време, ще се опитат да отнемат живота им. Но никой не ще може да превъзмогне могъщата закрила, обкръжаваща всяка вярваща душа. Някои ще бъдат нападнати, когато напускат домовете и селата, но мечовете издигнати против тях, ще се строшат като крехка слама. Други ще бъдат защитавани от ангели, представящи се като въоръжени мъже” (“Великата борба”).

IX. НЕДЕЛНИЯТ ЗАКОН

Сатанинското предизвикателство към Божия авторитет

“Бог отхвърля Вавилон, ‘защото направи всичките народи да пият от виното на разпаленото и блудстване’...”

Бог сътвори света за 6 дни и на 7 -ия ден си почива, освещавайки и отделяйки го от другите дни като свят на Него ден, за да бъде съблюдаван от Неговия народ от поколение на поколение. Не грешникът, въздигащ себе си над Бога, седейки в Божия храм и претендиращ, че е Бог, намисли да промени времена и закони. Като мислеше да докаже, че тази власт е не само равна на Божията, но стои и над Бога, промени почивния ден, поставяйки първия седмичен ден на негово място. Протестантският свят приема това, нововъведение на папството, като се отнася към него като към нещо свято. В Божието слово това се нарича “нейното блудстване” (“Адвентен библейски коментар”, т.7).

“През годините след възкресението на Христос, големият враг на човешкото щастие е направил Съботата от четвъртата заповед предмет на постоянни атаки. Сатана казва: ‘Аз ще работя противно на Божиите цели. Ще дам власт на моите съмишленици да отхвърлят Божия паметник - седмия ден, съботата. По този начин ще покажа на света, че осветения и благословен от Бога ден е бил променен. Ще залича спомена за него. На негово място ще поставя ден, който не носи Божиите белези, ден, който не може да бъде знак между Бога и народа Му. Аз ще водя онези, които ще го приемат, да го облекат със святостта, която Бог отдаде на седмия ден’” (“Пророци и царе”).

Съботата - връхната точка на спора

“Във войната, която ще се води при последните дни против Божия народ ще бъдат обединени всички сили на злото, изменили на верността си към закона на Йехова. В тази борба Съботата от четвъртата заповед ще бъде връхната точка на спора, защото в нея Великият Законодател представя Себе Си като Творец на небето и земята” (“Избрани вести”, т.3).

“‘Съботите Ми непременно да пазите; защото това е знак между Мен и вас, във всичките ви поколения, за да знаете, че Аз съм Господ, който ви освещавам!’ (Исх. 31:13). Някои ще се стремят да поставят пречки по пътя на пазенето на съботата, казвайки: ‘Вие не знаете, какъв ден е съботата’, но те изглежда ще

разберат, когато неделния закон бъде гласуван и ще положат големи усилия, за да се наложи съблюдаването му” (“Сбирка на Крес”).

Движението за Неделния закон през 80-те години на XIX век

“Много години ние очаквахме Неделния закон да бъде приет в нашата страна. Сега, когато гласуването му е толкова близо, ние питаме: ‘Какво възнамерява да направи Божия народ по този въпрос?’...

Ние трябва да търсим Бога по особен начин за благодат и сила, които да бъдат дадени на Неговия народ сега. Бог е жив и ние не вярваме, че се е изпълнило времето, когато Той ще ограничи свободата ни.

Пророкът казва, че Бог е наредил на четирите ангели, стоящи на четирите ъгъла на земята, държащи четирите земни ветрове, да не духат върху земята, нито към морето или някое дърво. ‘Друг ангел, идващ от изток, извика към тях, казвайки: “Не поразявайте земята, нито морето, нито дърветата, докато не сложим печата върху челата на Божиите слуги”’ (Откр. 7:3). Тези думи посочват, че работата, която трябва да извършим сега, е да молим Бога да поиска от ангелите да задържат четирите ветрове, докато мисионери бъдат изпратени във всички краища на света и бъде оповестено предупреждението против непослушанието спрямо Божия закон” (“Ревю енд Херълд”, 11 декември 1888 г.).

Защитниците на Неделния закон не съзнават какво правят

“Неделният закон в момента си проправя път в тъмнината. Ръководители на това движение скриват истинските резултати: и мнозина, които стават съучастници на идеята за закона, не разбират накъде клони тази скрита тенденция... Те работят в тъмнина. Не осъзнават, че ако протестантското управление пожертва принципите, които го правят свободно и дават независимост на нацията, а чрез законодателството установява Конституционни наредби, пропагандиращи папската заблуда и измама, то става съучастно на римските насилия през тъмните векове” (“Ревю енд Херълд”, 11 декември 1888 г.).

“Има мнозина, дори много повече от онези, включили се в прокарването и налагането на Неделния закон, които са в неведение за резултатите, които ще последват от този закон. Те не разбират, че работят против религиозната свобода. Има мнозина, които никога не са разбирали правотата на библейската събота, както и фалшивата основа, на която стои неделния закон...

Тези, които полагат усилия, за да променят Конституцията и да установят налагащ съблюдаване на неделята закон, почти не разбират какви ще бъдат резултатите. Пред нас е една криза” (“Свидетелства”, т.5).

Да не чакаме в спокойствие, без да правим нищо

“Наше задължение е да сторим всичко, което е по силите ни, за да отклоним заплашващата ни опасност... Голяма отговорност е легнала върху плещите на мъже и жени, които са разпръснати по цялата земя, за да се молят на Бога, искайки от Него още няколко години на благодатно време за работа в Божието име” (“Ревю енд Херълд”, 11 декември 1888 г.).

“Тези, които днес пазят Божиите заповеди, трябва да се пробудят, за да могат да получат специална помощ, която само Бог може да им даде. Те трябва да работят по-ревностно, за да забавят, доколкото е възможно, заплашващото бедствие” (“Ревю енд Херълд”, 18 декември 1888 г.).

“Нека Божия народ, пазещ заповедите Му, да не посреща спокойно това време, като чели трябва да се примирим с положението малодушно” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Няма да изпълняваме Божията воля, ако стоим спокойно, без да вършим необходимото, за да запазим свободата на съвестта. Ревностни и ефикасни молитви трябва да се издигат към небето, за да може това бедствие да бъде отложено, докато завършим делото, което така дълго е било пренебрегвано. Нека бъдат отправени най-ревностни молитви и нека да работим в хармония с молитвите си” (“Свидетелства”, т.5).

“Има мнозина, които не са притеснени, които както сега, така и преди, са заспали. Те казват: ‘Ако пророчеството е предсказало налагането на неделята, законът със сигурност ще бъде приет.’ Стигайки до това заключение, те потъват в тихо очакване на събитието, успокоявайки себе си с мисълта, че Бог ще запази народа Си в деня на трудността. Но Бог не ще ни опази, ако ние не направим нищо едно усилие, за да извършим поверената ни работа...

Като верен страж ти ще видиш меча, който идва, и ще дадем предупреждение, така че мъже и жени да престанат да следват пътя на невежеството, който биха избегнали, ако знаеха истината” (“Ревю енд Херълд”, 24 декември 1889 г.).

Противопоставяне на Неделния закон с перо и право на глас

“Ние не можем да работим в полза на хората, които ще използват влиянието си, за да нанесат удар на религиозната свобода, започвайки угнетителна по мащабност операция, имаща за цел да води или да принуди съмишлениците им да съблюдават неделята като съботата. Не е първият ден на седмицата този, който трябва да бъде почитан! Това е фалшива събота и членовете на Божието семейство не могат да участват заедно с тези, които възхваляват този ден, нарушавайки по този начин Божия закон, като потъпкват Господната събота. Божия народ не бива да гласува такива хора да бъдат поставяни на отговорни постове, защото ще стане съучастник в греховете, които те ще извършат, докато управляват” (“Основи на Християнското възпитание”).

“Надявам се, че тръбата ще затръби уверено за този Неделен закон. Мисля, че ще бъде най-добре, ако в нашите книги се обърне специално внимание на значението за вечността на Божия закон.

Сега трябва да направим всичко, което е по силите ни за да осуетим налагането на неделята” (“Съвети към издатели и писатели”).

САЩ ще узаконят Неделния закон

“Когато нашата нация се отрече от принципите си на управление, като узакони неделята, протестантизмът ще подаде ръка на папството” (“Свидетелства”, т.5).

“Протестантизмът ще насочи цялото си влияние и сила в подкрепа на папството. Чрез обнародван акт, налагащ фалшивата събота, те ще вдъхнат живот и енергия на покварената римска вяра, като ще съживят тиранията и ще потиснат съвестта” (“Мараната”).

“По-рано или по-късно, Неделния закон ще бъде въведен” (“Ревю енд Херълд”, 16 февруари 1905 г.).

“Скоро неделния закон ще бъде наложен и мъжете, облечени с власт, ще се ожесточат против малкия Божий остатък, който пази заповедите Му” (“Публикувани ръкописи”, т.4).

“Според пророчеството в Откровение 13 глава силата, представена чрез звяра с агнешки рога, ‘ще направи земята и тези, които я обитават’ да служат на папството, оприличено на звяр, ‘подобен на леопард’... Това пророчество ще бъде изпълнено, когато САЩ наложат спазването на неделята, което Рим обявява като специално признание на нейното първенство...

Политическата корупция унищожава почитта към справедливостта и уважението спрямо истината. Дори неподкупните американски управници и законодатели, за да си осигурят одобрението на народните маси, ще отстъпват пред искането на мнозинството - закон, налагащ спазването на неделята” (“Великата борба”).

Аргументи, използвани от привържениците на неделния закон

“Сатана дава свое тълкуване на събитията и те (поддръжниците на неделята) мислят, повлияни от заблудата му, че бедствия ще сполетят земята в резултат от нарушаването на неделята. Мислейки, че ще умилостивят Божия гняв, тези влиятелни мъже изготвят закон, налагащ пазенето на неделята” (“Тълкуване на писанията”, т.10).

“Тази група от хора изтъква на преден план мнението, че така разпространената поквара се дължи на оскверняването на ‘Християнската събота’ и че налагането на неделята ще подобри по безспорен начин моралността на обществото. За това се е настоявало, особено в Америка, където учението за истинската събота е било проповядвано широко” (“Великата борба”).

Протестантизъм и католицизъм - акт на съгласие

“Протестантизмът ще подаде приятелската си ръка на Рим. Ще бъде гласуван закон, насочен против съботата на Божието творение, тогава Бог ще извърши ‘необичайното си дело’ на земята” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Как Римската църква може да се очисти от идолопоклонството, ние не можем да знаем... То е религията, на която протестантизмът гледа с такава почит, а и с която очевидно ще се свърже. Съюзът няма да бъде постигнат с компромис от страна на католицизма, защото Римската църква никога няма да промени нищо от себе си. Тя претендира, че е безгрешна! Протестантизмът ще е този, който ще се промени. Възприемането на либералните иде ще води до там, че да може да подаде ръка на католицизма” (“Ревю енд Херълд”, 1 юни 1886 г.).

“Неискреният протестантски свят ще направи съдружие с човека на греха, като църквата и държавата ще бъдат във фалшиво съгласие” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Папството в Стария свят и отпадналият протестантизъм ще следват един и същи курс против онези, които почитат Божиите принципи” (“Великата борба”).

Неделният закон въздига Рим

“Когато водещите църкви в САЩ се съюзят против точно тези части от учението, които са били поддържани от тях и по които не са имали разногласия, тогава те ще повлияят на общественото мнение, за да бъдат наложени техните декрети и да бъдат поддържани техните институции, тогава протестантска Америка ще се оформи по подобие на Римската йерархия и неизбежно ще последва налагане на граждански наказания на нежелаещите да се подчинят.

Налагането на неделята на част от протестантските църкви е налагане да се служи на папството... Самият акт на налагане на религиозна отговорност пос-

редством мирска сила, предполага църквите да се оформят по 'образа на звяра'. От това следва, че налагането на неделята в САЩ ще бъде принуждаване да се служи на "звяра и неговия образ" ("Великата борба").

"Когато протестантизмът протегне ръката си над бездната, за да хване десницата на Рим, когато подаде ръката си над пропастта, за да хване тази на спиритизма, когато под влияние на този троен съюз нашата страна се отрече от всеки принцип на Конституцията на протестантско и републиканско управление, създавайки условия за пропагандиране на папските лъжи и заблуди, дотогава можем да кажем, че времето за чудната дейност на Сатана е дошло и краят е близо" ("Свидетелства", т.5).

Римската църква ще си възвърне изгубеното върховенство

"С приближаването на последната криза, по-голямо значение ще имат хармонията и единството, които трябва да съществуват между Божиите инструменти. Светът е пълен с бури, войни и разногласия. Под влияние на върховенство - папската мощ, хората ще се обединят против Бога в лицето на Неговите свидетели. Този съюз е споен чрез голямо вероотстъпничество" ("Свидетелства", т.7).

"Закон, налагащ съблюдаването на неделята, вместо съботата, ще доведе до национално отстъпничество от републиканските принципи, на които беше основано управлението. Религията на папството ще бъде възприета чрез държавните ръководители и Божият закон ще бъде обявен за невалиден" ("Публикувани ръкописи", т.7).

"Беше ми показан ден на голяма интелектуална тъмнина. Но ще дойде и ден на голяма интелектуална светлина. И двата дни са благоприятни за папството" ("Духът на пророчеството", т.4).

"В движенията, които прогресират сега в САЩ и осигуряват за институциите и традициите на църквите подкрепата на държавата, протестантизмът следва стъпка по стъпка папството. Дори нещо повече, отварят вратата на папството, за да възстанови в протестантска Америка върховенството си, изгубено в Стария свят" ("Великата борба").

Националният неделен закон е повод за национално вероотстъпничество

"За да осигурят популярност и подкрепа, законодателите ще отстъпят пред искането за Неделен закон... Чрез декрета, налагащ папската институция за сметка на истинския Божи закон, нашата нация сама ще се отдели от праведността..."

Както приближаването на римските войски беше знак за учениците за предстоящото разрушаване на Ерусалим, така и това вероотстъпничество ще е знак за нас, че са достигнати границите на Божието търпение" ("Свидетелства", т.5).

"Ние трябва да застанем твърдо, за да не отдадем почит на първия ден на седмицата, която почит подобава само на съботата, защото този ден не е денят, който беше благословен и осветен от Йехова. Почитайки неделята, ние вземаме страната на големия измамник..."

Когато Божия закон се потъпче и вероотстъпничеството стане национален грях, Господ ще работи в полза на народа Си" ("Избрани вести", т.3).

"Народът на САЩ е облагодетелстван народ, но когато наруши религиозната свобода и застави протестантизма да даде морална подкрепа на папството, 'числото на вината' им ще стане пълно и националното вероотстъпничество ще бъде регистрирано в небесните книги" ("Ревю енд Херълд", 2 май 1893 г.).

Националното вероотстъпничество, последвано от национален упадък

“Когато нашият народ в своите законодателни съвети узакони наредбата, обвързваща съветите на хората за техните религиозни свободи, налагайки съблюдаването на Неделята, и приложи деспотична сила против онези, които пазят Съботата и Божия закон, и в нашата страна бъдат потъпкани всички желаниа и цели, тогава националното вероотстъпничество ще бъде последвано от национален упадък” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Времето на националното вероотстъпничество е точно това, в което се изпълнява сатанинската политика и земните владетели вземат страната на папата. Тогава мярката на вината ще се изпълни. Всенародното вероотстъпничество е знак за национален упадък” (“Избрани вести”, т.2).

“Римо-католическите принципи ще бъдат под закрилата на държавата. Това национално вероотстъпничество ще бъде последвано много бързо от национален упадък” (“Ревю енд Херълд”, 15 юни 1897 г.).

“Когато протестантските църкви се обединят със светската власт, за да подкрепят фалшива религия, на която се бяха противопоставяли техните предшественици, понесли за това най-жестоки гонения, тогава папската събота ще бъде наложена чрез обединената власт на църквата и държавата. Тогава ще се наблюдава национално вероотстъпничество, чийто единствен край ще бъде националният упадък” (“Евангелизъм”).

“Когато държавата използва силата си, за да наложи декретите, и подкрепи църковните институции, протестантска Америка ще формира образ на папството. Тогава националното вероотстъпничество още премине единствено и само в национален упадък” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

Всеобщо Неделно законодателство

“Историята ще бъде повторена. Първият ден от седмицата, обикновен работен ден, не носещ в себе си никаква святост, ще бъде въздигнат, както се въздигна образът на Вавилон. На всички народи, езици и племена ще бъде заповядано да сведат глави пред тази фалшива събота... Декретът, налагащ спазването на този закон, ще бъде възвестен пред целия свят” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Както Америка, страната на религиозната свобода, ще се обедини с папството за оказване на натиск върху съвестта и за налагане на човешките почит към фалшивата събота, така и хората от всяка страна на света ще бъдат насилвани да последват нейния пример” (“Свидетелства”, т.6).

“Съботата ще бъде проблемът на голямата финална битка, в която целия свят ще вземе участие” (“Свидетелства”, т.6).

“Другите народи ще последват примера на САЩ, въпреки че тя е ръководещата сила, същата криза ще постигне и нашия народ във всички части на света” (“Свидетелства”, т.6).

“Заместването на истинното с лъжливото е последното действие на драмата. Когато това се осъществи навсякъде, Бог ще разкрие Себе Си. Когато човешките закони ще се почитат повече от Божиите, когато силите на света ще се опитат да принудят хората да пазят първия седмичен ден, знайте, че е дошло времето за Божието дело” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Заместването на Божиите закони с човешките, въздигането на Неделята чрез човешки авторитет на мястото на Библиейската събота е последното действие в драмата. Когато замяната се осъществи навсякъде, Бог ще разкрие Себе Си.

Той ще се въздигне в могъществото Си, за да разтърси ужасно земята” (“Свидетелства”, т.7).

Целият свят ще подкрепи узаконяването на неделята

“Неправедните заявяват че са имали истината, че чудеса не ставали сред тях, ангели небесни са говорили и са вървели редом с тях, не голяма сила, знамения и чудеса са били изявявани сред тях и че това е бил земният Милениум, който така дълго са очаквали. Нашият свят е бил обърнат и доведен в хармония с Неделния закон” (“Избрани вести”, т.3).

“Целият свят ще бъде възбуден от вражда против адвентистите от седмия ден, защото те не ще се съгласят да отдадат почит на папството чрез спазването на неделята, институцията за тази нехристиянска власт” (“Съвети към проповедниците”).

“Онези, които потъпкват Божиите закони, създавайки, ще принудят хората да ги приемат. Мъже ще мъдруват, ще се съветват и ще планират какво да сторят. Целия свят съблюдава неделята, си казват те, а защо този народ, който е така малоброен, да не се подчинява на държавните закони?” (“Писания на Е. Вайт”).

Оспорваните въпроси на християнския свят

“Така нареченият християнски свят ще стане арена на велики и решителни събития. Мъжете, притежаващи власт, ще узаконят наредби, контролиращи съвестта, следвайки примра на папството. Вавилон ще направи всички да пият от виното на разпаленото блудстване. Всеки народ ще бъде оплетен. За това време Йоан казва в Откровение 18:3-7; 17:13,14: ‘Те са на един ум!’ Ще има един всеобщ съюз, основан едно велико единомислие, обединение на сатанинските сили. ‘И ще дадат силата си и мощта си на звяра.’ Това се проявява в произволната, потискаща сила, насочена против религиозната свобода - свобода да се служи на Бога в съответствие с това, което диктува съвестта. Когато в миналото папството преследваше онези, които се осмеляха да не се съобразяват с религиозните обичаи и церемонии на Римо-католицизма” (“Избрани вести”, т.3).

“В голямата борба между вярата и неверието ще бъде въввлечен целия християнски свят” (“Ревю енд Херълд”, 7 февруари 1893 г.).

“Целият християнски свят ще бъде разделен на две големи групи - тези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова, и онези, които служат на звяра и неговият образ, приемайки белега му” (“Великата борба”).

“Когато съботата стане основният момент на борбата в целия християнски свят и религиозните и земните сили се обединят, за да наложат съблюдаването на неделята, твърдия отказ на малък Остатък да приеме общоприетото изискване ще го направи обект на всеобща ненавист” (“Великата борба”).

“Когато декретът, издаден от различните ръководители на християнския свят против верните пазители на заповедите, ще отдръпне защитата на държавната власт и ще ги изостави в ръцете на онези, които желаят тяхното унищожаване. Тогава Божият народ ще напусне градовете и селата, събирайки се на групи и отивайки в най-усамотени и уединени места” (“Великата борба”).

Не показвайте открито неподчинение

“Членовете на нашите църкви имат характерни черти, които, ако не са много внимателни, ще ги доведат до чувства на възмущение, поради незачитането на тяхната свобода по отношение отнетото им право да работят в неделния ден. Не се отдавайте на страстта си, а приемете всичко с молитва към Бога!

Единствено Той може да обуздае властта на управителите. Не постъпвайте безразсъдно. Нека никой не хвали неразумно тяхната свобода, използвайки я като прикритие за подхранване на лоши чувства, но като Божии служители: ‘Почитайте всички хора! Обичайте братството. Бойте се от Бога. Почитайте царя!’ (1 Петр. 2:17).

Този съвет ще бъде от голяма полза за всички, които ще бъдат поставени в утеснение. Нищо, показващо открито неподчинение или можещо да бъде изтълкувано, като подхранване на злоба, не бива да бъде проявявано” (“Публикувани ръкописи”, т.2).

Въздържане от работа в неделя

“По отношение на духовните полета в южните щати (налагането да се съблюдава неделята било много ужасно в южните щати през периода 1880-1890 г.) делото там трябва да бъде извършено по най-мъдрия и внимателен начин, по начин, по който Христос би работил. Скоро хората ще разберат какво е верското ви отношение към неделята и съботата и ще започнат да задават въпроси. Тогава вие можете да им обясните, но не по такъв начин, като че ли целта ви е привлечете внимание към работата си. Вие не трябва сами да осуетявате делото си като работите в неделя...

Въздържането от работа в неделя, не означава приемането на ‘белега на звяра’... На местата, където противодействието е силно, граничещо дори до предизвикване на гонения, ако се работи в неделя, нека нашите братя направят този ден подходящ повод за вършене на истинска мисионерска работа” (“Работа в Юга”).

“Ако биха дошли и ти кажат: ‘Ти трябва да прекратиш работата си и печатането в неделя’, аз не бих те посъветвала: ‘Продължавай да вършиш работата си!’, защото конфликта не лежи между теб и твоя Бог” (“Писания на Е. Вайт”).

“Не бива да се забавляваме, като дразним съседите си, които почитат неделята, полагайки решителни усилия да работим пред тях нарочно, показвайки по този начин нашата независимост. Нашите сестри не бива да избират неделята като ден за простиране на прането” (“Избрани вести”, т.3).

Заети с духовна дейност в неделя

“Ще се опитам да отговоря на въпроса ви, какво можете да вършите, ако неделният закон бъде наложен?!

Светлината, дадена ми от Бога за времето, когато очаквахме точно такава криза, каквато вие виждате, че приближава, е там, че когато хората бяха подбудени от земна сила да наложат Неделята, Адвентистите от седмия ден трябваше да покажат мъдростта си, чрез въздържане от обичайната си работа в този ден, посвещавайки го на мисионерска дейност. Неподчинението на Неделния закон ще даде сила на религиозните фанатици, които чрез гонение ще се опитат да ги наложат. Не им давайте никакво основание да ви наричат закононарушители! Този, който се обхожда мъдро, пазейки мира, като се въздържа от работа, предизвикваща дразнене, не означава, че е получил ‘белега на звяра’...

Неделята може да бъде използвана за напредъка на различни видове работа, чиято крайна цел ще бъде завършване на Господното дело. През този ден могат да бъдат провеждани събрания под открито небе или в някоя малка вила. Може да се извършва работа от къща на къща. Онези, които пишат могат да посветят деня на своите статии. Където е възможно нека в неделя се проведат религиозни служби. Направете тези служби много интересни. Пейте химни, които носят

радост, и говорете със сила и уважение за спасителната любов” (“Свидетелства”, т.9).

“Извеждайте учениците, за да провеждат събрания на различни места и да извършват медицинско-мисионерска дейност. Те ще намерят хората по домовете им и ще имат чудната възможност да им проповядват истината. Този начин на прекарване на неделата е винаги благоприятен в Божиите очи” (“Свидетелства”, т.9).

Противодействието прави красотата на истината по-явна

“Ревността на онези, които са послушни на Господа ще се увеличи щом църквата и държавата се съюзят, правейки невалидни Божиите заповеди. Всяко възражение против Божия закон ще проправи пътя за напредването на истината и ще даде възможност на нейните поддръжници да представят скъпоценността пред хората. Има сила и красота в истината, които нищо друго не може да ги направи така явни, както противодействието и гонението” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

“Времето, през което се правят усилия, за да се наложи съблюдаването на неделата, е най-голямата възможност да се предложи на света истинската събота вместо фалшивата. Господ в своето провидение е далеч пред нас. Той допусна проблема за неделата да бъде изведен на по-преден план, за да може съботата от четвъртата заповед да бъде представена пред законодателните комисии. Така вниманието на управляващите нацията ни мъже може да бъде привлечено към свидетелството на Божието слово, в подкрепа на истинската събота” (“Публикувани ръкописи”, т.2).

Трябва да почитаме само Бога, а не човеци

“Сега е времето, когато привържениците на истината са призвани да избират между незначитане на Божието слово и загубването на свободата си. Ако отстъпим от Божието слово и приемем човешките обичаи и традиции, ще бъдем допуснати да живеем между хората, да купуваме и продаваме и да имаме право на собствените си привилегии. Ако обаче поддържаме верността си към Бога, трябва да жертваме нашите привилегии в обществото, защото враговете на Божия закон са се съюзили, за да премахнат (пречупят) независимостта на религиозните убеждения и свободната съвест на хората...

Божият народ ще опознае земното управление, като законодателство, което е под Божие назначение и което чрез правилни наставления и примери, поучава подчинените на Бога, като свещена отговорност дотогава, докато упражнява властта и авторитета си в определената му сфера. Но когато нейните изисквания са в противоречие с божествените, трябва да изберем да служим на Бога, а не на хора! Божието слово трябва да бъде признавано и прилагано, като авторитет, стоящ над всяко друго законодателство. ‘Така казва Бог’ не трябва да бъде замествано от ‘Така казва църквата или държавата’. Христовата корона трябва да бъде издигната над всички други корони на земни управители” (“Домашни проповеди”).

“Сатана предлага на хората царството на този свят, ако приемат неговото върховенство. Мнозина правят това и жертват небето. По-добре да умрем, отколкото да съгрешим, по-добре да сме в нужда, отколкото да мамим, по-добре да гладуваме, отколкото да излъжем” (“Свидетелства”, т.4).

Х. КРАТКОТО ВРЕМЕ НА СКРЪБ

Време на скръб преди края на благодатното време

В книгата “Опитности и видения” е записано следното: “В началото на времето на скръбта бяхме изпълнени със Светия Дух и вървейки напред, проповядвахме истината за съботата с още по-голяма сила.”

Това видение беше дадено през 1847 г., когато имаше малцина братя-адвентисти, съблюдаващи съботата, от които само малка част смяташе, че нейното пазене има определяща важност за поставяне на границата между Божия народ и невярващите. Сега приближава да се види изпълнението на това видение. “Началото на времето на изпитанията”, споменато тук, не се отнася за периода, когато ще започне изливането на язвите, но за краткото време малко преди да бъдат излети, докато Христос се намира в небесното светилище. По това време, докато спасителното дело приключва, съдби ще сполетят земята и народите ще се разгневят, но ще бъдат държани под контрол, за да не бъде спряна работата на третия ангел” (“Опитности и видения”).

Крайт на религиозната свобода в САЩ

“Посредством действията на Сатана Божия закон ще бъде обявен за невалиден. Възхваляваната религиозна свобода в нашата страна ще бъде ограничена. Спорният момент ще бъде решението за съботата, който ще окаже влияние върху целия свят” (“Евангелизъм”).

“Пред Божия народ стои голяма криза. Много скоро нашата страна ще се опита да наложи на всички съблюдаването на първия ден от седмицата като свят ден. Вършейки това, тя не ще се поколебае да принуди хората да застанат против собствената си съвест, чрез пазенето на деня, който страната определя за събота” (“Ривю енд Херълд”, 11 декември 1888 г.).

“Адвентистите от седмия ден ще трябва да водят борба за Библейската събота. Притежаващите власт в САЩ и в другите страни ще се надигнат в гордостта и силата си и ще приемат закона, ограничаващ религиозната свобода” (“Писания на Е. Вайт”).

“Протестантите в САЩ ще бъдат първите, които ще протегнат ръцете си над пропастта, за да хванат ръката на спиритизма. Те ще протегнат ръцете си над бездната, за да уловят десницата на папската мощ, като под влиянието на този троен съюз САЩ ще тръгне по стъпките на Рим за потъпкване правата на съвестта” (“Великата борба”).

Църквата и държавата против Божия народ

“Всички, които не преклонят глави пред закона на земните управители и не се подчинят на националния декрет, за да възвеличат съботата, установена от човека на греха, като не зачитат Божия закон, ще почувстват угнетителната сила не само на папството, но и на протестантизма - образа на звяра!” (“Избрани вести”, т.2).

“Религиозните деноминации, които откажат да приемат Божиите предупредителни вести, ще се повлияят от големи заблуди и ще се съюзят с мощта на държавата при гоненето на светиите. Протестантските църкви ще се обединят с папските сили при гоненията на Божия народ, пазещ заповедите Господни...

Силата, оприличена на агне, ще обедини силите си с тези на звяра, обявявайки война на всички, които пазят заповедите Божии и имат свидетелството Исусово” (“Публикувани ръкописи”, т.4).

“Църквата призовава мощта на държавната власт, като в това дело се обединяват протестантизъм и католицизъм” (“Великата борба”).

Пред съдилищата

“Онези, които живеят в последните дни на земната история, ще разберат какво означава да бъдеш гонен заради истината. В съдилищата ще има несправедливост. Съдиите ще отказват да изслушват мненията на онези, които са верни на Божиите заповеди, защото знаят, че на аргументите им за четвъртата вест не може да се противоречи. Те ще казват: ‘Ние имаме закон и според нашия закон ти трябва да умреш!’ За тях Божият закон не означава нищо. За тях на първо място стои ‘Нашият закон’. Към тези, които почитат земния закон, те ще се отнесат благосклонно, но към онези, отказали да се преклонят пред идолизираната събота, няма да бъде показана милост” (“Знамения на времето”).

“На местата, където ще бъдем изправени пред съдилищата, ние ще трябва да се откажем от нашите права, доколкото това не ни води до противоречие с Бога. В службата си ние не защитаваме нашите права, но Божиите” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

Към адвентистите ще се отнасят с презрение

“Същият властен ум, кроял интриги срещу верните в миналите векове, все още се стреми да премахне от земята онези, които се боят от Бога и изпълняват Неговия закон.

Богатство, гениалност и образование заедно ще се стремят да ги покрият с презрение. Тиранични управители, служители и църковни членове ще заговорничат против тях. Със слово и перо, самохвалство, заплаха и присмехи те ще се стремят да разрушат вярата им” (“Свидетелства”, т.5).

“Ще дойде време, когато поради това, че защитаваме библейската истина ще бъдем обявени за предатели” (“Свидетелства”, т.6).

“Тези, които почитат библейската събота, ще бъдат отхвърлени, като врагове на закона и реда, като нарушители на моралните норми на обществото, причиняващи анархия и поквара и предизвикващи Божиите съдби над земята. Техните добросъвестни съмнения ще бъдат обявени за упорство и презрение спрямо властта” (“Великата борба”).

“Онези, които в злия ден със страхопочитание ще служат на Бога според както им диктува съвестта, ще се нуждаят от кураж, твърдост и познание за Бога и Неговото слово, защото всички, които са верни на Него, ще бъдат гонени, подбудите им ще бъдат опровергавани, най-добрите им намерения тълкувани неправилно, а имената им заклеймени като зли” (“Деяния на апостолите”).

Различни гонения

“Преследването на протестантизма от католицизма, чиито резултати бяха почти пълното изкореняване на вярата в Исус, ще бъде изявено в много по-силна степен, когато се обединят протестантизма и папството” (“Избрани вести”, т.3).

“Сатана има хиляди прикрити бойни сили, които ще бъдат насочени против верните, пазещи Божиите заповеди, за да ги принудят да постъпят против съвестта им” (Писмо 30, 1892 г.).

“Не бива да се удивляваме от това, което може да се случи сега. Не бива да се учудваме на каквито и да било проявления на терора. Онези, които потъпкват под нозете си Божия закон, имат същото отношение, каквото имаха и тези,

които оскърбяваха и предадоха Исус. Без угризение на съвестта те ще вършат делата на своя баща - дявола” (“Избрани вести”, т.1).

“Нека онези, които желаят да бъдат подкрепени умствено и утвърдени в истината, да изучават историята на Апостолската църква в дните след Петдесетницата. Изучавайте внимателно опитностите на Павел и другите апостоли, записани в Деяния на апостолите, защото в наши дни Божият народ трябва да премине през подобни изпитания” (“Сборник на Паулсън”).

Всяка земна подкрепа ще бъде прекратена

“Скъпите съкровища скоро няма да имат никаква стойност. Когато бъде въведен декрета, по силата на който никой не ще може да купува или да продава, освен тези, които имат белега на звяра, много придобивки няма да бъдат от полза. Бог ни призовава сега да направим всичко, което е по силите ни, за да предупредим целия свят” (“Ривю енд Херълд”, 21 март 1878 г.).

“Идва време, когато не ще можем да продаваме на каквато и да е цена. Декретът скоро ще забрани на хората да продават или да купуват от тези, които нямат белега на звяра. От известно време това можеше да стане реалност в Калифорния, но беше само заплаха, идваща от четирите духащи ветрове, въпреки че са държани от четири ангели. Все още не сме готови. Все още има работа за вършене и чак тогава на ангелите ще бъде заповядано да се оттеглят, така че четирите ветрове да духат свободно на земята” (“Свидетелства”, т.5).

“В последния голям конфликт, в борбата със Сатана, тези, които са верни на Бога, ще видят, че всяка земна подкрепа ще бъде прекратена. Поради отказа да нарушат Божия закон, неискащи да се подчинят на земните сили, на тях ще им бъде забранено да купуват или да продават” (“Животът на Исус”).

“Сатана казва: ‘Поради опасност от липса на храна и облекло те ще се присъединят към света в потъпкването на Божия закон. Целия свят ще бъде под мое управление’” (“Пророци и царе”).

Мнозина затворени заради вярата си

“Някои ще бъдат изпратени в затвора, защото отказват да нарушат Господната събота” (“Сбирка на Паулсън”).

“Като защитници на истината, нежелаещи да почитат неделната събота, някои от тях ще бъдат хвърлени в затвор, други ще бъдат изпратени в изгнание, а трети ще бъдат третираны като роби. За човешкия ум сега всичко това изглежда невъзможно, но когато предпазващият Божий Дух бъде оттеглен от хората и те попаднат под контрола на Сатана, който ненавижда божествените учения и принципи, тогава ще се случат невероятни събития. Сърцето може да бъде много жестоко, когато от него се отдели Божият страх и любов” (“Великата борба”).

“Ако сме призовани да страдаме заради Божието име, ще можем с доверие в Бога да отидем в затвора, както малкото дете се доверява на родителите си. Сега е времето да култивираме вяра в Бога” (“Нашият висок вик”).

Мнозина умъртвени

“Най-доброто за нас е да бъдем в близко общение с Бога и, ако Той пожелае, да бъдем мъченици за истината. Последниците може би ще са довеждането на много хора при истината” (“Избрани вести”, т.3).

“Мнозина ще бъдат затворени, мнозина ще бягат за живота си от градовете и агломерациите, а и мнозина ще бъдат мъченици в Христовото име, изправени в защита на истината” (“Избрани вести”, т.3).

“Пред нас е разкрита панорамна гледка за бъдещата борба, за риска от заговорничество, за изгубване на имуществото, дори и на живота в защита на Божия закон” (“Свидетелства”, т.5).

“Хора ще изискват послушание към човешките закони, като по този начин се потъпкват Божиите. Тези, които са наистина с Бога, ще бъдат заплашвани, спрямо тях ще бъдат правени доноси и ще бъдат обявени извън закона. Те ще бъдат предавани от родители, братя, кръвни роднини и приятели дори и на смърт” (“Пророци и царе”).

“Ние не ще имаме куража и твърдостта на мъчениците от миналото, докато не попаднем в положения, подобни на техните... Ако се върнат гоненията, тогава и благодатта, дадена да възобнови всяка сила на душата, за да се прояви истински героизъм, ще бъде налице” (“Нашият висок вик”).

“Учениците не бяха надарени с кураж и сила на духа на мъченици, докато не се нуждаеха от подобна благодат” (“Животът на Исус”).

Как да останем твърди при гоненията

“Ние трябва да разберем, че следва да пуснем всички ръце освен Христовата!приятели ще отправят коварни доказателства и ще ни предават. Родители, заблудени от врага, ще мислят, че служат на Бога, като се противопоставят и полагат върховни усилия, за да ни поставят на трудни места, надявайки се, че ще се отречем от вярата си. Но ние трябва да положим ръката си върху Христовата сред тъмнината и опасностите” (“Мараната”).

“Единственият начин, чрез който хората могат да останат твърди в борбата, е да са вкоренени здраво в Христос! Те трябва да приемат истината такава, каквато е в Христос. И представена единствено по този начин пред душата, тя може да посрещне копнежите. Проповядването на Христовата жертва и Христос наша правда - това задоволява душевния глад. Ако концентрираме вниманието на хората в тази основна истина, вярата, надеждата и куражът ще дойдат в сърцето” (“Дневен бюлетин на Генералната конференция”, 28 януари 1893 г.).

“Мнозина ще бъдат прогонени заради вярата ни от домовете и наследствените им имения, но ако предадат сърцата си на Христос, приемайки вестта на Неговата благодат и ако положат сигурността си върху своя Заместник - Божият син, ще бъдат изпълнени с радост” (“Знамения на времето”, 2 юни 1898 г.).

Гоненията ще разпръснат Божия народ

“Когато враждебността се повдигне против пазителите на Божията събота, за Божия народ може да стане необходимо да се премести от онези места, където няма да бъдат така зле третиранни.

Бог не желае Неговите деца да останат там, където, подложени на преследване от зли човеци, не ще се обръща внимание на примера на живота им и той ще бъде в опасност. Когато са заплашени свободата и животът ни, това не е в наша полза и наше задължение е да се оттеглим в места, където хората желаят да чуят животворното слово и възможностите за проповядване на библийските истини са по-благоприятни” (“Писания на Е. Вайт”).

“Скоро ще дойде времето, когато Божия народ, поради гоненията, ще бъде разпръснат на много места. Тези, които са получили всестранно образование, ще имат предимства, където и да се намират” (“Публикувани ръкописи”, т.3).

Гонението ще породи единство на Божия народ

“Когато бурята на гонението ни постигне, верните овце ще чуят гласа на истинския Овчар. Ще бъдат себеотрицателни усилията, за спасяване на загубените, като мнозина, които блуждаят извън кошарата, ще се върнат отново, за да следват великия Овчар. Божия народ ще се сплоти и ще застане пред врага в стройна редица. Пред приближаващите общи опасности борбата за върховенството ще престане и няма да има спорове, кой се смята за по-голям” (“Свидетелства”, т.6).

Кризата прави Божията намеса по-забележителна

“От време на време Господ изявява начина си на действие. Той знае това, което се случва на земята. И когато идва криза, Той разкрива Себе Си и се намесва, като осуетява сатанинските планове. Той често допуска определени събития да стават с народи, семейства и личности по време на криза, като така Неговата намеса проличава по-ясно. После оставя фактите сами да говорят, че има Бог, Който поддържа и защитава Своя народ.

Когато явното незначително на Божия закон стане всеобщо и Божия народ бъде притеснен от гонения, произтичащи от техни съчовеци, Бог ще се намеси. Ще бъде отговорено на пламенните молитви на Неговия народ. Защото той е радостен, когато хората Му Го търсят с цяло сърце и гледат на Него като на избавител” (“Ревю енд Херълд”, 15 юни 1897 г.)

Страданията избелват Божия народ

“Скоро трудности ще сполетят целия свят. Те ще дойдат, за да може всеки да потърси и познае Бога. Нямаме време за бавене...

Божията любов към неговата Църква е безкрайна! Грижата за Наследството Му е неспирна. Той не би допуснал нито едно страдание да сполети църквата, но то е от основна важност за нейното пречистване нейното настояще и вечно добро. Той ще очисти църквата, както стори това с храма в началото и края на земната Си мисия. Всички изпитания, които сполетяват църквата, идват, за да може Неговия народ да придобие по-голямо благочестие и сила при триумфалното носене на кръста във всички части на света” (“Свидетелства”, т.9).

“Страданията, изпитанията, изкушенията, бедите и изпитите, целящи да ни проверят, са Божий начин да ни пречисти и приготви за небесната житница” (“Свидетелства”, т.3).

XI. ИЗМАМИТЕ НА САТАНА ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ*Под мантията на християнството*

“Ние приближаваме края на земната история и Сатана работи, както никога досега. Той се стреми да изпълнява ролята на ръководител на Християнския свят. Работи с чудна бързина чрез лъжливите си чудеса. Сатана е представен като обикалящ, ревящ лъв, търсец кого да погълне. Той желае да обхване целия свят в своят съюз. Криейки истинската си уродлива същност под мантията на Християнството, той си присвоява отличителните белези на християнин и заявява, че е Христос” (“Публикувани ръкописи”, т.8).

“Божие слово казва, че когато То се нагажда към вражеските намерения, Сатана посредством действията си ще изяви голяма мощ, използвайки християнството като претекст, така, че ‘ако е възможно да заблуди и избраните (Матей 24:24)’” (“Писания на Е. Вайт”).

“След като духовете ще изповядват вяра в Библията и уважение към църковните институции, тяхното дело ще бъде приемано като проява на божествена сила” (“Великата борба”)

“Най-силната опора на насилието в нашия свят не е нечестивият живот на падналите грешници или на деградиралите личности; това е животът, който е добродетелен, почтен и благороден, но в който е подхранван грях, порок и глезене... Геният, талантът, съчувствието, дори милостивите и любезни постъпки могат да бъдат използвани от Сатана като примки примамващи души по пътя на погибелта” (“Възпитание”).

Измами в Адвентната църква

“Ние трябва да се боим много повече от това, което е вътре, отколкото от това, което е отвън. Пречките по пътя на успеха и придобиването на сила произтичат в далеч по-голяма степен от църквата, отколкото от света. Невярващите имат право да очакват, че онези, които изповядват, че пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова, ще сторят повече от която и да е друга група хора, за да подкрепят и удостоят с чест каузата, която представят, със съдържателния си живот, набожен пример и положително влияние. Но колко често неискрените защитници на истината посочват най-големите спънки като предимства. Непродиктувани от вярата отстъпки, съмнителни изказвания и постоянство в тъмнината насърчават присъствието на злите ангели и отварят път за изпълнението на сатанинските планове” (“Избрани вести”, т.1).

Лъжливите духове противоречат на писанието

“Светиите трябва да достигнат до разбирането за настоящата истина (под “настоящата истина” пионерите на адвентното движение са разбирали проповядването на трите ангелски вести от Откр. 14:7-10 [бел. на ред.]), намираща се в Писанието, която те са длъжни да поддържат. Те трябва да разберат истината за мъртвите и че демонски духове ще им се явяват, представяйки им се за любими приятели и роднини, като заявяват, че съдбата им е променена, а също и други небиблейски учения” (“Опитности и видения”).

“Тези лъжливи духове, играейки ролята на апостоли, ще имат за цел да оспорят това, което те (истинските апостоли) са писали под ръководството на Светия дух. Ще отричат и божествения произход на Библията” (“Великата борба”).

“Чрез двете големи заблуди - безсмъртието на душата и освещаването на Неделята, Сатана ще обвърже хората в заблудите си. Докато първата е на основата на спиритизма, втората създава приятелски отношения с Рим” (“Великата борба”).

“Личности, които заявяват, че са Исус Христос, ще се появят, като ще претендират за титлата и за служенето, принадлежащи на Земния изкупител. Те ще вършат велики чудеса на изцеление и ще заявяват, че имат небесни откровения, противоречащи на свидетелствата, дадени в Библията...

Но Божият народ не ще бъде заблуден! Ученията на този мним Христос не са в хармония с Библията. Неговото благословение се основава на служителите на звяра и неговия образ, на групата от хора, за които Библията казва, че точно върху нея ще бъде излян Божият неподправен гняв” (“Великата борба”).

Фалшиво пробуждане

“Аз видях, че Бог има Свои честни деца в падналите църкви и преди да бъдат излети язвите, служители и миряни ще бъдат призвани да напуснат тези църкви и охотно ще приемат истината. Сатана знае това и преди да прозвучи високият вик на третия ангел ще раздвижи тези религиозни общества така, че всички, които отхвърлят истината, да мислят, че Бог е с тях” (“Опитности и видения”).

“Преди последното изливане на Божиите съдби над земята сред Божият народ ще започне такова пробуждане на апостолската набожност, каквато не е била засвидетелствана от апостолско време... Врагът на души желае да попречи на това дело и преди да дойде определеното за това пробуждане време, той ще се опита да го предотврати, като вкара в него фалш. Ще има църкви, които ще успее да измами и да вземе под своята измамна мощ, като ще се постарее да представи това като изливане на Божиите специални благословения; ще бъде изявено какво означава голям религиозен интерес...

Съществува емоционална възбуждане, смесване на истината с лъжата, което е добре приспособено, за да заблуждава. Няма нужда някой да бъде измамен. В светлината на Божието слово не е трудно да бъде определено естеството на движенията. Където хората пренебрегват библейското свидетелство, отвърщайки се от тези ясни, изпитващи думите истини, целящи отричане от света, можем да бъдем сигурни, че не почиват Божиите благословения” (“Великата борба”).

Музиката е направена примамка

“За събитията, които Бог ми описа, че са се случили в Индиана, Бог ми показва, че ще станат малко преди края на благодатното време. Ще бъдат извършвани всякакви чудатости. Викове под съпровод на барабани, музика и танци. Умът на разумните ще се обърка така, че те не ще могат да вземат правилни решения...

Влудяваща музика шокира разума и изопачава, а музиката може да бъде за благословение, ако се използва правилно. Силите на Сатана използват шума и врявата, създавайки веселие и това е наречено дело на Светия Дух... Нещата, ставали в миналото, ще се случват и в бъдеще. Посредством начина, по който се изпълнява, Сатана ще направи музиката примамка” (“Избрани вести”, т. 2).

Фалшиво говорене на езици

“Фанатизъм, изопачена радост, лъжливо говорене на езици и шумни музикални изпълнения са били считани за дарове от Бога, дадени на църквата му. Някои бяха заблудени в това отношение. Техните плодове не са полезни. ‘Ще ги познаете по плодовете!’ Фанатизмът и еуфорията са били считани за специално доказателство за вяра. Някои не са задоволени от събирането, ако не са прекарвали времето си там щастливо, изпълнени със силови усещания. Те постоянстват в това и достигат да възбуда на чувствата. Но влиянието от така прекараното време не е благотворно. Когато щастливия полет на чувствата престои, те се чувстват по-лошо, отколкото преди събранието, защото щастието им не произтича от правилен източник.

Най-полезните събирания за духовния напредък са онези, които се характеризират със сериозност и дълбоко себеизпитване на сърцето, като всеки желае ревностно да се себеизпита, и с голяма скромност да се учи от Христос” (“Свидетелства”, т.1).

Зли ангели под форма на човешки същества

“Сатана ще използва всяка възможност да прелъсти души, отделяйки ги от верността им към Бога. Той и ангелите му ще се явяват на земята в образи на хора, за да заблуждават. Божии ангели също ще се явяват в образи на хора, използвайки всеки начин, който е по силите им, за да осуетяват намеренията на врага” (“Публикувани ръкописи”, т.8).

“Зли ангели в човешки образ ще разговарят с онези, които познават истината. Ще тълкуват и ще представят погрешно ученията на Божиите вестители. Дали адвентистите от седмия ден са забравили предупреждението, дадено в Ефесяни в глава 6? Ние сме въввлечени в борба със силите на тъмнината. Ако не следваме нашия Водач, вървейки близо до него, Сатана ще ни победи” (“Избрани вести”, т.3).

“Зли ангели, приели образа на вярващи, ще работят сред нас, за да предизвикат дух на неверие. Но нека това да не ви обезкуражава, а да накара искреното сърце да търси помощ от Господа против сатанинските сили. Тези зли сили ще присъстват на нашите събрания не да получим благословение, а да пречат на влиянието на Светия Дух” (“Разум, характер, личност”).

Явяване на мъртви

“Не представлява трудност за злите ангели да играят ролята както на светци, така и на грешници, които са в гробовете, и да правят тези фалшификации видими за човешките очи. Тези ‘въплъщения’ ще стават все по-чести и събития с все по-сензационен характер ще се случват с приближаването на края” (“Евангелизъм”).

“Това е най-успешното и омайващо сатанинско заблуждение - възможността да бъдат привлечени симпатиите на онези, които са положили своите любими в гроба. Зли ангели ще се явяват в образа на тези многообични и ще разказват случки, свързани с живота им, вършейки неща, които са правили, когато са били живи. По този начин ще накарат хората да вярват, че техните мъртви приятели са ангели, летящи около живите и общуващи с тях. Към тези ангели, които твърдят, че са починали приятели, познатите им се отнасят като към несъмнени божества, и много техни думи имат по-голяма стойност от Библията” (“Знамения на времето”, 26 август 1889 г.).

“Сатана има силата да доведе пред хората техните починали познати. Фалшификацията е ненадмината - външност, думите и тембърът на гласа са възпроизведени с чудна точност. Мнозина с помощта на сатанинските духове ще се срещнат лице в лице с обичани роднини или приятели, които говорят най-опасни ереси. Тези посетители ще апелират към нашите чувства и ще вършат чудеса, за да затвърдят претенциите си” (“Великата борба”).

Сатана, имитирац Христос

“Врагът се подготвя, за да заблуди целия свят със силата си, с която върши чудеса. Той ще си присвои правото не само да се представя като ангел на светлината, но и да имитира Исус Христос” (“Избрани вести”, т.2).

“Ако хората сега се заблуждават така лесно, как ще устоят, когато Сатана ще имитира Христос и ще върши чудеса? Кой ще остане непреклонен към фалшификациите му тогава, когато ще заявява, че е Исус Христос, но е Луцифер, който имитира Христовата личност и явно върши делата на Христос” (“Избрани вести”, т.2).

“Сатана ще овладее сферата си на дейност и ще имитира Исус. Ще представи погрешно, ще злоупотребява и изопачава всичко, което и във възможностите му” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Една земна сила работи за осъществяване на последните велики сцени от драмата. Сатана идва като Христос и използва цялата заблуда на нечестията при онези, които са се обвързали в тайни общества” (“Свидетелства”, т.8).

Сатана наподобява на Христос във всяко отношение

“Има граница, отвъд която Сатана не може да мине, като призовава на помощ измамата и подправя делото, което няма сили да приведе в действие. В последните дни той ще използва този подход, за да накара хората да му повярват, че е Христос, дошъл за втори път на света. Наистина ще се преобрази в светъл ангел. Но докато носи всички белези на Христос, докато продължава “пришествието” му, той не ще заблуди никого, а само онези, които подобно на фараона се опитват да отрекат истината” (“Свидетелства”, т.5).

“Като върхов момент в голямата драма на заблуда Сатана ще имитира Христос. Дълго време църквата е възвестявала, че очаква пришествието на Спасителя като кулминация на надеждите си. Сега големият измамник ще направи явно Христовото идване. В различни места на планетата Сатана ще се явява сред хората като могъщо същество с ослепителен блясък, наподобяващ на описанието, дадено от Йоан за Божия син (Откр. 1:12-15). Славата, която го заобикаля е нещо ненадминато, което очите на смъртните никога не са виждали. Викове на триумф процепват въздуха: ‘Христос е дошъл! Христос е дошъл!’ Хората ще се прекланят от възхищение пред него, докато в това време той издига ръцете си и произнася благословение над тях, както Христос благослови учениците си, когато беше на земята. Гласът му е нежен и приятен, пълен с музика, с мили, любящи слова той представя някои от същите славни, небесни истини, които Спасителят изговаряше; лекува болни хора и тогава, присвоилият си характера на Христос, призовава съботата да бъде заменена с неделята и заповядва на хората да осветяват деня, който той е благословил” (“Великата борба”).

Сатана претендира, че на молитвите на светците се отговаря

“Сатана разбира, че се намира на границата на провала. Той не може да обиколи целия свят. Започва да прави последно, отчайващо усилие, за да победи вярващите със заблуди. Облича се в царствени одежди, описани във видението на Йоан. Има силата да направи това. Пред заблудените си последователи от Християнския свят, които са отхвърлили любовта и истината, на намират удоволствие в нечестията (престъпването на закона), ще се яви като Христос, идващ за втори път на земята.

Той заявява, че е Христос, и си вярва, че е наистина Христос - красиво, могъщо същество, облечено с величие, говори с нежен глас приятни слова, носител на слава, ненадмината от нищо, което човешките очи са виждали. Тогава неговите измамни и заблудени последователи възкликват с вик на победа: ‘Христос дойде за втори път! Христос е дошъл!’ Той издига ръцете си, за да ги благослови, както Исус правеше, когато беше за първи път на земята...

Светиите гледат с удивление. И те ли ще бъдат заблудени? И те ли ще служат на Сатана? Божии ангели са около тях. Разнася се чист и уверен, мелодичен глас: ‘Погледнете!’

Молещите се хора имат една цел - крайното и вечно спасение на техните души. Тази цел беше пред тях постоянно - безсмъртният живот беше обещан на

тези, които устоят до край. О, колко ревностни и пламенни бяха копнежите им. Съдът и вечността са виждаха. Чрез вярата техните очи бяха приковани в блестящия трон, пред който облечените в бели дрехи трябваше да застанат. Това ги въздържаше от предаването им на греха.

Още едно усилие и последната заблуда на Сатана ще е осъществена. Той чува непресекващото моление към Христос да дойде и да ги избави. Последната стратегия е имитирането на Христос, за да могат хората да помислят, че е даден отговор на техните молитви” (“Писания на Е. Вайт”).

Как са подправени различията, произтичащи от истината

“На Сатана не е позволено да подправи начина, по който ще се осъществи Христовото пришествие” (“Великата борба”).

“Сатана... ще се появи като Исус, вършейки големи чудеса; хората ще паднат пред него и ще му се поклонят като на Господ. На нас ще бъде заповядано да служим на това същество, което е почитано от света като Христос. Какво ще сторим? Да кажем, че Исус Христос ни е предупредил за този враг, най-злия противник на човека и претендиращ, че е Бог и че когато Христос дойде в сила и голяма слава ще бъде придружен от десетки хиляди по десетки хиляди ангели и хиляди по хиляди. Тогава ние ще познаем гласа му” (“Адвентен библийски коментар”, т.6).

“Сатана се стреми да спечели всяко предимство... Преоблечен като светъл ангел, той ще обходи земята като чудотворец. С нежни слова ще изяви чувства на възвишеност, думи на доброта ще бъдат изговорени и ще прави добри дела чрез силата му. Христос ще бъде имитиран. Но се различава от Сатана по това, че имитаторът иска да отклони хората от Божия закон! Нищо обаче не може да промени това, така, че той ще подправи правдата и, ако е възможно, да заблуди и избраните Короновани, президенти, ръководители, заемащи високи постове, ще склонят глава пред фалшивите му учения” (“Основи на християнското образование”).

Ще бъдат извършени чудеса

“Пред очите ни ще бъдат лекувани болни и ще се вършат чудеса. Готвим ли се за изпитанието, което ни очаква, когато лъжливите чудеса на мнимия Христос ще бъдат извършвани” (“Свидетелства”, т.1).

“Хора, попаднали под влияние на зли духове, ще вършат чудеса. Те ще разрушават здравето на хората, произнасяйки на тях заклинания, и после ще го възстановяват, карайки всички да мислят, че болните са излекувани по чуден начин. Това Сатана ще върши често” (“Избрани вести”, т.2).

“Дела на чудеса, с които Сатана ще бъде тясно свързан, скоро ще започнат да стават. Божието слово заявява, че Сатана ще върши чудеса. Той ще причинява болести на хората и после внезапно ще оттегля от тях сатанинската се сила. Тогава те ще бъдат изцелени. Тези дела на явно лекуване ще бъдат изпит за адвентистите от седмия ден” (“Избрани вести”, т. 2).

“Сатана ще може чрез различни измами да върши чудеса, които ще бъдат считани за истински. С такива чудеса се надяваше да изпита и израилтяните по времето на избавлението им от Египет” (“Избрани вести”, т.2).

Огън от небето

“Не бива да се осланяме на човешки претенции. Те може, както Исус казва, да са проява на чудотворни дела на лекуване. Интересно е, че зад тях стои го-

лемият измамник, вършещ чудеса, който ще направи дори и огън да падне от небето пред човешките очи” (“Избрани вести”, т.2).

“Това са лъжливи сатанински чудеса, с които ще заплени света, като направи и огън да падне от небето пред човешките очи. Ще върши чудеса и тази чудесно чудотворна сила ще завладее целия свят” (“Избрани вести”, т.2).

“Сатана ще дойде да заблуди, ако е възможно, и избраните. Той ще претендира, че е Христос, като ще заявява, че е големият лечител-мисионер. Ще направи огън да падне от небето пред лицето на човеците, за да докаже, че е Бог” (“Здравно служене”).

“В Словото е казано, че Сатана ще работи посредством ангелите си, отделили се от вярата, които ще вършат привидни чудеса, дори сваляйки огън от небето пред човеците” (“Избрани вести”, т.2).

“И вършеше големи знамения, дотам щото направи огън да слиза от небето на земята пред човеците. И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да върши (Откр. 13:13,14). Повече измами не са представени тук. Хората са заблудени чрез чудесата, които сатанинското войнство има сила да извърши, а не от тези, които то претендира, че може да стори” (“Великата борба”).

Сатана ще бъде обожествен

“В този век Антихристът ще се появи като истински Христос и тогава Божият закон ще бъде направен невалиден пред народите на нашия свят. Бунтът против Божия свят закон ще бъде изцяло назрял. Но истинския водач на този бунт е Сатана, облечен с дрехите на светъл ангел. Хората ще бъдат измамени и той ще бъде възвеличен на мястото на Бога, като го обожествяват. Но на всемогъществото ще бъде сложен край, а към отпадналите църкви, подкрепяща Сатана, ще бъде отправено следната присъда: ‘Затова в един ден ще дойдат язвите, мор, печал и глад и тя ще изгори на огън; защото могъщ е Господ Бог, който я съди’ (Откр. 18:8)” (“Свидетелства към проповедниците”).

“С наближаването на Второто пришествие на Исус Христос, сатанинските сили се надигат. Сатана няма да се появи като човешко същество, но ще имитира Исус. И отричащият истината свят ще го приеме, като господ на господарите и цар на царете” (“Адвентен библейски коментар”, т.5).

Чудесата не показват нищо

“Върви сам при Бога, моли се за небесно озарение, за да можеш да знаеш и наистина да осъзнаваш какво е истината. И когато чудотворната сила се изяви и врагът дойде като бляскав ангел, ти да можеш да разграничиш истинското Божие дело от имитаторството на тъмните сили” (“Избрани вести”, т.3).

“Начинът, по който Христос работеше, беше проповядване на Словото и облекчаване на страданието чрез дела на изцеление. Беше ми казано, че сега ние не можем да работим по този начин (чудесата ще съпътстват служенето на Божия народ при високия вик (глава 14), но не ще имат това значение, което са имали в Христовите дни), защото Сатана ще упражнява силата си във вършене на чудеса, Божиите служители не можеха днес да работят посредством чудесата, защото ще бъдат извършени фалшиви изцелителни дела, имащи претенции за Божествен произход” (“Избрани вести”, т.2).

“Вършенето на чудеса не ще бъде задълго доказателство за Божествено утвърждение” (“Избрани вести”, т.2).

“Божият народ не ще намери сигурност в правенето на чудеса, Защото Сатана ще фалшифицира чудесата, които ще бъдат извършени” (“Свидетелства”, т.9).

Чудесата не ще могат да изместят Библията

“Ако онези, които вършат изцеления, са предразположени да презират Божия закон и да упорстват в непослушание, въпреки че имат в известна степен някаква сила. От това обаче не следва, че тя им е дадена от Бога. Напротив, това е чудодейната сила на Сатана, големият измамник” (“Избрани вести”, т.2).

“Библията никога не ще бъде изместена от чудодейни прояви. Истината трябва да бъде изучена, тя трябва да бъде изследвана като скрита съкровище. Чудна светлина не ще бъде дадена извън Писанието и не ще заеме мястото на словото. Придържайки се към Библията, ние получаваме истинското Слово, правещо хората мъдри за спасение” (“Избрани вести”, т.2).

“Последната голяма измама скоро ще се яви пред нас. Антихристът ще върши чудесата си пред очите ни. Така фалшивото ще прилича на истинското толкова много, че ще бъде невъзможно да бъдат различени без помощта на Божието слово” (“Великата борба”).

Почти всеобща заблуда

“Сега имаме нужда от ревностни, дейни мъже и жени, които търсят да спасяват души, Защото Сатана, като мощен военачалник, е завзел полето и в този малък остатък от време, той работи с всички възможни методи, за да затвори вратите на светлината, с която Бог е дарил народа Си. Той приобщава в редиците си целия свят и малкото останали верни на Божиите повеления, са единствените, които могат да му се противопоставят, дори и онези, които се опитва да събори” (“Избрани вести”, т.3).

“Предупреждавам нашия народ, че някои от праведните между нас ще се отвърнат от вярата и ще тръгнат след измамливи духове и бесовски учения и посредством тях истината ще бъде компрометирана.

Ще започне дело на вършене на чудеса. Проповедници, съдии и лекари, които са допуснали тези фалшиви учения да замъглят възможностите им за преценка, ще се самозаблудят, свързвайки се с Измамника. Те ще бъдат обладани от духовно пиянство” (“Поглед нагоре”).

XII. ПРЕСЯВАНЕТО

Църковното членство не е гаранция за спасение

“Сериозните слова, които отправям към църквата са, че нито един на двадесет души, записани в църковните регистри, не е готов, ако приключи земния му живот, ще остане без Бога и надежда в света, като най-обикновен грешник” (“Християнско служене”).

“Тези, които са имали възможност да чуят и да приемат истината и са се свързали с Адвентната църква, наричайки се Божий народ, пазещ Божиите заповеди, все пак не притежават в по-голяма степен жизненост и посвещение към Бога, отколкото църквите, наричащи се Божии само по име. Върху тях ще се излеят язвите на Божията справедливост, както и върху църквите, които се противопоставят на Божия закон” (“Публикувани ръкописи”, т.9).

Плевелите отделени от житото

“Разделяне ще има в църквата. Две групи ще се оформят. Зърното и плевелите ще растат заедно до жътвата” (“Избрани вести”, т.2).

“Ситото ще се разклати. Славата ще бъде отделена навреме от зърното. Поради умножаването на нечестieto, любовта на мнозинството ще охладнее. Това е времето, когато най-твърдото нещо ще е истината” (Писмо 46).

“Историята на Кореевия и Датановия бунт се повтаря и ще бъде повторена в края на времето. Кой ще застане на Господната страна? Кой ще бъдат заблудени и на свой ред ще станат измамници?” (Писмо 15, 1892 г.).

“Господ скоро ще дойде! Трябва да има пречистване, процес на пресяване във всяка църква, защото между нас има нечестивци, които не обичат истината и не почитат Бога” (“Ревю енд Херълд”, 19 март 1895 г.).

“Ние живеем във време на пресяване, време, когато всичко, което може да се пресее, ще бъде пресято! Бог не ще погледне благосклонно към онези, които познават истината, ако не бъдат послушни на Неговите заповеди в слово и дело” (“Свидетелства”, т.6).

Гоненията пречистват църквата

“Благоденствието увеличава в църквата броя на вярващите само по име. Бедите прочистват църквата от тях” (“Свидетелства”, т.4).

“Не е далеч времето, когато всяка душа ще бъде изпитана. Белегът на зяра ще ни бъде наложен. Този, който стъпка по стъпка отстъпва пред желанията на света и се съобразява със светските обичаи, не ще бъде затруднен да отстъпи пред земните власти вместо да понася подигравки, обиди, ужасно затворничество и смърт. Спорът е между Божиите заповеди и човешките закони! В това време в църквата златото ще бъде отделено от шлака” (“Свидетелства”, т.5).

“Във времето на липса на гонения в нашите редици се вляха хора, които на пръв поглед са твърди и християнството им не може да бъде поставено под съмнение. Но ако започнат гонения, тези хора ще ни напуснат” (“Евангелизъм”).

“Когато Божия закон бъде направен невалиден, църквата ще бъде пресята чрез огнени изпитания и голяма група ще тръгне след лъжливи духове и бесовски учения” (“Избрани вести”, т.2).

Повърхностните християни ще се отрекат от вярата

“Работата, която църквата е пропуснала да извърши във времето на мир и благоденствие, ще трябва да извърши във времето на ужасна криза под натиска на най-силни обезсърчения и неприятни обстоятелства. Предупреждението, премълчано от световния конформизъм, трябва да бъде провъзгласено под най-жестоката опозиция от страна на врага на вярата. В това време групата от повърхностни и консервативни (тук Елена Вайт разграничава теологичните консерватори от либералите. Описва тези, които поставят “съгласието със света” на първо място, а Божията кауза на второ място) вярващи, чието влияние постоянно е забавяло развитието на делото, ще напусне църквата” (“Свидетелства”, т.5).

“Тези, които са имали привилегия и възможност да разберат истината и въпреки това продължават да работят против приключването на Божието дело, ще бъдат отсети, защото Бог не приема служене от личност, чиито интереси са раздвоени” (“Писания на Е. Вайт”).

“При засилването на изпитанията в нашите редици ще бъдат наблюдавани две групи. Някои, които сега са готови да издигнат оръжия за бран, във времето на истинските трудности ще покажат, че не стоят на здрава основа - те ще отстъ-

пят пред изкушението. Тези, които са притежавали голяма светлина и скъпоценни привилегии, но не са ги развили, ще ни напуснат под един или друг претекст” (“Свидетелства”, т.6).

Истинското свидетелство ще води до пресяване

“Попитах за знамението на видяното от мен пресяване. Бе ми показано, че причината е истинското свидетелство, изпратено от Верния свидетел до Лаодикийската църква. То ще окаже нужни ефект върху сърцето на този, който го приеме, като бъде издигнат пряпорецът на истината и бъде изявена. Някои не ще приемат това истинно свидетелство. Те ще му се противопоставят и това ще води до пресяване сред Божия народ” (“Свидетелства”, т.1).

“Между нас има такива, които ще направят изповеди, подобни на Ахановата, но ще бъде много късно, за да се спасят...

...Те не са в хармония с истината. Презират истинското свидетелство, достигащо до сърцето, и са радостни да видят всеки верен изобличител да замлъква” (“Свидетелства”, т.3).

“Господ призовава за възобновяване на вярното свидетелство, което е било прогласявано в миналите години. Той призовава за обновление на духовния живот. Духовната енергия на народа Му дълго време е била в покой, но ще има възкръсване от явна смърт. Чрез молитви и изповядване на греха ние трябва да направим прав пътя пред Бога” (“Свидетелства”, т.8).

Несправедливото критикарство води до загуба на души

“Дори в наши дни има и ще продължава да има цели семейства, които намерили веднъж радост във вярата, после я изпускат поради клевети и лъжи, достигнали до тях от страна на онези, които те са обичали и от които са получавали мили съвети. Те отварят сърцата си за семената на плевелите, които се смесват с житото и с времето се развиват, зърното става все по-малко и по-малко и истината загубва силата си за тях” (“Свидетелства към проповедниците”).

Фалшиви учения ще доведат някои до отделяне от истината

“Така наречените наука и религия ще се изправят една срещу друга, защото ограничени хора не могат да схванат величието на Бога и Неговата сила. Бяха ми показани следните думи от Божието слова: ‘Отсред вас ще се въздигнат човеци, които ще заговорят развратно, за да увличат учениците след себе си’ (Деян. 20:30). Това със сигурност ще бъде наблюдавано сред Божия народ” (“Евангелизъм”).

“Когато пресяването настъпи, чрез навлизането на лъжливи учения повърхностните читатели, невкоренени в истината, ще приличат на подвижни дюни. Те ще се нагаждат навсякъде съобразно с чувствата им на ожесточение против истината” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Не приелите любовта на истината ще бъдат пленени от заблудите на врага; те ще тръгнат след измамливи духове и бесовски учения, отделяйки се от вярата” (“Свидетелства”, т.6).

“Врагът ще въвлеча души във фалшиви и неосветени учения” (“Евангелизъм”).

Отричането от свидетелствата води до вероотстъпничество

“Едно е сигурно - онези адвентисти от седмия ден, които застанат под знамето на Сатана, първи ще се откажат от вярата си в предупрежденията и изоб-

личенията, съдържащи се в Свидетелствата на Божия Дух” (“Избрани вести”, т.3).

“Последната заблуда на Сатана ще бъде елиминирането на влиянието на Свидетелствата на Светия Дух. ‘Където няма пророческо видение, хората се разюздават’ (Пр. 29:18), Сатана изобретателно работи по различни начини и пътища, за да изтръгне доверието на Божия Остатък в истинското Свидетелство” (“Избрани вести”, т.1).

“Врагът полага майсторски старания да обърка вярата на остатъка в свидетелствата... Планът се изпълнява, както е бил замислен от Сатана, и онези, които са повлияли на хората да не отдават внимание на предупрежденията и изобличенията, записани в свидетелствата на Светия Дух, ще станат свидетели на погрешни тенденции от всякакъв вид в живота” (“Избрани вести”, т.3).

“Планът на Сатана е да отслаби вярата на Божия народ в свидетелствата. Това ще бъде последвано от скептицизъм по отношение на фундаменталните доктрини на вярата, стълбовете на нашите принципи, от съмнение и в Божието слово, като пътят надолу към гибелта ще бъде последица от всичко това. Когато Свидетелствата, в които веднъж се е вярвало, се подложат на съмнение и се отрекат, Сатана знае, че заблудените не ще се задоволят само с това, и той удвоява усилията си, докато ги насърчи към бунт, от който връщане назад няма и чийто край е погибел” (“Свидетелства”, т.4).

Грешки на църковни водачи

“Много звезди на чийто блясък сме се възхищавали, ще помръкнат в тъмнина” (“Пророци и царе”).

“Мъже, към които Господ е проявявал благоволение, в заключителните фази на земната история ще последват примера на древния Израил...

Изоставяне на важните принципи, изложени от Христос в учението Му, използване на Писанията, за да бъдат оправдани човешки планове и погрешни действия, намиращи се под извратеното ръководство на Луцифер, ще утвърди в неразбиране хората и истината, която трябва да ги пази от погрешни действия, ще изтече от душата им подобно на вода, изтичаща от пробит съд” (“Публикувани ръкописи”, т.13).

“Мнозина ще покажат, че не са едно с Христос, че не са умрели за света, за да могат да живеят с Него. Често до вероотстъпничество ще достигат хора, заемащи високи постове” (“Ревю енд Херълд”, 11 септември 1888 г.).

Неосветените служители ще бъдат пресети

“Големият спорен въпрос, който скоро ще бъде разгледан (налагането на Неделния закон), ще отсее онези, които Бог не е одобрил, като при Него ще останат чисти, истинни и осветени служители, готови да приемат късния дъжд” (“Избрани вести”, т.3).

“Мнозина ще стоят на нашите амвони, пръскайки светлината на фалшивото учение, запалено от адския сатанински огън... Някои ще си отидат от нас, нежелаещи повече да се намират под покроба на спасителния ковчег. Но те не ще успеят да построят стени, препречващи пътя на истината. Това ще продължи да края” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Проповедници и лекари може да се отделят от вярата, както заявява и Словото, а и вестите, които Бог е дал на слугите Си, потвърждават това” (“Публикувани ръкописи”, т.7).

Църквата като че ли ще падне?

“Божият пресяване осява множествата като сухи листа” (“Свидетелства”, т.4).

“Сламата навсякъде, подобно на облак, ще бъде отвята от вятъра дори и там, където виждаме само класове, налети със зърно” (“Свидетелства”, т.5).

“Божия народ скоро ще бъде изпитан чрез огнени изпитания, като за голяма част от тези, които сега се смятат за истинско и скъпоценно злато, ще бъде доказано, че са евтин метал...

Когато Христовата религия стане обект на най-голямо презрение, когато Неговия закон бъде най-позорно отхвърлен, тогава нашият кураж и твърдост трябва да бъдат непоколебими и ревността ни най-усърдна. Да застанем в защита на истината и правдата, когато мнозинството се отрича от нас, и да водим до края битката за Бога, когато победителите ще са малцина - това е попрището ни. В това време трябва да се стоплим от хорската студенина, да придобием кураж от тяхната страхливост и вяност от предателското им поведение” (“Свидетелства”, т.5).

“Ще изглежда като че ли църквата ще падне. Тя остава, докато грешниците в Сион ще бъдат отсети - сламата ще се отдели от скъпоценното зърно. Това е ужасно изпитание, но въпреки всичко трябва да стане” (“Избрани вести”, т.2).

“С приближаване на бурята голяма група, изповядваща вяра в третата ангелска вест, но неосветена чрез послушание към истината, ще изостави принципите си и ще се присъедини към вражеските редици” (“Великата борба”).

Божията вяност ще се разкрие

“Бог има верни служители, които по време на преследването и изпитанията ще застанат пред лицата на човеците. Има скъпоценни души, сега скрити, които не са преклонили глава пред Ваал. Те не са имали светлината, която пряко е осветявала твоя път. Може да е под груб и непривлекателен външен вид, но чистият блясък на истинския Христов характер ще бъде изявен. През деня гледаме към небето, но не виждаме звезди. Те са там, поставени на небесния свод, но човешкото око не може да ги различи. През нощта обаче виждаме техния истински блясък” (“Свидетелства”, т.5).

“Всеки път, когато започва гонение, Божиите служители вземат решение или в полза на Христос, или против Него. Проявяващите съчувствие към хора, неправилно отхвърлени, които не таят лоши чувства към нас, проявяват привързаност към Христос” (“Знамения на времето”, 20 февруари 1901 г.).

“Нека се въздига противоборство, нека фанатизъм и нетърпимост и гонения започнат отново, нека обърнатите наполовина и лицемерите се колебаят и отстъпят от вярата си. Истинския християнин ще стои непоклатим като скала, вярата му ще става по-силна, надеждата по-светла дори и от дните на благоденствие” (“Великата борба”).

Новообърнати ще заемат местата на тези, които са напуснали църквата

“Някои бяха отсети и отхвърлени. Неразумните и безгрижните, неприсъединили се към онези, които не ценят победата и спасението достатъчно, не желаят да говорят и да страдат за Него, доказват, че не са Го приели. Тези хора останаха назад в тъмнината и техните места бяха заети незабавно от други, които се хванаха за истината, като се присъединиха към редиците ни” (“Опитности и видения”).

“Оределите редици ще бъдат запълнени от онези, за които Христос каза, че са дошли в 11-ия час. Божия Дух се бори за много души. Времето за Божиите опустошителни съдби е време на милост за онези, които сега нямат възможност да разберат, какво представлява истината. Бог ще погледне с милост на Тях! Докоснато е сърцето Му на благост, ръцете Му все още са протегнати, за да спасяват, докато вратата е затворена за онези, които не искат да влизат вътре. Голяма група хора, които за пръв път чуват истината, в тези последни дни ще бъдат допуснати да влязат вътре” (Писмо 103, 1903 г.).

“Знаме след знаме падаше в прахта, след като групи от Божията армия се свързваха с врага, но племена след племена от редиците на лукавия преминаваха на страната на пазещия Божиите заповеди народ” (“Свидетелства”, т.8).

ХІІІ. КЪСНИЯТ ДЪЖД

Делото на Светия Дух, оприличено с дъжд

“Той ще направи да завали над вас дъжда, ранният и късният дъжд. На изток ранният дъжд падал по време на сеитба. Бил нужен за покълването на семето. Под влияние на благодатната влага изниквал нежния кълн. Късният дъжд падал към края на сезона, като неговата цел била узряването на плода и подготовката му за беритба. Бог използва тези закономерности в природата, за да представи делото на Светия Дух.

Както росата и дъждът се дават, за да покълне семето и после да узрее плодът, така и Светия Дух се дава, за да осъществи духовното растение. Узряването на зърното представлява завършването на Божието дело на благодат в душата. Чрез силата на Светия Дух Божият морален образ трябва да се усъвършенства в характера. Ние трябва да бъдем изцяло преобразени по Христово подобие. Късният дъжд, узряващата земна жетва, представлява духовната благодат, която подготвя църквата за Пришествието на Човешкия Син. Но ако ранният дъжд не е паднал, няма да има живот, няма да може земния кълн да поникне. Ако ранният дъжд не е изпълнил предназначението си, късният дъжд не ще може да доведе до пълно узряването нито на едно семенце” (“Избрани вести”) (“Свидетелства към проповедниците”).

Историческо обръщение към църквата като цяло!

Ранният дъжд беше излят на Петдесетница. “Послушни към Христовите наредби, те (учениците) чакаха за обещаното от Отца изливане на Духа. Те не стояха в бездействие. Докладът казва, че ‘бяха постоянно в храма, хвалейки и благославяйки Бога’ (Лука 24:53).

Като чакаха изпълнение на обещанието, учениците смириха сърцата си в истинско покаяние и признаха неверието си... Молеха се със силна ревност за контакти с хора в ежедневното им общуване за да говорят думи, водещи грешниците при Христос. Оставяйки настрана всички разногласия и желаниа за първенство, те се сплотиха в християнско общение” (“Делата на апостолите”).

“След като учениците бяха дошли до пълно единство, и стремежът им не беше вече заемане на най-висок пост, тогава се изля Духът” (“Свидетелства”, т.8).

“Изливането на Светия Дух в апостолско време, беше първият (или ранният) дъжд, чиито резултати бяха славни. До края на времето Светият Дух трябва да пребивава в истинската църква” (“Делата на апостолите”).

Значението на ранният дъжд, излят на Петдесетница

“Под влияние на Духа слова на покаяние и изповед се смесваха с хвалебствени песни за опростени грехове... Хиляди бяха обърнати в един ден...

Светият Дух...ги обдари с възможността свободно да говорят езици, които до този момент са им били непознати... Светият Дух им даде това, за което не се бяха образовали в живота си” (“Делата на апостолите”).

“Техните сърца бяха така препълнени с така пълна, дълбока и далеч достигаща щедрост, че това ги подтикна да отидат до отдалечени земни краища, за да свидетелстват за Христовата мощ” (“Делата на апостолите”).

“Какъв беше резултатът от изливането на Светия Дух в деня на Петдесетница? Радостните вести за възкръснал Спасител бяха разнесени до най-отдалечените краища на тогавашния свят... Църквата видя покаяли се от всички части на земята да се присъединяват към нея. Отхвърлили някога истината личности се връщаха при нея. Целта на вярващите беше да открият красотата на Христовия характер и да работят за разширяването на Неговото царство” (“Делата на апостолите”).

Обещанието за късния дъжд

“Изливането на Духа в дните на апостолите беше ранният дъжд, донесъл славни резултати. Късният дъжд обаче ще бъде в по-изобилна мяра” (“Свидетелства”, т.9).

“Към края на земната жетва, специален дар на благодат е обещан за да подготви църквата за идването на Човешкия Син. Това изливане на Духа е символизирано с падането на късния дъжд” (“Делата на апостолите”).

“Преди последното изливане на Божиите съдби над земята, сред Божия народ ще се наблюдава такова съживление на истинската набожност, каквато не е било засвидетелствано от апостолски дни. Духът и Божията сила ще бъдат излети върху Неговите чада” (“Великата борба”).

“Делото ще бъде подобно на това на Петдесетница. Както ранният дъжд беше излят - намесата на Светия Дух в началото на евангелската мисия, за да покълне скъпоценното семе, така в края ще бъде излят и късния дъжд, за да узрее жетвата” (“Великата борба”).

Късния дъжд ще предизвика високия вик

“В онова време ‘късния дъжд’ или освежителното присъствие на Господа, ще бъде излят за да даде сила на високия вик на третия ангел, като подготви светиите да устоят във времето, когато ще бъдат излети последните седем язви” (“Опитности и видения”).

“Чух истината да бъде възвестявано от онези, на които бе даден глас на предупреждение. Имаше добър резултат... Попитах, коя е причината за тази голяма промяна. Един ангел ми отговори: ‘Това е късния дъжд, освежителната сила на Господното присъствие за високия висна третия ангел’” (“Опитности и видения”).

Лична вест до всеки християнин!

Ранният дъжд води до обръщане. Късният дъжд помага за развиване на христов подобен характер.

“Нито един момент от нашата опитност не може да мине без онова, което ни е дало сила да направим първата крачка. Получените от ранният дъжд благословение са ни нужни да края... Като молим Бога за Светия Дух, Той ще изработи

в нас кротост, смирение на сърцето, съзнание за зависимост от бога за усъвършенстващия ни късен дъжд” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Светият Дух желае да обитава във всяка душа. Ако е добре дошъл като почетен гост; тези, които го приемат ще бъдат направени едно със Христос. Добре започнатото ще бъде завършено; свети мисии, небесни чувства и христоводни дела, ще заемат мястото на нечистите мисли, извратените чувства и непокорните постъпки” (“Съвети за здравето”).

“Ние може да имаме известен дял от Божия Дух, но чрез молитви и вяра трябва да търсим по-голямо общение с Духа. Усилията ни никога няма да бъдат възпрени. Ако не напредваме, ако не се поставим в положение да получим както ранния, така и късният дъжд, ние ще погубим душите си и отговорността ще легне върху нас...

Църковни събрания, каквито са лагерните събрания, събирания в домашни църкви и при всеки случай, който помага за вършене на лична работа за спасяването на души, са благоприятни възможности за изливането на ранния и късния дъжд” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Когато пътя за Божия Дух бъде подготвен, благословенията ще се излеят. Сатана не може повече да пречи за изливането на дъжда от благословения върху Божия народ, като затваря небесните двери, за да не може да бъде получен” (“Избрани вести”, т.1).

Трябва да се молим ревностно за изливането на Светия Дух

“За получаването на Светия Дух, трябва да се молим така ревностно, както се молеха учениците в деня на Петдесетницата. Ако те тогава имаха нужда от Него, днес нашата необходимост от присъствието Му е много по-голяма” (“Свидетелства”, т.5).

“Изливането на Светия Дух върху църквата, се очаква в бъдеще, но присъствието Му ще бъде голяма привилегия, ако е сред нас още сега. Търсете Го, молете се на Него, вярвайте в нея. Ние трябва да го получим и небето чака, за да ни го даде” (“Евангелизъм”).

“Мярката на Светия Дух, който ще получим, ще бъде пропорционално на копнежа и вярата, които сме проявили, и по начина, по който ще използваме светлината и знанието, което ще ни бъде дадено” (“Ревю енд Херълд”, 5 май 1896 г.).

“Ние не желаем да безпокоим Бог с нашите молби и да Го молим за Светия Дух. Той обаче желае непрестанно да бъде занимаван. Той иска да настояваме с молбата си пред трона” (“Основи на християнското възпитание”).

Трябва да смирим сърцата си в истинско покаяние

“Най-голямата и наложителна наша нужда е възраждане на истинската набожност. Това трябва да е първата ни цел! Трябва да бъдат положени ревностни усилия, за да бъде получено Господното благословение, не защото Бог не желае да ни обдари с него, но защото не сме подготвени за получаването му. Нашият небесен Баща горещо желае да даде Светия Дух на тези, които молят за Него, много повече Го желае от земните родители, които искат да дадат на децата си хубави подаръци. Наша задача е чрез изповядване, смирение, покаяние и ревностна молитва да изпълним условията, на които се основават обещанията за великото Му благословение. Възраждането може да бъде резултат само от молитва” (“Избрани вести”, т.1).

“Сред нас трябва да има съживление и коренно обновление. Има нужда от дело на обръщане. Има нужда от изповед, покаяние и обръщане. Мнозина, които

проповядват Словото, се нуждаят от Христовата преобразяваща благодат в сърцето си. Те не бива да позволяват на нищо да застава на пътя им, попречвайки на обновителното им дело, докато още не е станало безвъзвратно късно” (Писмо 51, 1886 г.).

Обновлението трябва да бъде съпътствано от реформация. “Пробуждане и реформация трябва да бъдат осъществени със съдействието на Светия Дух. Възраждане и реформация са две различна неща.

Пробуждането е белег за обновление на духовния живот, оживотворяване на умствените и моралните сили, възкресение от духовна смърт.

Реформацията е белег за реорганизация, промяна в идеите и убежденията, навиците и привычките.

Реформацията няма да може да даде добрия плод на правдата, ако не е свързана с въздържането, осъществено от Светия Дух.

Реформацията и въздържането трябва да извършат определеното им дело и вършейки го, трябва да са в хармония помежду си” (“Ревю енд Херълд”, 27 февруари 1902 г.).

Да оставим настрана всички борби и несъгласия

“Когато работниците имат обитавани от Христос души, когато бъде унищожен всеки егоизъм, липсва съперничество, борба за господство и е налице хармония, тогава благодатния дъжд от Светия Дух ще бъде излят върху тях убедително, защото Божиите обещания никога не ще пропаднат нито с една точка или йота. Но когато делото на други не е одобрено и работниците показват своето собствено превъзходство, те доказват, че делото им не носи белезите, които трябва да притежава. Бог не може да ги благослови” (“Избрани вести”, т.1).

“Ако във великия Господен ден застанем до Христос, като наше убежище, наша висока кула, трябва да отстраним всяка завист, всяка борба за Господство. Трябва да изкореним напълно тези несвети чувства така, че да не поклънат повторно в живота. Трябва да застанем изцяло на страната на Господа” (“Този ден с Бога”).

“Нека християните оставят всички несъгласия и се предадат на Бога, за спасяване на изгубеното. Нека молят с вяра за обещаните благословения и ще ги получат” (“Свидетелства”, т.8).

Обичайте се един друг

“Християнството е изявяване на най-добрите чувства един към друг...”

Христос трябва да е обект на върховна любов от страна на съществата, които е създал. Той желае и човекът да изпитва свято отношение към своя съчовек. Всека спасена душа ще бъде спасена посредством любов, която извира от Бога! Истинско обръщане е промяната - от егоизъм в свято чувство към Бога и един към друг” (“Избрани вести”, т.1).

“Качествата, които Бог цени най-много са милосърдие и чистота. Те трябва да бъдат проявени от всеки християнин” (“Свидетелства”, т.5).

“Най-силният аргумент в полза на Евангелието е проявяващият любов и любвеобилност християнин” (“Служители на здравето”).

Необходимо е пълно предаване

“Бог не ще приеме нищо по-малко от пълно предаване! Обърнатите наполовина грешни християни никога не ще влязат на небето. Там те не биха намерили щастие, защото не познават високите и свети принципи, ръководещи членове-

те на небесното семейство. Истинския християнин държи отворени прозорците на душата си отворени към небето. Той живее в общение с Христос. Желанията му са съобразени с тези, на Христос. Най-големият му копнеж е да става все повече и повече подобен на Христос” (“Ревю енд Херълд”, 16 май 1907 г.).

“Ние не можем да си служим със Светия Дух. Той си служи с нас! Чрез него Бог работи сред народа Си: “да желаете това и да го изработвате” (Фил. 2:13). Но мнозина не се покоряват на Духа, искат да се справят сами. Поради това и не получават небесния дар. Само онези, които смирено чакат пред Божиите нозе, молят за ръководството Му и благодат, получават Светия Дух” (“Животът на Исус Христос”).

Приготвянето на пътя за изливането на късния дъжд

“Видях, че никой не би могъл да вземе участие в “освежаването, докато не бъде спечелена победа над всеки изкушаващ ни грях, над гордостта, егоизма, любовта към света, над всяка лоша дума и постъпка. Заради това трябва да се приближаваме по-близо и по-близо до Господа, ревностно да се стремим към онази важна подготовка, за да устоим в битката на Господния ден” (“Опитности и видения”).

“Наша задача е да изгладим недостатъците на характера ни, да изчистим храма на душата си от всяко петно. Тогава ще получим късния дъжд, както учениците получиха ранния дъжд в деня на Петесетницата” (“Свидетелства”, т.5).

“Няма нищо, от което Сатана да се бои така много, както от това, че Божият народ ще очисти пътя, премахвайки всяка пречка, за да може Господ да излее Светия Си Дух върху отслабналата църква... Всяко изкушение, всяко влияние на противодействие, било открито или не, може да бъде отблъснато ‘не чрез сила нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на Силите’ (Зах. 4:6)” (“Избрани вести”, т.1).

“Късният дъжд ще бъде излят и Божиите благословения ще изпълнят всяка душа, която е очистена от всеки порок. Наша задача днес е да отдадем душите си на Христос, за да бъдем подготвени за времето на освежителното Господно присъствие - готови за кръщение от Светия Дух” (“Избрани вести”, т.1).

Да станем дейни съработници в Христовото дело

“Когато църквите стана живи, дейни, Светия Дух ще бъде изпратен в отговор на искрените ни молби... Тогава небесните двери ще бъдат отворени за водните потоци на късния дъжд” (“Ревю енд Херълд”, 25 февруари 1890 г.).

“Великото изливане на Светия Дух, Който осветява със славата Си целия свят, не ще бъде осъществено, докато от нас не се въздигнат осветени личности, които от опит знаят какво означава да бъдеш Божий съработник. Когато напълно и с цяло сърце се посветим на Христовата служба, Бог ще зачете това чрез безмерно изливане на Неговия Дух. Но това не ще стане докато повечето от нас не започнат да работят заедно с Бога” (“Християнско служене”).

“Когато укорът за леност и неработоспособност бъде изличен от църквата, Светия Дух ще бъде милостиво излян. Божествената сила ще бъде изявена. Църквата ще стане свидетел на навременната намеса на силата Господня” (“Свидетелства”, т.9).

Пази съда чист и дръж за правото

“Не бива да се притесняваме за изливането на късния дъжд. Това, което трябва да вършим е да пазим съда си чист и държим за правото, да продължава-

ме да се молим за изливането на късния дъжд: 'Нека късния дъжд да напълни моя съд. Нека светлината от славни ангел, влизаща в съзвучие със светлината на третия ангел, да ме осени. Нека да ме направи съучастник в делото. Трябва да разгласявам вестта, нека да стана Исусов съработник.' Нека да ти кажа, че ако така търсиш Бога, Той винаги ще те подкрепя, обдарявайки те с милостта Си" ("Поглед нагоре").

"За да се изпита вярата ни, отговорът може да дойде с внезапна бързина или с омайваща мощ или пък да бъде забавен с дни и седмици. Но бог знае кога и как да отговори на молитвите ни. От нас се иска да се свържем с Божествения поток, това е нашият дял. Бог ще отговаря за своя дял. Той е верен на обещанието Си. За нас най-важното и най-значимото е да бъдем едно сърце и един ум, оставяйки настрана всяка враждебност и злоба, и като смирени молители да бдим и да чакаме. Исус - Представител и Глава, е готов да направи за нас това, което извърши за молещите и бдящите в деня на Петдесетницата" ("Духът на пророчеството", т.3).

"Аз не мога да посоча времето, когато Светия Дух ще бъде излят - когато могъщия ангел долети от небето и се присъедини към третия ангел, за да се извърши делото в този свят. Вестта ми е, единствената наша сигурност е да сме подготвени за небесното освежаване, държейки запалени лампите си" ("Избрани вести", т.1).

Не всички ще получат късния дъжд

"Беше ми показано, че ако Божия народ не положи усилие, за да извърши своя дял, но чака освежаването да дойде над него, не се стреми да поправи грешките и да изглади злините си; ако не полага усилия за очистване на духа и плътта, като се надява да вземе участие във високия вик на третия ангел, ще бъде намерен неподготвен" ("Свидетелства", т.1).

"Надяваме ли се да видим съживена цялата църква? Това време няма да настъпи. В църквата има личности, които не са обърнати и които не ще започнат ревностен молитвен живот. Трябва да се заемем с работата индивидуално. Трябва повече да се молим и по-малко да говорим" ("Избрани вести", т.1).

"Можем да сме сигурни, че когато Светия Дух се излее, тези, които не са получили и оценили ранния дъжд, не ще усетят и не ще разберат значението на късния дъжд" ("Свидетелства към проповедниците").

"Само онези, които са останали верни на светлината, която имат, ще получат повече светлина. Ако не напредваме всекидневно по примера на активните християнски добродетели, не ще разпознаем проявите на Светия Дух, изявени в късния дъжд. Той може да се излее върху сърцата на тези около нас, но ние не ще го усетим и получим" ("Свидетелства към проповедниците").

"Онези, които не полагат нито едно решително усилие, но чакат Светия Дух да ги пробуди към действие, ще загинат в мрака. Ние не бива да стоим открито и да не вършим нищо в Божието дело" ("Християнско служене").

XIV. ВИСОКИЯТ ВИК

Бог има скъпоценни души във всички църкви

"Бог има скъпоценни души във всички църкви, и не е наша задача да даваме категорични оценки за заблудения религиозен свят" ("Адвентен библейски коментар", т.4).

“Господ има свои представители във всички църкви. Тези личности не са имали на разположение специалните, подложени на проверка истини за последните дни, представени им като събития, които ще доведат умовете и сърцата им до осъзнаване на вината. Те не са имали правилна светлина и затова връзката им с Бога не е прекъсната” (“Свидетелства”, т.6).

“Сред католиците има такива, които са най-добросъвестните християни и ходят в светлината, която имат. Бог ще работи за тях” (“Свидетелства”, т.9).

“В Откровение 18 глава Божият народ е призван да напусне Вавилон. Според тези стихове мнозина от Божия народ трябва да са все още във Вавилон. В кои религиозни деноминации може да бъде открита по-голямата част от Христовите последователи сега? Несъмнено в многобройните църкви, изповядващи протестантизма” (“Великата борба”).

“Въпреки духовната тъмнина и отчуждение от Бога, което се наблюдава в църквите, съставлящи Вавилон, голяма част от истинските Христови последователи все още се намира в тяхната среда” (“Великата борба”).

Все още Вавилон не е напълно разрушен

“Тя напои всичките народи с виното на разпаленото си блудстване” (Откр. 14:6-8). Как е сторено това? Като хората бъдат принудени да приемат фалшивата събота” (“Свидетелства”, т.8).

“Все още не могат да бъдат изречени думите... ‘тя напои ВСИЧКИТЕ народи с виното на разпаленото си блудстване.’ Тя все още не е напоила ВСИЧКИ НАРОДИ...”

Докато не бъде изпълнено тава условие и не бъде осъществено пълното обединение между църквата и държавата в целия християнски свят, падането на Вавилон не ще бъде окончателно. Промяната е нещо прогресивно и пълното изпълнение на Откр. 14:8 е все още в бъдещ план” (“Великата борба”).

“Кога греховете ще достигнат да небето? (Откр. 18:2-5). Когато Божият закон бъде потъпкан изцяло от законодателството” (“Знамения на времето”, 12 юни 1893 г.).

Божията вест на последно предупреждение

“В Откровение 14 глава Бог е дал вест, като тяхното място в пророческата хронология и задача не ще бъде променена до края на земната история” (“Писания на Е. Вайт”).

“Откровение 18 глава отбелязва времето, когато в резултат на отхвърляне на трите ангелски вест (Откр. 14:6-12) църквата ще достигне до момента, предсказван от втория ангел, и Божият народ, намиращ се все още във Вавилон, ще бъде призван да го напусне. Това е последната божия вест, която ще бъде изпратена до света” (“Великата борба”).

“Тези стихове (Откр. 18:1,2,4) сочат напред във времето, когато изречената от втория ангел вест за падането на Вавилон (Откр. 14:8) трябва да бъде повторена, като бъде добавено за покварата, навлязла в различните деноминации, съставлящи Вавилон, от време, когато е била прогласена с вестта за първи път - лятото на 1844 г....

Тези вест заедно с третата ангелска вест, съставят последното предупреждение, което ще бъде дадено на земните жители.

Греховете на Вавилон ще бъдат разкрити. Ужасните последици от налагането на църковни разпоредби от държавата, нахлуването на спиритизма, прикритият, но бърз прогрес на папската власт - всичко ще бъде разкрито. Чрез тези

тържествени предупреждения хората ще бъдат пробудени. Хиляди и хиляди, които никога не са чували подобни слова, ще слушат” (“Великата борба”).

Същността на последната Божия вест

“Няколко души ми писаха, интересувайки се дали проблемът за оправдане чрез вяра е вестта на третия ангел. И аз отговорих: ‘Наистина това е вестта на третия ангел’” (“Избрани вести”, т.1).

“В своята велика милост Господ изпрати най-скъпоценната вест на народа Си чрез старейшините Уоганър и Джоунс. Целта на тази вест е да прибави повече значимост на разпнатия Спасител пред света - жертвата за греховете на целия свят. Тя ни представя оправданието чрез вяра в нашата Крепост, тя приканва хората да получат Христовата правда, проявяваща се в послушание във всички Божии заповеди. Мнозина са изгубили Христос от погледа си. Техните очи трябва да бъдат насочени към божествения Му образ, към заслугите и непроменимата Му любов към земните чада. В ръцете Му е съсредоточена цялата мощ, той може да обдари с богати дарове хората, да остави безценния дар на собствената Си правда в безпомощните човешки ръце. Това е вестта, която Бог е наредил да бъде възвестена на света. Това е вестта на третия ангел, която с висок вик трябва да бъде прогласена и придружена с изливането на Светия Дух в богата мярка” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Вестта за Христовата правда трябва да бъде прогласена от единия да другия край на земята, за да подготви Пътя за Господа. Делото на третия ангел е приключено чрез Божията слава” (“Свидетелства”, т.6).

“Последната вест на милост, дадена на света, е откровение на Божия характер, пълен с любов! Божиите чада трябва да изявят Неговата слава. В личния живот и характер те трябва да разкрият, какво е направила за тях Божията милост” (“Христови нагледни уроци”).

Вестта ще бъде изявена с голяма сила

“Когато третата ангелска власт премине във висок вик и заключителното дело бъде придружено с голяма сила и слава, тогава дял в тази слава ще вземе и Божия народ. Това е оживотворяващия и укрепващ силите им Късен дъжд, помагач им да преминат през времето на изпитанията” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“С приближаването на края, свидетелствата на Божиите служители ще стават все по-решителни и по-силни” (“Избрани вести”, т.3).

“Тази вест (Откр. 14:9-12) обхваща двете предхождащи вести. Тя е представена като изявена с висок вик. Това е силата на Светия Дух” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Когато вестта на третия ангел премине във висок вик, нейното възвестяване ще бъде придружено с голяма сила и слава. Лицата на Божиите чада ще блещат с небесна светлина” (“Свидетелства”, т.7).

“Сред тъмните сенки на последната велика земна криза Божията светлина ще проблесне най-ярко и песента на надежда и увереност ще се разнася с най-чиста и възвишена мелодия” (“Възпитание”).

“Както е в Откровение 18 глава, третата ангелска вест трябва да бъде възвестена с голяма сила от онези, които отправят последното предупреждение против звяра и неговия образ” (“Свидетелства”, т.8).

Подобно на движението през 1844 г.

“Силата, която раздвижи хората така силно през 1844 г., отново ще бъде изявена. Третата ангелска вест ще бъде възвестена не шепнешком, а с висок вик” (“Свидетелства”, т.5).

“Аз видях, че тази вест ще приключи със сила и слава, далеч надвишаващи среднощния вик” (“Опитности и видения”).

Подобно в деня на Петдесетницата

“С ревностен копнеж гледам п напред към времето, когато събитията, станали в деня на Петдесетницата, ще бъдат повторени дори с по-голяма сила, отколкото тогава. Йоан казва: “Аз видях друг ангел, излизащ от небето и имащ голяма сила, и земята биде осветена от славата Му” (Откр. 18:1). Тогава, както и на Петдесетница, хората ще слушат истината, която им се говори, всеки на своя език” (“Адвентен библийски коментар”, т.6).

“В нощно видение пред очите ми преминаха различни сцени, показвайки голямо реформаторско движение сред божия народ. Мнозина хвалеха Бога. Болни биваха изцелявани и други чудеса се извършваха. Съществуваха молитвен дух, какъвто беше проявен във великия ден на Петдесетницата” (“Свидетелства”, т.9).

“Великото евангелско дело не ще привърши с по-малка изява на Божията сила, отколкото тогава, когато се отбелязваше неговото започване. Пророчествата, които се изпълниха при изливането на ранния дъжд, ще се изпълнят и при привършването на евангелското дело, когато бъде излят късният дъжд...

Божиите служители с радостни и блестящи от свято осветение лица ще бързат от място на място да проповядват небесната вест. Предупреждението ще бъде разнесено по цялата земя от устата на хиляди. Чудеса ще бъдат извършвани, болни изцелявани, знамения и чудеса ще съпровождат вярващите” (“Великата борба”).

Бог ще използва средства, които ще ни учудят

“В това последно дело Бог ще работи по начин, много по-различен от обичайния, по начин, противоположен на който и да е човешки план. Между нас ще има и такива, които винаги ще желаят да контролират Божието дело, дори да диктуват неговия ход, като тогава ще бъде поето от ангела, който се присъединява към третия ангел при разгласяването на вестта на света. Бог ще използва пътища и начини, с които ще покаже, че Той държи кормилото в собствените Си ръце. Работниците ще бъдат учудени от семплите средства, които Той ще използва, за да осъществи и усъвършенства делото Си на правда” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Не си мислете, че ще бъде възможно да бъдат правени планове за бъдещето. Нека Бог бъде признат за сигурния във всички времена и при всички обстоятелства Кормчия. Той ще работи чрез подходящи методи и ще поддържа, умножава и съгражда Своя народ” (“Съвети към писатели и издатели”).

“Утешителят трябва да се изяви не по някакъв специфичен начин, който човек може да обозначи, но посредством Божия наредба - в непредвидени случаи и с начини, които ще прославят името Му” (“Писания на Е. Вайт”).

“Той ще въздигне сред обикновените хора мъже и жени, за да вършат делото Му, както в миналото призова рибари за свои ученици. Скоро ще се наблюдава пробуждане, което ще удиви мнозина. Тези, които не осъзнават необходимостта от това, което трябва да бъде извършено, ще бъдат подминати, а небесни-

те вестители ще работят с онези, които са наричани семпли хора, подготвяйки ги да разнесат вестта на много места” (“Публикувани ръкописи”, т.5).

Работници, подготвени от Светия Дух

“В последното тържествено дело ще бъдат включени и няколко велики мъже... В наши дни Бог ще извърши работа, която малцина очакват. Той ще въздигне и възвеличи сред нас онези, които са възпитани по-скоро чрез помазване от Светия Дух, отколкото от повърхностното обучение в научни институти. Тези факултети не трябва да бъдат отхвърляни или осъждани, те са установени от Бога, но могат да дадат само външна подготовка. Бог ще покаже, че не е зависим от смъртни и самомнителни учени хора” (“Свидетелства”, т.5).

“Светлината ще получат само тези, които ревностно я търсят и с радост приемат всеки лъч от Божественото просветление, излъчено от Святото Му Слово. Чрез тези души Бог ще разкрие светлината и силата, които ще озарят целия свят с Неговата слава” (“Свидетелства”, т.5).

“Дисциплина на труда, чистота на сърцето и мислите - от това се нуждаем днес! То е по-скъпо от брилянтен талант, такт или познание. Обикновен ум, научен да се подчинява на ‘Така казва Господ’ е по-добре подготвен за Божието дело от онзи, който има способности, но не ги използва правилно” (“Ревю енд Херълд”, 27 ноември 1900 г.).

“Работниците ще бъдат подготвени по-добре чрез помазване от Светия Дух, отколкото от литературни университети. Мъже на вярата и молитвата ще бъдат насърчени да вървят напред със своята ревност, възвестявайки внушенията им от Бога слова” (“Великата борба”).

Бог използва дори необразованите

“Онези, които приемат Христос като личен Спасител, ще устоят на изпитите и трудностите на последните дни. Укрепени с безрезервна вяра в Христос, дори необразованите ученици ще могат да се противопоставят на съмненията и въпросите, които неверниците могат да им отправят, които неверниците могат да им отправят, ще да изчервяват презрителните софисти празнословци.

Господ Исус Христос ще вложи в учениците Си слова на мъдрост. И техните противници не ще могат нито да им противоречат, нито да им се противопоставят. Тези, които не можеха с доказателства да надвият над сатанинските заблуди, ще носят утвърдително свидетелство, което ще смути (обърка) така наречените учени. Необразовани уста ще изричат истина с такава убедителна сила и мъдрост, което ще бъде последвано към връщане към истината. Хиляди ще бъдат обърнати от тяхното свидетелство.

Защо неукният ще има тази сила, която ученият няма!? Чрез вяра в Христос неукният е влязъл в атмосферата на чистотата, пълната истина, докато ученият се е отървал от нея. Бедният е Христов свидетел! Той не може да се позове на историята или на т. нар. висша наука, но той има събрани от Божието слово силни доказателства. Истината, която той говори под вдъхновение на Духа, е толкова чиста и забележителна, че носи със себе си толкова неоспорима мощ, на чието свидетелство не може да се противоречи” (“Публикувани ръкописи”, т.8).

Деца проповядват вестта

“Мнозина, дори и сред неполучилите образование, възвестяват Господните слова. От Светия Дух са подбудени деца, за да тръгнат и изявят небесната власт. Духът се излива върху всеки, който се поддаде на Неговото влияние и отх-

върляйки всички човешки методи, обвързващи наредби и предпазни средства, те ще изявят вестта с могъществото на духовната сила” (“Евангелизъм”).

“Когато небесните същества видят, че хората не ще могат за още дълго да проповядват истината с простота, с която я извяваше Исус, деца ще бъдат подбудени от Светия Дух, за да продължат възвестяването на истината за това време” (“Работа на юг”).

Службата на ангелите

“Небесни ангели спохождат човешките умове, подбуждайки ги да изследват Библията и нейните учения. Ще трябва да се извърши далеч по-велика работа от вършената досега, като нито част от нейната слава няма да е човешко притежание, защото ангели-служители работят в полза на небесните наследници на спасението ден и нощ” (“Съвети към писатели и издатели”).

“В нашия свят има много мъже подобно на Корнилий... Както Бог работи за Корнилий, така Той ще се намеси за тези истински войни... Те ще получат познание за Бога така, както и Корнилий получи чрез послушание на небесните ангели...” (Писмо 197, 1904 г.).

“Когато Божията сила се обедини с човешките усилия, делото ще се разрасне подобно на огън в стърнище. Бог ще използва средства, които човек не ще може да схване. Ангелите ще извършат работата, от извършването на която хората са можели да получат благословения, ако не бяха пренебрегнали Божиите призиви” (“Избрани вести”, т.1).

Проповядване по целия свят

“Ангелът, който при възвестяването на третата ангелска вест се присъедини към третия ангел, трябва да освети целия свят със славата си. Тук е предсказано дело от световен мащаб, съпроводено с необичайна мощ. Божиите служители с озарени от свято осветение лица, ще бързат от място на място, за да проповядват небесната вест. Предупреждението ще бъде разнесено по целия свят от хиляди уста” (“Великата борба”).

“Вестта на ангела, идващ след третия вестносец, трябва да бъде разгласена по целия свят. Това ще бъде вест за жетва и цялата земя ще бъде осветена от Божията слава” (“Свидетелства”, т.6) (Писмо 86, 1900 г.).

“Когато бурята на гоненията врълети..., тогава вестта на третия ангел ще прерасне във висок вик и цялата земя ще бъде осветена от Божията слава” (“Свидетелства”, т.6).

“Истината трябва да бъде проповядвана във всеки град на Америка. Предупредителната вест трябва да бъде прогласена във всяка страна” (“Бюлетин на Генералната конференция”).

“По времето на високия вик, чрез навременната намеса на великия Господ, църквата ще разпространи познанието за спасението така изобилно, че светлината ще навлезе във всеки град” (“Евангелизъм”).

“Кризата е точно пред нас. Сега чрез силата на Светия Дух трябва да възвестим истини за тези последни дни. Това ще стане не много преди всеки да е чул предупреждението и да е взел решението си. Тогава ще дойде краят” (“Свидетелства”, т.6).

Царе, законодатели и съветници ще чуят вестта

“Сега ни изглежда невъзможно, че всеки ще трябва да устои сам, Но Бог е говорил чрез мен, че ще дойде време, когато ще бъдем изправени пред съветни-

ци и пред хиляди заради Неговото име, и всеки от нас ще трябва да даде доказателство за вярата си. Тогава ще бъдем подложени на най-ужасни нападки по всеки пункт от истинската доктрина. Ние имаме нужда от изучаване Словото Божие, за да разберем, защо вярваме в ученията, които защитаваме” (“Ревю енд Херълд”, 18 декември 1888 г.).

“Мнозина ще трябва да застанат в законодателните зали, някои ще бъдат изправени пред царе и учени мъже на земята, за да отговорят за вярата си. Онези, които разбират само повърхностно истината, не ще могат да обяснят ясно Писанията и не ще дадат точни доказателства за вярата си. Те ще объркат и ще бъдат посрамени работници. Нека никой от нас да не мисли, че не трябва да учи, защото няма да стане проповедник. Ти не знаеш какво Бог може да изисква от теб” (“Основи на християнското възпитание”).

Мнозина адвентисти застават против светлината

“И в Адвентната църква трябва да има чудно изявяване на Божията сила, но тя не ще споходи онези, които не са се смирили пред Бога и не са отворили вратата на сърцето си чрез изповядване и покаяние. В проявата на тази сила, която озарява света със славата Божия, те само ще видят нещо, което при тяхната слепота ще им се стори опасно и възбуждащо страха им, като ще се обединят за да му се противопоставят. Понеже Бог не действа според мислите и очакванията им, те ще се противопоставят на делото. ‘Защо’, казват те, ‘не ще познаем Светия Дух, след като сме работили за делото толкова много години’” (“Ревю енд Херълд”, 23 декември 1890 г.).

“Третата ангелска вест не ще бъде разбрана, светлината, която ще озари света със славата си, ще бъде наречена фалшива светлина, от онези, които отказват да вървят по пътя на нейната възвишена слава” (“Ревю енд Херълд”, 27 май 1890 г.).

Повечето неадвентисти ще отхвърлят предупреждението

“Мнозина, които чуят вестта - несъмнено по-голямата част, не ще повярват на тържественото предупреждение. Мнозина ще бъдат намерени неверни спрямо Божиите заповеди, които са изпит за характера. Господните служители ще бъдат наречени ентузиастични. Проповедници ще предупреждават хората да не ги слушат. Към Ной се отнесоха по същия начин, когато Светия Дух го подтикваше да разгласи вестта, за да направят хората своя избор да я приемат или да я отхвърлят” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Някои ще чуят тези предупреждения, но под влияние на общото мнение не ще им обърнат внимание” (“В небесните места”).

“Обикновеното духовенство подобно на фарисеите в древността, изпълнено с гняв, защото авторитетът му е поставен под съмнение, щеzakлейми вестта като сатанинска и ще подлуди множествата, обичащи греха, да хулят и да преследват онези, които я проповядват” (“Великата борба”).

Множествата ще откликнат на призива

“Души от всички религиозни деноминации откликнаха на призива и скъпоценни сърца бързаха да напуснат обречените църкви, както Лот бързаше да напусне Содом преди неговото унищожение” (“Опитности и видения”).

“Ще има армия от верни вярващи, които ще останат твърди като скала при последния изпит” (“Избрани вести”, т.3).

“Ще има много души, които ще трябва да излязат от този свят, от църквите, дори от католическата църква, чиято ревност е далеч по-голяма от ревността на онези, които досега са били в редиците и в списъка на възвестяващите истината” (“Избрани вести”, т.3).

“Множества ще приемат вярата и ще се присъединят към Господната армия” (“Евангелизъм”).

“Мнозина, които са се скитали извън кошарата, ще се завърнат, за да следват великия Пастир” (“Свидетелства”, т.6).

“В езическа Африка, в католическите земи на Европа и Южна Америка, в Китай, Индия, морските острови и всички тъмни кътчета на земята, Бог има група от запазени избраници, които въпреки всичко ще светят сред тъмнината, ясно откривайки на вероотстъпилия свят преобразяващата сила, криещ се в послушанието на Божия закон. Дори сега те се наблюдават във всеки народ, език и племе, и в часа на най-голямото отстъпление от вярата, когато Сатана полага огромни усилия, ‘за да може всеки малък и голям, богат и беден, свободен и роб’, да приеме, под страх от смъртно наказание, белега за вярност към фалшивия почивен ден, тези верни ‘безупречни и кротки Божии синове без укор’ ще светят като светлина в света” (“Пророци и царе”).

Хиляди обърнати в един ден

“Хиляди ще разберат и ще приемат истината в единадесетия час... Духовният прелом към истината ще бъде осъществен така бързо, църквата ще бъде удивена и Божието име ще бъде прославлено” (“Избрани вести”, т.3).

“В един ден хиляди ще бъдат обърнати към истината, разбирайки и приемайки истината и делото на Светия Дух в единадесетия час” (“Писания на Е. Вайт”).

“Идва време, когато за един ден ще бъдат обърнати толкова много, колкото бяха обръщани за един ден на Петдесетница, след като учениците получиха Светия дух” (“Евангелизъм”).

Искрените по сърце не ще се колебаят дълго

“Голям брой хора сега не разбират нещата, за да имат свое становище, но животът им в следствие ще бъде повлиян от тях и когато вестта се изяви с висок вик, те ще са готови да я приемат. Те не ще се бавят дълго; ще вземат своето решение, изявявайки го” (“Евангелизъм”).

“Скоро трябва да настане последния изпит за всички земни жители. В това време ще се вземат бързи решения. Онези, които под влияние на Словото са признали вината си, ще застанат под окървавения пряпорец на принц Емануил” (“Свидетелства”, т.3).

“Всяка истински искрена душа ще дойде до светлината на истината” (“Великата борба”).

“Вестта ще бъде подкрепена не толкова с аргументи, колкото с дълбоката убедителна сила на Светия Дух. Аргументите са били представени. Семето е било посято и сега ще покълне и ще възпроизведе плод. Книгите, разпространени от мисионерите, са упражнили влиянието си, въпреки че мнозина, чиито умове са били впечатлени, отпадат поради глупави разсъждения за истината или поради отстъпване от послушанието. Сега лъчите на светлината проникват навсякъде, истината се вижда в нейната яснота и искрените Божии чада напускат обществата, в които са били досега. Семейни връзки, църковни отношения са безсилни да ги задържат. Истината е по-скъпоценна от всичко! Въпреки обединените против

истината сили голяма група хора ще застанат на Божия страна” (“Великата борба”).

Влиянието на литературата

“Скоро в един ден ще бъдат обърнати хиляди души, повечето от които ще приемат първите си убеждения чрез четене на наша литература” (“Евангелизъм”).

“За резултатите от тиражите на тази книга (Великата борба) не може да се съди по това, което наблюдаваме сега. Четейки я някои души ще бъдат подбудени и ще придобият куража веднага да се присъединят към онези, които пазят Божиите заповеди. Но по-голям брой от тези, които я имат и четат, не ще вземат решението си, докато не видят де факто събитията, предсказани в книгата. Изпълненията на някои от пророчествата ще събудят вяра, поради което и други ще бъдат повлияни за добро. И когато при приключване на делото земята се освети от Господната слава, много души ще застанат на страната на Божия закон, в резултат от това действие” (“Колпортьорско служене”).

“В голяма степен чрез нашите издателски къщи трябва да бъде доведено до край делото на онзи ангел, който излиза от небето с голяма сила и осветява земята със славата си (Откр. 18:1)” (“Свидетелства”, т.7).

XV. БОЖИЯТ ПЕЧАТ И БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА

Само две групи

“Може да има само две групи. Всяка една е подпечатана или с печата на живия Бог, или с белега на звяра и неговия образ” (“Ревю енд Херълд”, 30 януари 1900 г.).

“В големия конфликт между звяра и неверието ще бъде въвлечен целия християнски свят. Всеки ще застане на определена от него страна. Очевидно някои не ще се отнесат към конфликта, вземайки една или друга позиция. Не може да са смята, че са против истината, но те няма да застанат дързостно зад Христос заради опасността от загубване на имот или презрително страдание. Всички такива хора са зачислени към Христовите врагове” (“Ревю енд Херълд”, 7 февруари 1893 г.).

“Колкото повече приближаваме края на времето, толкова и границата между чадата на светлината и тези, на тъмнината ще става все по-осезателна и контрастна. Те ще бъдат все повече и повече в разногласие. Това различие е представено в Христовите слова: ‘Роден отново’ - сътворен отново в Христос, мъртъв за света и жив за Бога. Това са стените, които разделят небесното от земното и представят разликата между тези, които принадлежат на света и тези, които са избраните, напуснали света; те са избрана скъпоценност в Божиите очи” (“Специално свидетелство за църквата в Батъл Крик”).

Семейни членове са разделени

“Тези, които са били членове на едно и също семейство, са разделени. Белег е поставен върху праведните. ‘Те ще бъдат мои, казва Господ на силите. Да, избрана скъпоценност в деня, който определям. И ще бъде благосклонен към тях, както е благосклонен човек към сина, който му работи’ (Мал. 3:17). Онези които са били послушни на Божиите заповеди, ще се присъединят към групата на светиите в слава. Те ще влязат през вратите в града и ще имат достъп до дървото на живота.

‘Единият ще бъде взет.’ Неговото име ще е записано в книгата на живота, докато онези, с които е бил заедно, ще носят белега на всевечното отхвърляне от Бога” (“Свидетелства към проповедниците”).

Съдени според светлината, която сме получили

“Мнозина, нямащи привилегиите, които ние сме имали, ще отидат в небето преди тези, които са имали голяма светлина, но не са обхождали в нея. Мнозина са живели според най-добрата светлина, която са имали и ще бъдат съдени според нея” (Писмо 36, 1895 г.).

“Всички трябва да чакат определеното време, докато предупреждението бъде разпространено до всички части на света и всяка душа получи достатъчно доказателства за светлина. Някои ще имат по-малко светлина от други, но всеки ще бъде съден според светлината, която е получил” (“Писания на Е. Вайт”).

“Ние получихме богата светлина по отношение на Божия закон. Той е еталонът за характера! Човек трябва да се съобразява с него и според него личността ще бъде съдена в последния велик ден. Тогава хората ще бъдат съдени според светлината, която са получили” (“Ревю енд Херълд”, 1 януари 1901 г.).

“Онези, които са имали по-голяма светлина, но са я пренебрегнали, се намират в по-лошо положение от тези, които не са имали такива големи привилегии. Те са възвеличали себе си, а не Господ. Наказанието наложено на човешките същества, във всеки случай ще е пропорционално на непочтителността към Бога” (“Публикувани писания”, т.8).

“Всеки ще има достатъчно светлина, за да вземе разумно решение (да направи съзнателен избор)” (“Великата борба”).

Няма извинение за съзнателната слепота!

“Никой няма да бъде осъден, че не е обърнал внимание на светлината и познанието, което не е имал и не е могъл да получи. Но мнозина отказват да бъдат послушни на Истината, предоставена им от Христовите посланици, защото желаят да се съобразяват със светския образец, и истината, достигнала до тяхното разбиране, светлината, светила в душата, ще ги осъди в съдния ден” (“Адвентен библиейски коментар”, т.5).

“Онези, които са имали възможност да чуят истината и въпреки това не са положили старания да се вслушат в нея и да я разберат, смятайки, че ако не и обърнат внимание няма да бъдат отговорни, ще бъдат виновни пред Бога, както и ако я бяха чули, но я пренебрегнали! Няма да има никакво извинение за онези, които избират да вървят в погрешен път, когато имат възможност да разберат кое е истина. Със своите страдания и смърт Исус изкупи всички несъзнателни грехове, на няма извинение за съзнателната слепота.

Ние няма да бъдем държани отговорни за светлината, която не е достигнала до нас, а за тази, която сме отхвърлили и пренебрегнали. Човек не може да схване истината, която никога не му е била представяна, и не може да бъде осъден за светлина, която никога не е имал” (“Адвентен библиейски коментар”, т.5).

Важността на практическото милосърдие

“Решенията, взети през последните дни, се отнасят за нашето практическо милосърдие. Христос приема всяко благотворително дело като сторено на него” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Когато народите застанат пред него, ще има две групи и вечната им съдба ще бъде решена в зависимост от това, което или са вършили, или са пренебрегвали да направят за Него, като не са помагали на бедните и страдащи хора...

Сред невярващите са и онези, които служат на Бога несъзнателно, онези, на които никога чрез човешки инструменти не е била донесена светлината. Те не ще бъдат унищожени! Невежи по отношение на Божия писан закон, те са слушали Неговия глас, говорещ им чрез природата, и са вършили дела, изисквани от закона. Постъпките са им доказателство, че Светият Дух е докоснал сърцата им, и те са признати за Божии чада.

Колко учудени и радостни ще бъдат тези скромни души сред народите и езичниците, когато чуят от устата на Спасителя думите: ‘Тъй като това сте сторили на един от най-малките, Мои братя, на Мен сте го сторили!’ Колко радостно ще бъде сърцето на безкрайно Любещия, когато Неговите последователи повдигнат очи, пълни с удивление и радост при Неговите слова на одобрение” (“Животът на Исус”).

Подбудите водят до действие на характера

“В съдния ден някои ще изтъкват това добро дело, но ще получат отрицателен отговор. Те ще казват: ‘Аз помогнах на млад човек в бизнеса. Аз дадох пари да се основе болница. Аз облекчавах нуждите на вдовиците и приютявах бедните.’ Да, на твоите подбуди са били опетнени от егоизма дотолкова, че делото ти не се зачита от Бога. Във всичко, което си сторил, ‘Аз’-ът винаги е бил на първо място” (“Писания на Е. Вайт”).

“Подбудите водят характеристиките към действия, слагайки върху тях или белег на нечестие, или печат на висока морална стойност” (“Животът на Исус”).

Какво е Божият печат?

“Много скоро на челата на Божиите чада ще бъде сложен печат - това не е печат или белег, който може да бъде видян, на утвърждаване в истината, както интелектуално, така и духовно, което не ще може да бъде поклатено. Когато Божият народ бъде подпечатан и се подготви за пресяването, точно тогава то ще настъпи. В действителност то вече е започнало” (“Адвентен библийски коментар”, т.4).

“Печатът на живия Бог е поставен върху онези, които добросъвестно, съзнателно пазят Господната събота” (това и други подобни изявления трябва да бъдат разбирани в светлината на пасажите, цитирани по-преди в главата и посочващи, че Бог ще държи хората отговорни само за познанието, което имат, или което са могли да получат) (“Адвентен библийски коментар”, т.5).

“Онези, които биха получили Божия печат на челата си, трябва да пазят съботата от четвъртата заповед” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Белегът за вярност към Бога е истинското съблюдаване на съботата” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Четвъртата заповед сама по себе си съдържа печата на великия Законодател, Творецът на небето и земята” (“Свидетелства”, т.6).

“Съблюдаването на Господния мемориал - установената в Едем събота, седмият ден, е изпитът за вярност към Бога” (Писмо 94, 1900 г.).

“Белег е положен върху всеки един от Божия народ, както беше поставен белег върху вратите на еврейските домове, предпазвайки израелтяните от пълно погубление. Бог заявява: ‘Дадох им съботите Си като знак между мен и тях, за да

знаят, че Аз съм Господ, който Ги освещава' (Езек. 20:12)" ("Адвентен библиейски коментар", т.7).

Подобие на Христос в характера

"Печатът на живия Бог ще бъде поставен само върху ония, които носят подобие на Христос в характерите си" ("Адвентен библиейски коментар", т.7).

"Онези, които приемат белега на живия Бог и разчитат на защита във времето на трудностите, трябва да отразяват в пълнота Христовия образ" ("Опитности и видения").

"Божият печат никога няма да бъде поставен върху челото на нечист мъж или жена. Той никога няма да бъде отпечатан върху челото на честолюбив, обичащ света мъж или жена. Той никога няма да лежи върху челото на мъж или жена с неверен език и сърце. Всички, които получат печата, трябва да бъдат кандидати за небето без петно или бръчка" ("Свидетелства", т.5).

"Любовта се извява в послушание, а съвършената любов пропъжда страха. Онези, които обичат Бога, имат Божия печат на челата си и вършат делото Божие" ("Божии синове и дъщери").

"Ония, които побеждават света, плътта и Сатана, ще бъдат Богоизбраните получатели на печата на живия Бог" ("Свидетелства към проповедниците").

"Стремим ли се с дадените ни от Бога сили мярката и ръста на Христови мъже и жени? Търсим ли неговата пълнота, извисявайки се по-високо и по-високо, опитвайки се да достигнем до съвършенството на Неговия характер?! Когато Божиите служители достигнат до този момент, върху челата им ще се положи печатът. Ангелът, който записва ще каже: 'Сторено е!' Те ще бъдат напълно едно с Него, както са и посредством сътворението и спасението" ("Избрани вести", т.3).

Настоящото време на подпечатване

"Видях, че настоящия изпит за съботата не бе могъл да дойде, докато не завърши посредническата мисия на Исус и Той не е преминал в небесната Светая Светих. Тогава християните, които бяха заспали преди да бъде премахната завесата към Светая Светих, когато нощния вик с разнесе през юли 1844 г. и не са пазили истинската събота, сега почиват в мир и надежда, защото не са имали нужната светлина, както има днес, когато завесата към небесната Светая Светих е вече открехната. Аз видях, че Сатана изкушава някои от Божиите чада по този въпрос. Понеже толкова много добри християни са били починали заедно с триумфа на вярата и не са пазили истинската събота, съмнително е за нас днес да я приемаме, като пробен камък...

Сега, в това време на подпечатване, Сатана използва всякакви заблуди, за да отдели умовете на Божия народ от 'настоящата истина' и да ги поклати" ("Опитности и видения").

"Аз видях, че г-жа Хейстингс беше запечатана и при Божия глас ще се изправи, за да бъде със 144 000-те. Разбрах, че няма нужда да тъгуваме за нея, тя ще си почива през времето на изпитанията" ("Избрани вести", т.2).

"На земята има хора, които са преминали седемдесетте и осемдесетте години. Естествените резултати, произтичащи от голямата възраст, се наблюдават в тяхната слабост. Но те вярват в Бога и Бог ще ги обича! Божия печат е върху тях и те ще са сред тези, на които Бог ще каже: 'Благословени са мъртвите, които умират в Господа!'" ("Адвентен библиейски коментар", т.7).

Дано да може Божия печат да бъде поставен върху нас

“В малкото останало време, всеки, който е Божие дете, ще получи Божия печат. О, дано да може той да бъде поставен и на нашите чела! Кой може да понесе мисълта, да бъде подминат, когато ангелът мине, за да подпечата челата на Божиите служители” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Ако вярващите в истината не се облягат и не се доверяват на вярата си в тези сравнително мирни дни, какво ще ги крепи, когато дойде великия изпит и декретът бъде насочен против онези, които не ще се поклонят на зверовия образ и не ще приемат да получат белега му на челата или ръцете си? Това съдбоносно време не е далеч! Вместо да става слаб и колеблив, Божия народ трябва да придобива сила и кураж за времето на трудностите” (“Свидетелства”, т.4).

Какво е белегът на звяра?

“Йоан беше призван да посочи народ, различен от онези, които се покланяха на звяра и неговия образ, като пазят първия ден от седмицата. Съблюдаването на този ден е белегът на звяра” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Белегът на звяра е папската събота” (“Евангелизъм”).

“Когато изпита започне, ясно ще бъде показано, кой е белегът на звяра” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Белегът или печатът Божий е разкрит в пазенето на седмия ден - съботата. Тя е Божият творчески мемориал... Белегът на звяра е точно противоположното - съблюдаването на първия седмичен ден” (“Свидетелства”, т.8).

“Той принуждаваше всички - малки и големи... да им се постави белегът на десницата или на челата им’ (Откр. 13:16). Хората не само не ще работят в неделя с ръцете си, но и с умовете си ще признаят валидността на неделата пред тази на съботата” (“Специално свидетелство за църквата в Батъл Крийк”, брошура 86).

Кога ще се приеме “белегът на звяра”?

“Все още никой не е получил “белега на звяра” (“Евангелизъм”).

“Пазенето на Неделята все още не е “белегът на звяра” и не ще бъде, докато законът не бъде въведен, принуждавайки хората да се покланят на езическата събота. Ще дойде време, когато този ден ще бъде нашия изпит, но това време все още не е дошло” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Бог беше дал на хората съботата като знак между Него и тях, като изпит за тяхната вяроност. Онези, които след като получат светлина относно Божия закон, продължават да бъдат непослушни и въздигат човешки закони над Божиите, ще получат “белега на звяра в голямата криза, която е пред нас” (“Евангелизъм”).

“Съботата ще бъде великия изпит за вяроност, защото тя е част от истината, която е подложена на специални нападки. Когато изпит се изправи пред хората, тогава ще бъде поставена разграничителната линия между онези, които служат на Бога и онези, които служат на Сатана.

Докато съблюдаването на фалшивата събота, в съгласие с държавните закони и в противоречие на четвъртата заповед, ще бъде признание за вяроност към силата, противна на Бога, пазенето на истинската събота в съгласие с Божия закон е доказателство за вяроност към Твореца. Докато една група чрез приемане на белега на подчинение спрямо земните закони приема белега на звяра, другата, избирайки знака на вяроност спрямо Божествения авторитет, получава Божия печат” (“Великата борба”).

Изпитът е налагане съблюдаването на неделята

“Никой не е съден докато е имал светлината и е разбирал исканията спрямо четвъртата заповед. Но когато бъде въведен декретът, налагащ фалшивата събота, и третия ангел с високия си вик предупреди хората да не се покланят на звяра и неговия образ, тогава ще бъде поставена ясна граница между фалшивото и истинското. Онези, които все още постомят в нарушаване на закона, ще получат белега на звяра” (“Евангелизъм”).

“Когато съблюдаването на неделята бъде наложено със закон и светът бъде просветлен относно верността към истинската събота, тогава всеки, който престъпи Божията заповед, за да се подчини на наредбата, чиято власт е не по-голяма от тази на Рим, ще постави почитта към папството над Божията почит. Той отдава чест на Рим и на силата, която налага наредбата, възприета чрез Рим. Той се покланя на звяра и неговия образ.

С отхвърляна не постановлението, дадено от Бога като знак на Неговия авторитет, и приемайки наредбите, избрани от Рим, като белег на нейното върховенство така те приемат знака на верноподанството към Рим - ‘белега на звяра’. Това не ще стане, докато този спорен въпрос не бъде представен пред хората толкова ясно, че да имат възможност да избират между Божиите заповеди и човешките, като онези, които упорстват в нечестият ще получат белега на звяра” (“Великата борба”).

XVI. КРАЯТ НА БЛАГОДАТНОТО ВРЕМЕ

Никой не знае кога ще дойде края на благодатното време

“Бог не ни е открил времето, когато тази вест ще приключи, или кога ще настъпи края на благодатното време. Онези неща, които са открити, ние ще приемем за себе си и за децата си, но нека не се опитваме да разберем онова, което е запазено в тайна от Всемогъщия...

Получих писма с въпрос дали имам специална светлина относно края на благодатното време. Моят отговор е, че имам единствено тази вест, че сега е време за работа, докато трае денят, защото иде нощ, в която никой не ще може да работи” (“Избрани вестии”, т.1).

Налагането на Неделния закон предшества края на благодатното време

“Бог ми показа ясно, че образа на звяра ще бъде оформен преди приключването на благодатното време, като това ще бъде големия изпит (виж предната глава, където се говори, че големия изпит за Божия народ ще бъде налагането на съблюдаването на неделята) за Божия народ, чрез който ще бъде определена вечната им съдба” (“Избрани вестии”, т.2).

“Какво представлява ‘образа на звяра’? И как ще бъде направен? Прави го двурогия звяр и представлява образ на първия звяр. Той също е наречен и образ на звяра (двурогия звяр от Откровение 13:11-17 дава образ на звяра, който вече е описан в Откровение 13:1-10). Следователно, за да разберем, какъв е образът и как ще бъде направен, трябва да разгледаме характерните черти на самия звяр - папството.

Когато ранната църква се опорочи чрез оттеглянето от скромността на Евангелието и прие езическите обичаи и традиции, тя изгуби духа и Божията сила и за да контролира съвестите на хората, предаде влиянието си на светската власт. Резултата беше появата на папството църква, контролираща държавната

власт, като я използваше за да преследва своите цели, особено при наказване на ‘еретичеството’. За изграждането на образа на звяра в САЩ, религиозната власт така трябва да контролира гражданското управление, че църквата да използва държавната власт, за да постигне собствените си цели.

‘Образа на звяра’ представя тази форма на отпадналия протестантизъм, която ще се появи, когато протестантските църкви потърсят подкрепата на светската власт за налагането на своите догми” (“Великата борба”).

Крайт на благодатното време ще настъпи, когато приключи подпечатването

“Точно преди да навлезем във времето на трудностите, ще получим белега на живия Бог. Тогава видях, че четирите ангели спряха да задържат четирите ветрове. Видях глад, епидемия и меч, народ се въздига против народа и в целия свят цареше объркване” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Видях бързащи от място на място в небето ангели. Ангел, държащ мас-тилница за писане, се върна на земята и докладва на Исус, че Неговото дело е завършено и светиите са преброени и подпечатани. Тогава видях Исус, който служеше пред ковчега, в който бяха Десетте Божии заповеди, да хвърля кадилницата. Той вдигна ръцете си и с висок глас каза: ‘Свърши се!’” (“Опитности и видения”).

“Остава още много малко време. Въпреки, че вече народ се повдига против народа и царство против царство, все още не е настъпил момента на генералното сражение. Четирите ветрове са задържани, докато бъдат подпечатани Божиите слуги. Тогава земните сили ще се подготвят за последната велика битка“ (“Свидетелства”, т.6).

“Един ангел, завръщащ се от земята, обяви, че делото Му е завършено, последния изпит е бил представен пред света и всички, които са доказали верно-стта си към Божиите учения (принципи), са получили ‘Божия печат’. Тогава Исус Христос прекъсва ходатайствената си служба в небесното светилище. Той вдига ръцете си и извиква с висок глас: ‘Свърши се!’” (“Великата борба”).

Благодатното време ще приключи внезапно, неочаквано

“Когато Исус преустанови застъпническата си служба за човека, съдбите на всички са решени завинаги... Благодатното време приключва. Христовата ходатайствена служба се прекратява. Това време в края идва неочаквано над нас и тези, които са пренебрегвали очистването на душите с послушание към истината, са намерени заспали” (“Свидетелства”, т.2).

“Приключването на благодатното време ще стане внезапно, неочаквано, в момент, когато вай-малко се очаква. Но днес ние можем да имаме добър доклад в небето и да знаем, че Бог ни приема” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Когато делото на изследователския съд приключи, съдбата на всички ще бъде решена за живот или за смърт. Благодатното време приключва малко преди появата на Исус в облаците...

След влизането на Ной в ковчега Бог го затвори вътре, но затвори и невярващите вън. Седем дни хората без да знаят, че съдбата им е решена, продължиха безгрижния, посветен на удоволствия живот и се подиграваха на предупрежденията за предстоящото наказание. ‘Така’, казва Спасителя, ‘ще бъде и при идването на Човешкия Син!’ (Матей 24:39). Тихо и незабележимо, като нощен крадец, ще дойде решителния час, който определя съдбата на всеки, последното оттегляне на милостивата покана към грешниците...

Когато бизнесменът е зает с печалбата, когато обичащият удоволствията, ги търси, за да им се отдаде, когато дъщерята на модата подготвя украсата си, в същия час Съдията на цялата земя може да произнесе присъдата: ‘Претеглен си и си намерен недостатъчен!’” (“Великата борба”).

Човешката дейност след приключване на благодатното време

“Праведните и неправедните ще продължават да живеят на земята, като земни същества: хората ще планират и ще градят, ще ядат и ще пият, без да съзнават, че последното невъзвратимо решение е било взето в небесното светилище” (“Великата борба”).

“Когато невъзвратимото решение е вече взето и съдбата на света е завинаги определена, земните жители не ще знаят това. Религиозните служби ще продължават да бъдат извършвани от хора, от които Светия Дух се е отдръпнал напълно, и демоничната ревност, с която князът на злата ги вдъхновява при довеждането докрай на неговите злостни планове, ще бъде представено външно като ревност за Бога” (“Великата борба”).

“‘Житото и плевелите’ ще растат заедно до жътвата. Олекотени от задълженията на живота, праведните до края ще бъдат в контакт с невярващите. Децата на светлината са разпръснати сред чадата на тъмнината, за да може контрастът да бъде видян от всички“ (“Свидетелства”, т.5).

“Исус заяви, че когато дойде, някои от чакащите Го ще бъде зает с работните си задължения. Някои ще сеят на полето, други ще жънат и ще прибират жътвата, а трети ще мелят зърното на воденицата” (“Писания на Е. Вайт”).

Неверието и забранените удоволствия ще продължат да бъдат факт

“Скептицизмът и т.нар. наука подкопават до голяма степен вярата на християнския свят в Библията. Неистини и басни се приемат радостно, следвайки пътя на задоволяване на страстите, и не биват обявявани за опасни, защото нямат за цел да запазят Бога в своето познание. ‘Утре ще бъде като днес, дори с още по-голямо изобилие.’ Но сред неверието и безбожните им удоволствия се чува викът на архангела и звукът на Божията тръба...

Когато всичко в нашия свят е обзето от трескаво бързане и е ввлечено в гонене на егоистични цели и амбиции, Исус ще дойде като крадец“ (“Писания на Е. Вайт”).

“Когато неискрените от Божия народ се присъединят към света, живеейки както живее той и участвайки заедно с него в забранените удоволствия; когато луксът в света се прехвърля и в църквата;когато зазвънят свадбените звънчета и всички гледат напред във времето, очаквайки земно благополучие - тогава внезапно, като светкавица от небето, ще дойде краят на светлите им мечти и измамни надежди” (“Великата борба”).

Хората ще бъдат обладани изцяло от бизнеса

“Когато Лот предупреди членовете на своето семейство за разрушаването на Содом, те не обърнаха внимание на думите му, но гледаха на него като на човек, който не е с ума си. Разрушаването, което дойде, ги намери неподготвени! Така ще бъде и при Христовото идване - земеделци, търговци, съдии, занаятчии ще бъдат обладани изцяло от бизнеса си и върху тях Господният ден ще дойде като примка” (“Ревю енд Херълд”, 10 март 1904 г.).

“Когато проповедници, земеделци, търговци, съдии, високопоставени мъже и лицемерно добри хора ще казват: ‘Мир и безопасност’, погублението ще до-

йде внезапно. Лука описва думите на Христос, че Божия ден идва като примка - представете си животно, което дебне в гората за плячка и внезапно попадане в скритата примка на ловеца“ (“Публикувани ръкописи”, т.10).

“Когато хората са спокойни, изпълнени с удовлетворение, занимаващи се изцяло с купуване и продаване, тогава идва крадецът крадешком. Така ще бъде и при идването на Човешкия Син“ (Писмо 21, 1897 г.).

Религиозните водачи ще бъдат изпълнени с оптимизъм

“Когато философските учения допринесат за потъпкването на страха от Божиите съдби, когато религиозните водачи сочат напред в дългите години на мир и благоденствие и светът е концентрирал вниманието си в своите дела и удоволствия, занимавайки се със садене и градене, пируване и женене, отхвърляйки Божиите предупреждения и присмивайки се на неговите вестители, тогава той ще бъде сполетян от внезапно разрушение, което няма да може да бъде избегнато” (“Патриарси и пророци”).

“Идвайки навреме, Господният ден ще бъде неочакван за непокаяните. Когато животът си тече в своя неизменен ход, когато хората са погълнати от делата си, удоволствията, търговията и печеленето на пари, когато световните водачи възхваляват световния прогрес и културното просвещение и хората биват приспивани в лъжлива сигурност, тогава както среднощен крадец ограбва незащитено жилище, така внезапно погубление ще дойде върху ленивите и несправедливите ‘и те не ще се спасят’” (“Великата борба”).

Сатана подразбира, че благодатното време е приключило

“Във времето на трудностите Сатана ще подучва злите хора и те ще обръжат Божия народ, за да го унищожат. Но той не знае, че срещу имената им в небесните книги е било написано ‘опростен’” (“Ревю енд Херълд”, 19 ноември 1903 г.).

“Както Сатана повлия на Исав да са опълчи срещу Яков, така той ще подбуди злите хора да унищожат Божия народ във времето на трудностите... Той вижда, че светите ангели ги пазят и подразбира, че греховете им са били опростени, но не знае (със сигурност), дали техните случаи са били решени в небесното светилище” (“Великата борба”).

Глад за Божието слово

“Тези, които сега не разбират, изучават и скъпо ценят Божието слово, изговорено от неговите служители, в последствие горчиво ще съжаляват. Аз видях Господ в края на времето със съдби; страшните язви ще започнат да падат. Тогава онези, които са презирали Божието слово и са го прочитали повърхностно, ще се скитат от море до море и от север дори на изток, ще тичат тук и там, за да търсят Божието слово, но не ще го намерят (Амос 8:12). По земята ще има глад за слушане на Словото“ (“Писания на Е. Вайт”).

Не ще има повече молитви за несправедливите

“Божиите служители ще извършат своето последно дело, принасяйки последните си молитви, проливайки последните си горчиви сълзи за бунтовна църква и невярващ народ. Било е дадено последното им предупреждение! О, как тогава бързо биха били давани къщи и земи, скъпернически скътани долари, боготворени и здраво пазени, за да получат някаква утеха от онези, които са проповядвали истината и са й останали верни. Да ни бъде обяснен пътя към спасението или

да чуят насърчителна дума, молитва или увещание от своите проповедници. Но не те трябва гладни и жадни да търсят напразно жаждата им не ще бъде утолена и не ще получат никаква утеха. съдите им да решени и определени окончателно. Това е ужасно, страшно време“ (“Писания на Е. Вайт”).

“Във времето, когато Божиите съдби падат безмилостно, о, колко благоприятно ще бъде състоянието на онези, които обитават в тайното обиталища на Всемогъщия, мястото, където Господ приютява всички, които са Го обичали и които са били послушни на Неговите заповеди! Съдбата на праведниците действително е благоприятна, съотнесена в това време, към онези, които страдат поради греховете си. Но вратите на милостта са затворени за тях. Никакви молитви след края на благодатното време не ще бъдат принасяни в тяхна полза” (“Адвентен библиейски коментар”, т.3).

Не е възможно промяна на характера!

“Христос идва в сила и слава. Тогава неговата задача ще е да отдели напълно праведните от неправедните. Но масло не ще може да бъде прелято в съдовете на онези, които не се го притежавали. Тогава ще изпълнят думите на Христос: ‘Две жени ще мелят заедно, едната ще бъде взета, другата оставена. двама въже ще бъдат на полето, единият ще бъде взет, а другия оставен.’ Праведните и неправедните ще бъдат заедно в делата на живота. Но господ вижда характерите. Той различава, кои са послушни чада, кои почитат и обичат неговите заповеди“ (“Свидетелства към проповедниците”).

“Славно е да умреш, но още по-славно е да живееш! Всяка мисъл, слово и дело от нашия живот ще се повторят пред нас. Каквито се оформим през благодатното време, такива ще останем през вечността! Смъртта докарва разложение на тялото, но не води до промяна на характера. Идването на Исус Христос не променя характера ни, само ги определя за вечността, където не подлежат на никаква промяна“ (“Свидетелства”, т.5).

Дори още едно благодатно време не би убедило неправедните

“Ние трябва да направим най-доброто от сегашните си възможности. За нас не ще има друго благодатно време, за да се подготвим за небето. Това е нашата единствена и последна възможност да оформим характери, правещи ни годни да обитаваме в бъдещия ни дом, който Господ е приготвил за всички, които са послушни на неговите заповеди“ (Писмо 20, 1899 г.).

“Всички ще бъдат опитани и изпитани според светлината, която са имали. Онези, които се обръщат от истината към басните, не ще намерят никакво повторно благодатно време. Не ще има времена на Милениум. Ако след като Светия Дух е донесъл убеждения в сърцата ни те са отхвърлили истината и са използвали влиянието си, за да блокират пътя Му и да не позволят други да го приемат, никога не ще бъдат променени. Те не са търсили промяна на характера си през предоставеното ни благодатното време и Христос не ще им даде възможност да повторят извършеното от тях отново. Решението е взето окончателно“ (Писмо 25, 1900 г.).

XVII. СЕДЕМТЕ ПОСЛЕДНИ ЯЗВИ И НЕПРАВЕДНИТЕ

Великото време на изпитание - част I

Ще бъдат излети чашиите на Божия гняв

“В бъдеще не ще се случат сериозни събития. Тръба след тръба ще звучи, чаша след чаша ще бъде излята върху жителите на земята” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Светът скоро ще бъде напуснат от ангелите на милостта и ще бъдат излени седемте последни язви... Скоро ще паднат мълниците на Божия гняв. И когато той започне да наказва справедливо несправедните, не ще има никакво време на отдых до края” (“Свидетелства към проповедниците”).

Борби между народите

“Четири могъщи ангели задържат земните ветрове, докато бъдат подпечатани челата на Божиите служители. Земните народи са закопнели за война, но са възпирани от ангелите. Когато тази задържаща сила бъде оттеглена, тогава ще дойде време на мъка и страдание. Ще бъдат изобретени огромни смъртоносни съоръжение. Плавателни съдове заедно с пасажерите им ще бъдат погребвани в морските дълбини. Всички, които не носят духа на истината, ще се обединят под водачеството на сатанинските сили, но над тях ще се оказва контрол, докато дойде времето за великата битка при Армагедон” (“Адвентен библийски коментар”, т.5).

В целия свят ще се наблюдава опустошение

“Сега ангелите задържат ветровете на погубление да не духат, докато светът не бъде предупреден за идващата върху него съдба. Бурята, готова да поеме земята, се засилва и когато Бог разреши на ангелите Си да пуснат ветровете, тогава ще настъпи такъв момент на конфликти и борби, какъвто никое перо не ще може да опише” (“Възпитание”).

“Пророчеството на Спасителя относно съдбите на Ерусалим ще има друго изпълнение, при което ужасното опустошение на града ще бъде бледа сянка на предстоящото. В съдбата на избрания град можем да видим участта на света, отхвърлил Божията милост и потъпкал неговия закон” (“Великата борба”).

“Сатана ще потопи жителите на света в последна голяма скръб. Когато Божиите ангели престанат да задържат ветровете на човешките страсти, всички желания за войни и противоречия ще бъдат отпуснати. Целия свят ще бъде обладан от разруха, по-ужасна от тази, което постигна древния Ерусалим” (“Великата борба”).

Бог е толкова справедлив, колкото и милостта

“Божията слава се състои в това да бъде милостив, дълготърпелив, любвеобилен, добър и истинен. Но справедливостта Му, проявена при наказване на грешника, е толкова част от Божията слава, колкото и милостта Му” (“Ревю енд Херълд”, 10 март 1904 г.).

“Господ, Бог Израйлев, ще накаже със съдба боговете на този свят, както наказва и египетските богове. С огън и вода, язви и земетресения, Той ще разруши цялата земя. Тогава Неговия изкупен народ ще възвеличи името Му и ще Го прослави по земята. Не ще ли проумеят чрез Божиите уроци онези, които живеят в последните дни на земната история?” (“Публикувани ръкописи”, т.10).

“Единствения, който е бил наш Първосвещенник, който е чул всички молитви на покаяние и изповед, Който е представен със символа на дъгата около главата си, изобразяваща благодат и любов, скоро ще приключи делото си в небесното светилище. Благодат и милост ще бъдат заместени със справедливост, произтичаща от небесния трон. Този, на когото е гледал Божия народ, ще изяви пра-

вдата си - право, което има само Върховния Съдия” (“Ревю енд Херълд”, 1 януари 1889 г.).

“В цялата Библия Бог е представен не само като носител на милост и щедрост, но и като Бог на реда и безпристрастната справедливост” (“Знамения на времето”, 24 август 1881 г.).

Истинността на Божиите съдби

“В наши дни Божията любов е представена като нещо, което ще предотврати наказанието Божие над грешника. Хората изхождат от техния нисък образец за правда и справедливост. ‘Ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе!’ (Пс. 50:21). Те сами преценяват Бога. Изхождат от това, как биха действали по време на наказанията и мислят че Бог би направил същото, което мислят, че биха били сторили...

В никое царство или държава закононарушителите не могат да определят какво наказание трябва да бъде наложено на онези, които са престъпили закона. Всичко, което имаме, всички дарове на Неговата благодат, които притежаваме, дължим на Бога. Ожесточилият се против Бога греховен характер не може да бъде повече толериран, както и небесата не могат да бъдат измерени с педи. Бог е морален управител, както и Баща. Той е Законодателят. Той изготвя и изпълнява законите Си. Закон, който не наказва, когато бъде нарушен, няма никакъв смисъл!

Може да бъде изтъкнат доводът, че любящ баща не би гледал как неговите деца страдат под огненото наказание и в същото време да има сила да ги избави от него. Бог би изтърпял тази гледка заради доброто на избраните и заради тяхната безопасност. Той обаче наказва закононарушителите. Бог не работи по човешки. Той може да изяви безкрайната Си справедливост, която човекът няма право да наложи дори над своя събрат. Ной би съгрешил пред Бога, ако беше унищожил поне един от тези, които Му се подиграваха, но Бог унищожил целия тогавашен свят. Лот не би имал право да накаже своите зетъве, но Бог го направи с безупречна справедливост.

Кой би казал, че Бог не ще извърши това, което е обещал да направи?” (“Публикувани ръкописи”, т.10,12).

Съдбите идват, когато Бог оттегли своята защита

“Беше ми показано, че божиите съдби не ще дойдат от Бога върху несправедните, а те сами ще се поставят извън Неговата закрила. Бог предупреждава, поправя, укорява и посочва единствения спасителен път. И ако онези, които са били обект на Неговата специална грижа, следват своя собствен път на независимост от Божия Дух, след като предупрежденията бъдат повторени, те продължават да следват своя път, тогава Господ не ще съветва повече ангелите Си да спират сатанинските решителни атаки против тях. Сатанинската сила е тази, която причинява бедствия и нещастия по суша и море, унищожава много хора, като по този начин утвърждава жертвите си“ (“Публикувани ръкописи”, т.8).

“Бог ще използва враговете си като инструменти, чрез които ще накаже онези от своите, чрез които Божията истина е била лошо представяна, неправилно оценена и безпочвена” (“Сборник на Паулсън”).

“Вече Божия Дух оскърбяван, отхвърлен и хулен, е оттеглен от земята. С бързината с която Божия Дух бъде оттеглен от земята, ще бъдат извършени и сатанинските ужасни дела над морето и сушата“ (“Писания на Е. Вайт”).

“Неправедните са преминали границата на благодатното си време, поради което Божия Дух упорито отхвърлян, най-сетне е оттеглен. Незащитени от Божиата благодат те вече са изложени открито на вражеските атаки” (“Великата борба”).

Свети ангели ще използват разрушителна сила (Грешниците ще носят пълна отговорност за наказанието, което ги сполетява. Елена Вайт пише: “Бог не унищожава никого. Грешника сам се погубва, като отказва да се покае.”)

“Божии съдби бяха насочени против Ерихон. Той беше крепост. Но началникът на Божиите войнства сам дойде от небето, за да поведе небесните армии в атака против града. Те атакуваха масивните стени и ги срутиха със земята” (“Свидетелства”, т.3).

“Под Божието ръководство ангелите са всесилни. По този повод нека кажем, че изпълнявайки Христовата повеля за една нощ те унищожиха 185 000 сирийски воители” (“Животът на Исус”).

“Същият ангел, който дойде от небесните дворци, за да спаси Петър, донесе вест за гибел и съдба за Ирод. с леко докосване ангелът изтръгна Петър от дрямката Му, но много по-различно се отнесе към земния цар, потъпквайки гордостта му, наказвайки го с Божествено наказание. Ирод умря в жестока умствена и физическа агония, плод на заслужена отплата от страна на Бога” (“Делото на апостолите”).

“Един-единствен ангел погуби всички първородни в Египет и изпълни земята с ридание. Когато Давид съгреши пред Бога, като преброи народ, ангел причини ново ужасно опустошение, чрез разрушителна сила, с което беше наказан неговият грях. Същата разрушителна сила, упражнявана по Божия заповед от свети ангели, ще бъде прилагана и от зли ангели, когато Бог допусне това. Сега има сили, които се готвят и само чакат Божествен разрешение, за да извършат навсякъде опустошение” (“Великата борба”).

Първите две язви

“Когато Христос прекрати ходатайствената си служба в небесното светилище, неподправения гняв, заплашващ онези, които са се покланяли на звяра и на неговия образ и са приели белега му (Откр. 14:9,10), ще бъде излян. Язвите над Египет, когато Бог извеждаше оттам Израил, бяха подобни по характер на онези, по-ужасни и по-големи съдби, които ще сполетят света точно преди последното извеждане на Божия народ от този свят. Написалият по Божие вдъхновение Откровението, описвайки тези ужасни събития, казва: ‘И появи с лоша и люта рана за ония, които носеха белега на звяра и които си покланяха на неговия образ’, ‘Морето стана червено като кръв на мъртвец и всичко живо в него измря’ (Откр. 16:2,3)” (“Великата борба”).

“Язвите падаха върху жителите на земята. Някои проклинаха Бога и Го хулеха. Други се втурваха към Божия народ и молеха да бъдат научени, как да избегнат Неговите наказания. Но светиите не можеха да им помогнат. Последната сълза, проляна за грешника, е била проляна, последната измъчена молитва - изказана, последния товар - понесен, последното предупреждение - изречено” (“Опитности и видения”).

Третата язва

“Аз видях, че четирите ангели щяха да държат четирите ветрове докато се извършваше Исусовото дело в светилището и тогава щяха да дойдат седемте яз-

ви. Тези язви подбуждат несправедните против праведните; те мислеха, че ние сме изпратили Божиите съдби над тях и ако бяха прочистили земята от нас, тогава язвите биха спрели. Беше приет закон да бъдат убити светиите, които са виновни несправедните да страдат ден и нощ” (“Опитности и видения”).

“И реките и водните язовири... станаха кръв. В ужаса на наказанията Божията справедливост е напълно оправдана. Божия ангел заявява: “Праведен си Ти, О, Господи... загдето си отсѣдил така, понеже те проляха кръв на светиите и на пророци, Ти си им дал да пият кръв! Те заслужават това!” (Откр. 16:2-6). Осъждайки Божиите Люде на смърт, те поемат вината на тяхната кръв, като че ли е била проляна от техните ръце” (“Великата борба”).

Четвъртата язва

“При язвата, която следва, дадена е мощ на слънцето ‘да гори човечите с огън. И хората бяха опечени на голямата жегга’ (Откр. 16:8,9). Пророците описват състоянието на земята в това ужасно време така: ‘Земята стене... няма жито на полето... всички полски дървета изсъхнаха и радостта изчезна от човешките сърца.’... ‘Семената изсъхнаха под буците си, житниците запустяха. Как пъшка добитъка! Стадата скитат защото няма паша... Пресъхнаха водните потоци и огън изпояде пасбищата на целината.’ ‘Храмовите пеения ще бъдат виения в онзи ден, казва Господ Бог, защото трупове ще бъдат много. Навсякъде ще ги изхвърлят мълчешком” (Йоил 1:10-12,17-20; Амос 8:3).

Тези язви не са повсеместни. Не всички жители на земята ще бъдат засегнати изцяло от тях. Въпреки това те ще бъдат най-ужасния бич, познат някога от смъртните човеци” (“Великата борба”).

Петата язва

“С викове на триумф, подигравки и проклинания тълпи от зли хора се канят да се нахвърлят върху своите жертви, когато гъста тъмнина, по-плътна и от нощния мрак, пада върху земята. Тогава дъга, блестяща със слава от Божия трон, се разпростира в небесата и като че ли обгръща всяка група от хора, отдадени на молитва. Разярените тълпи са възпрени внезапно. Заглъхват хулните им кръсци. Обектите на готовата им да погубва ярост са забравени. С лоши предчувствия те гледат към символа на Божия завет и копнеят да бъдат защитени от Неговата всемогъща сияйност...

Беше среднощ, когато Бог изяви силата си за избавление на народа Си. Изгря слънцето, грееща със силата си. Знамения и чудеса следват бързо едно след друго. Неправедните наблюдават с ужас и удивление гледката, докато праведните гледат с тържествена радост към знаците на избавлението им” (“Великата борба”).

Божият закон се появява в небесата

“Тогава в небето се появява ръка, държаща две прикрепени една към друга каменни плочи. Пророкът казва: “И небесата ще известят правдата Му, защото сам Бог е съдия” (Пс. 50:6). Онзи свят закон, Божията праведност, който сред гръмотевици и огън беше изречен от Синай като пътеводител в живота, сега е изявен от хората като съдебен правилник. Ръката разтваря плочите и там могат да бъдат видени принципите на Декалога, изписани като с огнена писалка. Словата са така ясни, че всеки може да ги прочете. Споменът е възбуден, тъмнината от суевория и стрес е разсеяна от всеки ум и Божиите Десет заповеди кратко, раз-

бираемо и авторитетно са представени пред погледите на всички земни жители” (“Великата борба”).

Погубените осъждат лъжливите си пастори

“Църковните членове, които са видели светлината и са били изобличени, но са поверили спасението на душите си на проповедника, ще разберат в Господния ден, че никой друг не може да плати откупа за тяхното престъпление. Ще се изрече горчив вопъл: ‘Аз съм изгубен, завинаги загубен!’ Хората като че ли ще искат да разкъсат на парчета проповедниците, проповядвали им заблуди, осъждайки истината” (“Адвентен библийски коментар”, т.4).

“Всички обсипват проповедниците с най-горчиви обвинения. Неверни пастори са проповядвали приятни неща, те са подтиквали слушателите към нарушаване на Божия закон и преследване на онези, които биха го пазили. Сега в своето отчаяние тези учители признават пред целия свят делото си на заблуда! Тълпите са изпълнени с ярост. ‘Ние сме загубени!’, викат те, ‘и вие сте причината за нашето погубление.’ И те се нахвърлят към лъжливите овчари. Тези, които някога са ги обожавали, ще произнесат най-смъртоносните проклетия над тях. Ръцете обсипвали ги някога с лаври, ще се въздигнат за тяхното унищожение. Оръжията, с които е трябвало до убият божия народ, сега са използвани за погубване на техните врагове” (“Великата борба”).

“Тук ние виждаме, че църквата - Господното светилище, беше първата, която понесе Божия гняв. Древните мъже (Езек. 9:6), онези на които Бог беше дал голямата светлина и които стояха като пазители на духовните интереси на народа, бяха предали Неговото доверие“ (“Свидетелства”, т.5).

“Божие слово не оказва никакво влияние, когато е използвано от фалшивите пастори... Тяхното дело скоро ще рефлектира върху самите тях. Тогава ще бъдат засвидетелствани картините, записани в Откровение 18 гл. когато Божиите съдби ще сполетят мистичния Вавилон“ (“Писания на Е. Вайт”).

Шестата язва

“Сатанинските духове ще посетят царете на земята, за да ги обвържат със заблуди и да ги подтикнат да се съюзят със Сатана в неговата последна борба против небесното управление” (“Великата борба”).

“Божият Дух е напълно оттеглен от света. Сатана също подготвя силите си, отивайки при царете на цялата Вселена, за да ги събере под своя пряпорец и да ги подготви за битката на оня велик Божи ден - Армагедон” (Откр. 16:14) (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“След Йоановото описание в Откровение 16 глава на тази чудодейна сила, която трябваше да събере света за последния велик конфликт, символите отпадат и гласът на тръбата дава още веднъж ясно известие: ‘Ето! Ида като крадец! Блажен оня, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол та да гледат срамотата му’ (Откр. 16:15). След грехопадението Адам и Ева бяха голи, защото дрехата на светлина и сигурност им бе отнета.

Светът ще забрави Божиите увещания и предупреждения, както сториха Ноевите съвременници, също и жителите на Содом. Те се събудиха с всички свои планове и престъпни намерения, но внезапно огнен дъжд падна от небето и унищожиха безверните жители. Подобно на това ще бъде и в дена, когато Човешкият син ще се яви” (Лука 17:30).

Последната велика битка между доброто и злото

“Две големи противоположни една на друга сили се явяват в последната велика битка. от едната страна стои твореца на небето и земята. Всички, които са застанали на негова страна, носят белега му. От другата страна е князът на тъмнината, заедно с онези, които са избрали неверието и бунта” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Пред нас е ужасен конфликт. Ние се приближаваме до битката на великия ден, водено от Всемогъщия Бог. Онова, което е било контролирано, вече не ще бъде задържано. Ангелът на милостта свива крилата си, готвейки се да слезе от трона и да остави света под контрола на сатана. Началствата и земните сили са в яростна борба против Небесния Бог. Те са изпълнени с омраза срещу онези, които служат на Него и скоро, много скоро ще започне последната велика битка между доброто и злото. Земята ще бъде бойното поле - арена на последната борба и окончателната победа. Тук, където толкова дълго време Сатана е водил хората против Бога, бунтът ще бъде потушен завинаги” (“Ревю енд Херълд”, 13 май 1902 г.).

“Битките между двете армии са точно толкова реални, колкото и борбата между армиите в този свят, като от изхода на Духовната борба зависят вечни съдби” (“Пророци и царе”).

Целият свят ще застане на едната или другата страна

“Целият свят ще застане на едната или на другата страна. Битката на Армагедон ще се състои. Никой от нас не трябва да бъде намерен спящ в този ден. Трябва да бъдем напълно бодри и като разумните девизи да имаме масло в светилниците си. Силата на Светия Дух трябва да бъде върху нас, а началникът на Господните множества ще стои начели на небесните ангели, ръководейки битката“ (“Избрани вести”, т.3).

“Враждата на Сатана против доброто ще бъде изявена все по-ясно и по-силно с привеждането на силите му в действие в последния му бунт. И всяка душа, която не се е предала дълго та Бога и не е поставена под Божие ръководство, ще се присъедини към Сатана в борбата му срещу небето и Владетеля на Вселената“ (“Свидетелства към проповедниците”).

“Скоро всички земни жители ще направят своя избор, за или против небесното управление“ (“Свидетелства”, т.7).

Седмата язва

“Ние трябва да изучаваме изливането на седмата язва (Откр. 16:17-21). Силите на злото не ще отстъпят от битката без борба. Но провидението има дял в битката при Армагедон. Когато земята бъде осветена от славата на ангеле в Откровение 18 глава, духовните сили на доброто и злото ще се възправят една срещу друга и божиято войнство ще превземе бойното поле” (“Адвентен библийски коментар”, т.7).

“Цялата земя се вълнува и бушува като разпенено море. Горните земни пластове се пропукват. Основите ѝ като че ли ще бъдат подронени. Планински вериги потъват. Населявани острови изчезват. Пристанищните градове, приличащи в безчестието си на Содом, са погълнати от разбеснелите се води... Сринати са най-гордите градове на този свят... Дворците, плод на разточителството на великите мъже на земята, построени за себевъзвеличаване, биват сринати пред техните очи. Зидове на затвори са разрушени и Божиите чада, затворени заради вярата им, са пуснати на свобода” (“Великата борба”).

XVIII. СЕДЕМТЕ ПОСЛЕДНИ ЯЗВИ И ПРАВЕДНИТЕ

Великото време на скръб - част II

Великият ден на скръб започва след края на благодатното време

“Когато Христос преустанови посредническото си дело в полза на човека, тогава ще започне времето на скръб. Съдбата на всяка душа ще е била решена и никаква изкупваща кръв не ще може да очисти от грях. Когато Исус престане да ходатайства за хората пред Бога, тържествената вест ще бъде дадена: ‘Който не е праведен, нека и занапред да е не праведен и който е нечист, нека е занапред да е нечист; и праведният да е и занапред праведен и светият нека бъде и занапред свят’ (Откр. 22:11). Тогава възпиращият ветровете Свят Дух се отдръпва от земята” (“Патриарси и пророци”).

Божият народ се подготвя за предстоящия час на изпит

“Когато бъдат известени трите ангелски вестии, за грешните земни жители повече не ще бъде просена милост. Божият народ е приключил делото си: получил е ‘късният дъжд’, ‘освежаването от Господното присъствие’ и е подготвен за предстоящия му час на изпит.

Ангели бързат от място на място в небето. Ангел, идващ от земята, известява, че делото му е приключило, последният изпит е бил представен пред света и всички, които са доказали верността си към божествените предписания, са получили ‘печата на живия Бог’. Тогава Исус преустановява ходатайствената си служба в небесното светилище... Христос е изкупил народа Си и изличил греховете им. Броят на поданиците Му е изброен, ‘Царството, управлението и величието Му над цялото небе’, приближава да бъде предадено на наследниците на спасението, а Исус ще царува като Цар на царете и Господ на господарите” (“Великата борба”).

Ужас, преминаващ границите на въображението

“Времето на нещастия и мъка ще изисква вяра, която да може да понесе безпокойства, бавене, глад - вяра, която не ще отпадне при ужасните изпити...

‘Времето на скръб, каквато никога не е имало’, скоро ще ни застигне и ние ще се нуждаем от опитност, която нямаме сега, но за получаването на която мнозина проявяват ленивост. Често се случва очакванията за трудност да са по-големи, отколкото са всъщност трудностите, но това не се отнася и за кризата, която е пред нас. Най-живото въображение не може да си представи големината на изпитанието” (“Великата борба”).

“Когато Исус напусне небесната Светая Светих, Неговият умиротворителен Дух се оттегля от управници и обикновени хора. Те са оставени под контрола на злите ангели. Тогава под ръководството и нашепването на Сатана ще бъдат приети такива закони, при които никой не би оживял, ако не се съкрати времето” (“Свидетелства”, т.1).

Мнозина ще бъдат положени в гробовете преди времето на скръбта

“Не винаги е безопасно да се моли за безусловно изцеление... Бог знае дали онези, за които се отправят молби, ще понесат изпитанията и трудностите, които ще ги сполетят, ако останат живи. Бог знае краят от началото. Мнозина ще бъдат положени в гробовете преди ужасното изпитание, преди времето на скръбта да е сполетяло нашия свят” (“Съвети за здравето”).

“Често Господ ми е казвал, че много малки дечица ще бъдат положени в гробовете преди времето на скръбта. Ние отново ще видим нашите деца. Ние ще ги срещнем и познаем в небесните дворци” (“Избрани вести”, т.2).

Сатанинската цел е погубване на всички, пазещи съботата

“Великият измамник казва: ‘Нашата основна задача е да накараме групата на пазещите съботата да замлъкне... Най-сетне ще имаме закон, с който да погубим всички, които не ще приемат нашия авторитет’” (“Свидетелства към проповедниците”).

“Църквата на остатъка ще бъде поставена и в условията на големи мъки и трудности. Онези, които пазят Божиите заповеди имат и вярата Исусова, ще почувстват гнева на звяра и неговите ангели. Сатана смята света за свое владение. Той е спечелил влияние над отпадналите църкви, но има малка група от хора, които отхвърлят неговото върховенство. Ако успее да ги изличи от земята, триумфът му ще бъде пълен. Като повлия на езическите народи да развратят Израил, така и в близко бъдеще ще пробуди злите земни сили да погубят Божия народ” (“Свидетелства”, т.9).

Аргументи, използвани против Божия народ

“Видях, че четирите ангели щяха да задържат четирите ветрове, докато Исус приключи делото си в небесното светилище, и после ще дойдат седемте последователни язви. Язвите настроиха неправедните против праведните, защото мислеха, че ние сме причината Божиите съдби да дойдат над тях и че ако биха ни премахнали от земята, язвите биха спрели” (“Опитности и видения”).

“Когато ангелът на милостта свие крилата си и се оттегли, Сатана ще върши лошите си дела, които така дълго е копнял да осъществи. Бури и урагани, войни и кръвопролития - в това той намира наслада и така събира жетвата си. Ще бъдат заблудени толкова много хора, че ще заявяват, че тези бедствия са резултат от несъблюдаването на първия ден на седмицата. От амвоните на официалните църкви ще се чуват изказвания, че светът е наказан, защото неделята не е почитана така, както би трябвало” (“Ревю енд Херълд”, 17 октомври 1901 г.)

“Ще се казва, че малцината, които се противопоставят на църковна институция и на държавен закон, не трябва да бъдат търпени и че е по-добре те да страдат, отколкото цели народи да изпаднат в безредие и беззаконие. Същият аргумент беше отправен преди 18 столетия към Христос от ‘началниците на народа’. Аргументът ще бъде сметнат за убедителен” (“Великата борба”).

Смърт за всички, които не почитат неделята

“Беше изготвен декрет за умъртвяването на светиите, които били причината те да плачат ден и нощ за пощада” (“Опитности и видения”).

“Както Навуходоносор - царят на Вавилон, издаде заповед, че всеки, който не се поклони и не послужи на този образ ще бъде умъртвен, така и скоро ще бъде оповестено, че всички, които не почитат неделната институция, ще бъдат наказани със затвор и със убиване. Нека всички да прочетат внимателно 13 глава на Откровение, защото тя засяга всяка човешко същество, голямо или малко” (“Публикувани ръкописи”, т.14).

“Наближава времето за скръбта на Божия народ. Пълното и настъпвани ще настане след въвеждането на декрета, забраняващ на онези, които пазят съботата, да купуват и продават, като подлежат на наказание и дори смърт, ако не съблюдают първия ден на седмицата - неделята” (“В небесните места”).

“Земните сили се обединяват, за да воюват против Божиите разпоредби. Ще декларират, че ‘всеки, голям и малък, богат и беден, свободен и роб’ (Откр. 13:16) ще трябва да се съобразява с обичаите на църквата, като съблюдают фалшивата събота. На всички, които откажат да сторят това, ще бъдат наложени държавни санкции и в края ще бъде заявено, че заслужават смъртно наказание” (“Великата борба”).

“Гневът на хората ще бъде насочен особено против тези, които почитат съботата от четвъртата заповед, като всенароден закон ще ги обяви за личности, заслужаващи смърт” (“Пророци и царе”).

Смъртният закон, подобен на приетия от Асуир

“Окончателно въведеният декрет против остатъка от Божия народ ще бъде много подобен на този, който беше постановен от Асуир против юдеите. Днес враговете на истинската църква виждат в малката група пазещи съботата Мардохей, който стои до градската порта. Благоговението на Божия народ пред Божия закон е постоянно изобличение към онези, които са презрели страха от Господа и потъпкват Неговата събота” (“Пророци и царе”).

“Видях земните водачи да се съвещават заедно, а Сатана и неговите ангели кръжаха настойчиво около тях. Видях и нещо написано, копия от което бяха разпръснати в различните части на земята, заповядвайки, че ако светиите не отстъпят от специалната си вяра, не се откажат от съботата и не започнат да почитат първия ден от седмицата, тогава на земните жители ще бъде позволено да заплашат живота им със смърт” (“Опитности и видения”).

“Ако Божият народ положи доверието си в Господа и чрез вяра се облекчи на Неговата сила, сатанинските планове в наше време ще бъдат осуетени по такъв забележителен начин, подобен на начина в дните на Мардохей” (“Знамения на времето”, 22 март 1910 г.).

Остатъкът прави Бог свой Защитник

“И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за своите люде, ще се повдигне; и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало откакто народ съществува до онова време; и в онова време Твоите люде ще се отърват - всеки, който се намери записан в книгата’ (Дан. 12:1). Когато това време на скръб дойде, съдбата на всеки ще бъде решена, вече няма благодатно време, няма милост за непокаяните. Печатът на живия Бог е положен върху народа Му.

Този малък остатък, който не може да се защити в смъртоносния конфликт със земните сили, предвождани от сатанинското воинство, прави Бог своя защита. Декретът е бил въведен с намесата на най-висшия земен авторитет, за да може всички да служат на звяра и да получат белега му, поставени под заплаха от гонения или смърт. Бог ще помогне на народа Си сега, защото какво биха правили те без Неговото сътрудничество в такъв страшен конфликт” (“Свидетелства”, т.5).

Божият народ напуска градовете, мнозина са в затворите

“След, като декретът бъде узаконен чрез различните ръководители на християнския свят и бъде насочен против пазителите на заповедите, защитата от държавата ще им бъде отнета и те ще бъдат оставени на онези, които желаят тяхното унищожаване. Божият народ ще напусне градовете и селата и събирайки се на групи, ще обитава най-пустите и усамотени места. Мнозина ще намерят убе-

жище в планините... Но и мнозина от всички народи и класи, големи и малки, богати и бедни, черни и бели, ще бъдат изложени на най-несправедливо е ужасно робство. Божиите любими ще преминат през тежки дни, приковани с вериги, затворени зад тежки резета, осъдени на смърт, някои очевидно оставени да умрат от глад в тъмни и страшни подземни тъмници” (“Великата борба”).

“Все пак официален декрет е определил времето, когато пазителите на Закона могат да бъдат умъртвени. Техните врагове в известен смисъл ще очакват закона и преди определеното време ще желаят да отнемат живота им. Но никой не може да премине зад могъщите стражи, обкръжаващ всяка вярна душа! Някои ще бъдат нападнати, когато напускат градове и села, но мечовете, въздигнати против тях, се строшават и падат безсилни като слама. Други са закриляни от ангели, приели образа на войници” (“Великата борба”).

“В това време Божият народ не е събран на едно място. Те са в различни групи на различни места по земята, но ще бъдат изпитани всеки поотделно, не и групово. Всеки лично за себе си трябва да устои на изпитанията” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

“Вярата на всеки църковен член ще бъде изпитана така, като че ли на земята няма друга личност освен него” (“Адвентен библиейски коментар”, т.7).

Къщи и земи няма да ни ползват

“Къщи и земи няма да ползват светиите във времето на скръбта, защото тогава ще трябва да бягат, преследвани от разгневени тълпи, като в онова време техните притежания не ще могат да бъдат използвани за напредъка на делото на настоящата истина...

Видях, че ако някои държат на имуществото си и не се чувстват задължени да се допитват до бога, Той също не ще се чувства задължен да ги предупреди. През времето на скръбта те ще запазят имуществото си, което ще се изправи пред тях като планина, която ще ги смаже. Ще се опитат да се освободят от него, но не ще могат... Но ако желаят да бъдат предизвестени, Бог ще ги научи във време на нужда кога да продават и колко да продадат” (“Опитности и видения”).

“Сега е твърде късно да се обвързваме със земни съкровища. Скоро неизползваеми домове и земи не ще бъдат в ничия помощ, защото Божието проклятие ще почива все повече и повече върху света. Призивът е: ‘Продай това, що имаш и давай милостиня’ (Лука 12:33). Тази вест трябва да бъде прогласена с вяра, стигайки право до сърцата на хората, че Божието имущество може да му бъде върнато като дар за напредъка на делото му на земята” (“Публикувани ръкописи”, т.16).

Като времето на Якововата скръб

“Ще бъде приет окончателно закон против онези, които почитат съботата от четвъртата заповед. Те ще бъдат признати за заслужаващи най-ужасно наказание и на хората ще бъде дадено правото след определено време да ги умъртвят. Римският католицизъм в Стария свят и отпадналия протестантизъм в Новия свят ще следват почти една и съща цел спрямо тези, които почитат всички Божии принципи. Тогава Божият народ ще бъде потопен в онези сцени на бедности и нещастия, описани от пророка като време на Яковова скръб” (“Великата борба”).

“За хората от този свят (светиите) Божият народ трябва скоро да подпечатва свидетелството си със своята кръв, както са правили преди тях мъчениците. Самите те започват да се страхуват, че Бог ги е изоставил и позволил да бъдат умъртвени от враговете им. Това е време на страшна агония. Ден и нощ те викат

към Бога за избавление... Подобно на Яков, всички се борят с бога. Външният им вид (изразът на лицето им) изразява вътрешната им борба. Всяко лице е преbledнало. Въпреки това те не прекратяват ревностните си молитви” (“Великата борба”).

“Опитността на Яков през нощта на борбата и преживяното от него страдание показват изпита, през който Божият народ трябва да премине преди второто Христово идване. Пророк Еремия в своето видение поглеждайки към тези дни казва: ‘Чухме глас на трепет и на страх, не на мир... Всички лица са преbledнели. Горко, защото велик е оня ден, подобен нему не е имало, именно той е време за утеснение на Якова, но ще бъде избавен от него’ (Ерем. 30:5-7)” (“Патриарси и пророци”).

Праведните нямат скрити грехове за изповядване

“Във времето на скръбта, ако Божият народ има неизповядани грехове, които да застават пред него, докато е измъчван от страх и страдание, той ще бъде съкрушен; отчаяние ще прекърши вярата му и не ще има уверение в молитвите си към Бога за избавление. Но докато изпитва дълбоко чувство за недостойнство, не ще има и скрити грехове за изповядване. Прегрешенията са му били прегледани по-рано в съда и са заличени, и сега не могат да ги възпроизведат в паметта си” (“Великата борба”).

“Божиие люде не изпитват дълбоко чувство на несъвършенство и правейки анализ на живота си, надеждите им ще увяхнат. Но спомняйки си за величието на Божията милост и за собственото си искрено покаяние, ще се молят за Неговите обещания, дадени чрез Христос на слабите, каещи се грешници. Вярата им не ще отслабне, само защото не се дава незабавен отговор на молитвите им. Те ще се доверят на Божията сила, както Яков се довери на ангела, и отговорът на техните души ще бъде: ‘Не ще те пусна, докато не ме благословиш!’” (“Патриарси и пророци”).

Светиите не ще изгубят живота си

“Бог не ще допусне неправедните да погубят онези, които са очаквали пришествието на Исус, не са преклонили глава пред декрета на звяра и не са приели неговия белег. Видях, че ако на неправедните бъде позволено да погубят светиите, Сатана и всички негови демонични сили и всички, които не обичат Бога, ще бъдат удовлетворени. О, какъв триумф би било това за неговото сатанинско величие да има власт в последната, заключителната фаза на борбата над онези, които толкова дълго са чакали да посрещнат Този, когото са обичали. Онези, които са се присмивали на надеждата на праведните, свидетелстващи за Божията грижа над Неговия народ, ще видят славното им изкупление” (“Опитности и видения”).

“Божият народ не ще избегне страданията, но докато бъде преследван и измъчван, докато понася мизерията и страда поради липсата на рана, той не ще бъде оставен да загине” (“Великата борба”).

“Ако кръвта на Христовите верни свидетели беше пролята в това последно време, тя не би била, подобно на кръвта на мъчениците, семе посято, за да принесе плод за Бога” (“Великата борба”).

Бог ще промисли!

“Нееднократно Бог ми показа, че е в противоречие с Библията да се запазваме за земните си нужди за времето на скръбта. Видях, че ако светиите разпо-

лагаха с натрупана от тях храна или пък имаха такава по нивите си във времето на трудностите, когато меч, глад и епидемии върлуват по земята, храната им ще бъде отнети от ръцете на насилници и чужденци ще ожънат полята им.

Тогава ще дойде времето, когато ще трябва да се доверим изцяло на Бога! И той ще ни поддържа. Видя, че в онова време хлябът и водата ще ни бъдат подсигурени, не ще изпитваме недостиг, нито ще страдаме от глад, защото Бог е способен да сложи пред нас трапеза дори и в пустинята. Ако е необходимо, ще изпрати и врани да ни наранят, както хранеше Илия, или да направи да завали манна от небето, както стори това с израелтяните” (“Опитности и видения”).

“Видях, че пред нас е време на трудности, когато силната нужда ще принуди Божия народ да живее с хляб и вода... През времето на скръбта никой не ще се труди със собствените си ръце. Странанието на Божия народ ще бъде духовно, а Бог ще промисли за физическите им нужди” (“Писания на Е. Вайт”).

“Времето на скръбта е точно пред нас и тогава голямата нужда ще изиска от божиите люде да се отрекат от себе си и да се хранят толкова, доколкото е достатъчно, за да се поддържа животът им, но Бог ще ни подготви за това време. В оня ужасен час нашите нужди ще дадат възможност Бог да изяви Своята мощ и да подкрепи народа си” (“Свидетелства”, т.1)

“Хлябът и водата са всичко, което е обещано на Остатъка във времето на скръбта” (“Историята на спасението”).

“Във времето на скръбта, точно преди второто пришествие на Христос, праведните ще бъдат запазени с помощта на небесни ангели” (“Патриарси и пророци”).

Няма Ходатай, но общението с Христос не се преустановява!

“Христос е изкупил народа Си и е заличил греховете му. Броят на поданиците му е установен...

Когато Исус напуска небесното светилище, тъмнина ще покрива земните жители. В онова страшно време праведните ще трябва да живеят пред лицето на свят Бог, без да имат Ходатай” (“Великата борба”).

“Ще забрави ли Господ народа Си в този час на изпит?

...Въпреки, че враговете им могат да ги пратят затвор, все пак килийните зидове не ще прекъснат общението между техните души и Христос. Един, Който вижда тяхната слабост, Който е запознат с всяко изпитание, стой над всички земни сили. Ангели ще идват при тях в самотните килии, носейки им светлина и мир от небето. Затворът ще бъде като дворец за богатите на вяра мрачните стени ще бъдат осветени с небесен блясък, както се случи, когато Павел и Сила се молеха и пееха валения среднощ в затвора във Филипи” (“Великата борба”).

“Ако хората можеха да погледнат с небесно прозрение, те биха създали групи от ангели, притежаващи огромна сила и заобиколили онези, които са опазили словото на Христовото търпение. Със съчувствителна нежност ангелите гледат на мъката им и слушат молитвите им. Те чакат заповед от Повелителя Си, за да ги избавят от опасността... Скъпият Спасител ще изпрати помощ в най-подходящия момент” (“Великата борба”).

“Невъзможно е да си представим преживяванията на Божия народ, който ще остане жив на тази земя, когато се смесят в едно небесната слава и гоненията, подобни на извършваните в миналото. Те ще ходят в светлината, излъчвана от Божия трон. Чрез ангелите ще се осъществява постоянно общение между небето и земята...

През времето на настъпващата скръб - такова време на скръб, каквото не е имало, откакто народ съществува, Божият избран народ ще стои непоклатимо. Сатана и неговите ангели не ще могат да го погубят, защото ангели, притежаващи огромна сила ще ги закрилят” (“Свидетелства”, т.9).

Божият народ няма никакви греховни желания

“Сега, докато великият Първосвещеник ходатайства за нас, трябва да се стремим към съвършенство в Христос. Дори и в една мисъл нашият Спасител не се поддаде на изкушението. Сатана намира в човешките сърца места, където може да спечели здрави позиции, някои греховни желания са подхранвани, поради което неговите изкушения поддържат силата им. Но сам Христос заявява: ‘Князът на този свят идва, но той няма нищо общо с мен!’ (Йоан. 14:30). Сатана не може да намери нищо в Божия Син, което би му помогнало да спечели победа, защото Исус беше опазил заповедите на Своя Баща и нямаше грях в Него, който Сатана да употреби в своя полза. Това е състоянието, в което трябва да бъдат намерени ония, които ще устоят във времето на скръбта” (“Великата борба”).

Битката против себезалъгването

“Дотогава, докато Сатана царува, ние трябва сами да се борим, да побеждаваме най-често изкушаващите ни грехове. Докато сме живи, не ще има предел, който да можем да достигнем и да кажем постигнах целта си. Освещението е резултат от послушание, проявявано през целия живот” (“Делата на апостолите”).

“Постоянната борба против плътския ум не бива да замира. Ние трябва да бъдем подкрепени от Божията благодат, която ще насочва ума нагоре и ще го учи да размишлява върху чисти и свети неща” (“Свидетелства”, т.2).

“Ние можем да измислим в умовете си нереален свят, или да създадем картината на идеална църква, където Сатана не подбужда към зло; но съвършенството съществува само в нашето въображение” (“Ревю енд Херълд”, 8 август 1893 г.).

“Когато праведните получат нетленни тела, то не ще останат на земята, но ще бъдат взети на небето. Докато за този живот грехът е опростен, последиците от него не са напълно изличени. При второто Му идване Христос ще “промени нашето грешно тяло и ще го оформи в подобие на Неговото славно тяло” (“Избрани вести”, т.2).

144 000-те

“Пред трона те ще пеят ‘нова песен’, песен, която никой не може да научи, освен 144 000-те. Това е песента на Мойсей и на Агнето - песен на избавление! Никой освен 144 000-те не може да научи песента, защото тя е песента на тяхната опитност, опитност, която никой друг освен тях не е имал. ‘Тези са тия, които следват Агнето, където и да отиде.’ Те са били взети от земята, сред живите, и са наречени ‘първите плодове на Бога и на Агнето’ (Откр. 15:2,3; 14:1-5). ‘Тези са тия, които идват от голямата скръб’, те са преминали през времето на скръбта, време, каквото не е имало, откакто народ съществува; те са понесли мъката на Якововата скръб, те са устояли без Ходатай, когато Бог е изливал последните си съдби над земята” (“Великата борба”).

“Неговата воля не е те да влизат в спор за въпроси, които не ще им помогнат в духовния живот, като Кой ще влезе в числото на 144 000-те? Онези, които са избрани от Бога ще научат отговора не след дълго” (“Избрани вести”, т.1).

Божият народ – избавен

“Сатанинските множества и нечестивите ще заобиколят Божия народ и ще ликуват над тях, защото на пръв поглед ще изглежда, че ще са загубени. Но сред тържеството и триумфа им се разнасят гръм след гръм, придружени с най-силно бучене. Сгъстилите са облаци, потъмнялото небе са осветени единствено от бляскавата светлина и смразяващата небесна слава, като че ли Бог въздига гласа Си от свящото Си обиталище.

Основите на земята се поклащат, сградите се разтърсват и срутват с ужасен трясък. Морето кипи като котел и земята е обзета от страшен смут. Пленът на праведните е преобърнат и с нежни, тържествени и тихи гласове си казват един на друг: ‘Ние сме избавени! Това е Божият глас!’” (“Свидетелства”, т.1).

“Когато земните закони оттеглят защитата си от онези, които почитат Божия закон, тогава в различни части на земята ще възникне спонтанна тенденция да бъдат погубени. С приближаването на определеното от декрета време хората ще се наговорват да унищожат тази омразна секта. Решението ще е в една нощ да бъде нанесен решителният удар, който напълно да заглуши гласа на неподчинение и изобличението.

Божиите люде - някои в затворнически килии, други укрили се в уединени места в горите и планините, все още се молят за божествена закрила, докато във всеки военен обект групи от въоръжени мъже, подтиквани от зли ангели, подготвят пъкленото си дело... С викове на триумф, подигравки и клетви, тълпи от зли хора се канят да се нахвърлят върху плячката си, когато гъста тъмнина, почерна и от мрака на нощта се спуска над земята...

Това е нощта, в която Бог изявява силата си за избавлението на народа Си... Сред разярените небеса се откроява чисто късче небе, носещо неописуема слава, откъдето идва Божият глас, подобен на шума от много води, казвайки: ‘СВЪРШЕНО Е!’ (Откр. 16:17). Този глас разтърсва небесата и земята.

Най-гордите земни градове са сринати. Дворците на богатите, в които великите мъже на този свят са вложили богатството си за собствена прослава, стават на руини пред очите им. Затворнически зидове са срутени и Божият народ, който е бил затворен заради вярата си е освободен!” (“Великата борба”)

XIX. ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОВОТО*Седмата язва и особеното възкресение*

“Силно земетресение ‘небивало, откакто съществуват човеците, такова земетресение, толкова силно’ (Откр. 16:17,18). Небесния свод се разтваря и затваря. Славата от Божия трон проблясва. Планините се люлеят като тръстика, разлюляна от вятъра, и назъбени скални маси са разпръснати навсякъде... Цялата земя се вълнува и бушува като развълнувано море. Повърхността и е загубила формата си. Основите и като че ли са подкопани. Планински вериги потъват. Населени острови изчезват. Пристанищни градове, превърнали се в огнища на нечестията подобно на Содом, са погълнати от разбеснелите се вълни. Едър град, всеки един тежач ‘около един талант’, нанася опустошение” (Откр. 16:19,20).

Гробове се отварят ‘и мнозина от спящите в пръстта... се събуждат, едни за вечен живот, други за срам и вечно презрение’ (Дан. 12:2). Починалите с вяра в третата ангелска вест излизат от гробовете със славословение, за да чуят Божия завет, завет на мир; това са онези, които са пазили Неговия закон. ‘Също и ония, които го прободоха’ (Откр. 1:7). Онези, които се подиграваха и присмиваха на Христовата смъртна агония, както и най-яроствните противници на Господната

истина и Неговия народ, са възкресени, за да Го видят в славата му и честта, оказана на верните и послушните” (“Великата борба”).

Бог прогласява времето на Христовото идване

“Тъмни, тежки облаци се появяват, сблъсквайки се един с друг. Атмосферата се разделя и съединява отново. Тогава ние бихме могли да погледнем през откритото пространство към Орион, откъдето идва Божия глас” (“Опитности и видения”).

“Скоро чуваме Божия глас (Божият глас се чува многократно непосредствено преди Второто пришествие на Исус - “Великата борба”), като глас на много води, който ни оповестява деня и часа на Исусовото идване. Живите светии, 144 000-те, знаеха и разбраха думите, произнесени от гласа Божий, докато неправедните мислеха, че това е гръм и земетресение” (“Опитности и видения”).

“Когато Бог оповести деня и часа на Христовото идване и полагаше вечния завет със Своя народ, Той изговаряше едно изречение и после спираше, докато думите му се разнесат по цялата земя. Божият Израил стоеше с очи, вперени нагоре, слушайки словата, идващи от устата на Йехова, които се разнасяха от единия край на земята до другия, подобно на тътена на най-силния гръм. Всичко излъчваше страшна тържественост. В края на всяка изречение светиите викаха: ‘Слава! Алилуя!’ Лицата им бяха озарени от Божията слава и те излъчваха светлината, която излъчваше Мойсеевото лице, когато слизаше от Синай. Нечестивите не можеха да гледат към тях поради сияйната слава. И когато вечното благословение беше произнесено над онези, които бяха почитали Бог в пазенето на Неговата свята събота, тогава се разнесе силен вик на победа над звяра и неговия образ” (“Опитности и видения”).

“За споменатото от Божия глас време нямам ни най-малко понятие. Чух часа, който беше провъзгласен, но не можех да си го спомня, след приключване на видението. Толкова вълнуващи картини на тържествен интерес преминаха пред мен, които никакъв език не може да опише. За мен всичко беше жива действителност и като завършек на тези сцени беше появяването на голям, бял облак, върху който седеше Човешкият Син” (“Избрани вести”, т.1).

Ужасът на нечестивите

“Когато земята се люлее като пиян човек, когато небесата са разтърсени и великият ден Господен е дошъл, кой би могъл да устои? С трепетен ужас те наблюдават предмет, от когото напразно ще се мъчат да избягат. ‘Ето, той идва в облаци и всяко око ще Го види’ (Откр. 1:7). Непокаяните изричат свирепи проклетия към нямата природа - техния бог: ‘Планини и скали, паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Този, Който стои на трона’ (Откр. 6:16).

Когато Божият глас преобърне плена на народа Му, тогава ще се наблюдава ужасно пробуждане на онези, които са изгубили всичко във великата борба... Богатствата, натрупвани за цял живот, изчезват за секунди. Богатите оплакват разрушаването на величествените си домове и разпиляването на богатствата им... Неправедните са изпълнени със съжаление, не поради греховното отхвърляне на Бога и презрението към съчовеците си, но поради това, че Бог е излязъл победител. Те скърбят заради печалните последици, но не се покаяват за неправдата си” (“Великата борба”).

Христос идва в сила и слава

“Скоро на изток се появява малък, черен облак, голям колкото половин човешка длан. Това е облакът, който обгръща Спасителя, отдалеч изглеждащ, като че ли е обгърнат в тъмнина. Божият народ знае, че това е знамението на Човешкия Син. С тържествена тишина те са приковали поглед към Него, наблюдавайки как се приближава все по-близо към земята, ставайки по-светъл и по-славен, докато се превърне в голям бял облак, носител на слава, подобна на унищожителен огън, а над него се извисява дъгата на завета. Исус язди (Откр. 19:11-16) начело като могъщ Победител...

С хвалебни песни на небесна музика пеят светите ангели, неизброимо множество, придружаващо Го при Неговото идване. Небесният свод е изпълнен със сияйни същества - ‘десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди’. Никое човешко перо не може да опише картината, никой човешки ум не е способен да схване великолепието й!...

Царят на царете идва, застанал върху облака, обгърнат с пламенен огън. Небесата са свити като свитък, земята тръпне пред Него и всяка планина и остров са изместени от мястото си” (“Великата борба”).

Реакцията на ония, които го прободоха

“Онези, които са изпълнили най-съществената част при Неговото отхвърляне и разпятие, се събуждат, за да Го видят такъв, какъвто е всъщност, а онези, които са отхвърлили Христос, са събудени, за да видят славословието на светиите. И това става, когато светиите са променени в миг на око, бивайки призовани да посрещнат Своя Господ в облаците. Тези, които поставиха върху Него пурпурната мантия и върху челото Му корона от тръни, онези, които забиха гвоздеи в ръцете и нозете Му, гледат към него и стенат” (“Публикувани ръкописи”, т.9).

“Те помнят, как беше пренебрегната любовта Му и състраданието Му похулени. Те мислят за това, как Варава, убиецът и крадецът, беше предпочетен вместо Него, как Исус беше увенчан с трънен венец, как беше бичуван и разпнат на кръст, как в часовете на агонията Му на кръста свещениците и старейшините се присмива, казвайки: ‘Нека слезе от кръста и ще повярваме в Него! Спасява други, себе Си не може!’ Всичко - оскърбяването и злобата, проявени към Христос, всички страдания, причинени на учениците Му, ще се появят така ясно в паметта им, както когато бяха извършвани тези сатанински дела. Гласът, който чува толкова често да моли и увещава, ще прозвучи отново в ушите им. Всяка дума на молба ще вибрира така ясно в ушите им, както когато Спасителят говореше в синагогите и по улиците. Тогава ония, които Го прободоха, ще се молят на планините и скалите да паднат върху тях и да ги скрият от лицето на Този, Който стои но трона и от гнева на Агнето” (Писмо 131, 1900 г.).

Събуди се ти, който спиш и стани

“Облаците се навиват подобно на свитък и тогава се появява ясният, ярък знак на Човешкия Син. Божиите деца знаят какво би могло да означава това. Разнася се музика, и с приближаването Му гробовете се разтварят и мъртвите се събуждат” (“Публикувани ръкописи”, т.9).

‘Не се чудете на това, защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат’ (Йоан 5:28,29). Този зов скоро ще се разнесе от мъртвите от всеки народ и всеки праведен, заспал в Христа, ще се събуди и ще напусне затворничеството на смъртта” (“Писания на Е. Вайт”).

“Починалите души, от Адам до последния починал праведник, ще чуят гласа на Божия Син и ще излязат от гробовете си, за да получат вечен живот” (“Животът на Исус”).

“Сред люлеенето на земята, блясъка на светкавиците и бученето на гръмовете гласът на Божия Син призовава спящите праведни да се събудят. Той гледа към гробовете на праведните, издига ръката Си към небето и извиква: ‘Събуди се, събуди се, събуди се ти, който спиш в пръстта и стани!’ От единия край на земята до другия мъртвите ще чуят този глас, и онези, които го чуят, ще живеят. Цялата земя ще тръпне под нозете на Божията армия от всеки народ, език и племе, която ще се увеличава непрекъснато. От затвора на смъртта идват те, облечени с безсмъртна слава, викайки: ‘О, смърт, къде ти е жилото? О, гробе, къде ти е победата?’ (1 Кор. 15:55). Живите праведни и възкръсналите светии заедно изтръгват от гласовете си дълъг, радостен вик на победа” (“Великата борба”).

От пещери, леговища и подземни затвори

“В планинските твърдини, в пещерите и леговищата на земята Спасителят открива присъствието и славата Си.

Още малко време и Този, Които трябва да дойде ще се появи и не ще се забави! Очите Му като огнен пламък проникват в здраво заключените килии, извеждайки затворените в тях на свобода, защото имената им са записани в книгата на живота на Агнето. Очите на Спасителя са над нас, около нас, забелязващи всяка трудност, виждайки всяка опасност. Няма място, където да не може да проникне Неговият поглед, скърби и страдания, сполетели народа Му, до които не може да достигне Неговото съчувствие...

Божие чадото ще бъде силно впечатлено от Христовото величие. То чувства, че не може да живее в Неговото свято присъствие. Но Слово ще дойде до него, както дойде до Йоан: ‘Не бой се!’ Исус положи дясната Си ръка върху Йоан и го повдигна от земята. Така ще стори с всички верни и уповаващи в него” (“Великата борба”).

“Божие сънаследници ще дойдат от мансарди, хижи, подземни затвори, ешафоди, от пустините, земните и морските пещери” (“Великата борба”).

От океанските дълбочини, подземията и планините

“Когато Исус дойде да вземе онези, които са Му били верни, ще зазвучи последната тръба и цялата земя, от върховете на най-високите планини до намиращите се най-дълбоко подземни галерии, ще чуе гласа и. Праведните мъртви ще чуят звука последната тръба и ще напуснат гробовете, за да бъдат облечени в безсмъртие и да посрещнат своя Господ” (“Адвентен библиейски коментар”, т.8).

“Със задоволство се спирам на възкресението на праведните, които ще дойдат от всички части на земята - от скалистите пещери, подземията, подземните галерии, дълбоките води. Никой не е пропуснат. Всеки ще чуе Неговия глас. Те ще излязат с триумф и победа” (Писмо 113).

“Каква картина ще представляват тези планини и хълмове (в Швейцария), когато Христос, Животодателя, призове мъртвите. Те ще излязат от пещери, подземия и дълбоки кладенци, където са били погребани телата им” (Писмо 97, 1886 г.).

Неправедните са погубени

“В страшната борба на техните жестоки страсти и посредством ужасното изливане на Божия неподправен гняв биват погубени нечестивите жители на зе-

мята - свещеници, управители, богати, бедни, високопоставени и обикновени люде. ‘В оня ден убитите от Господа ще лежат от единия край на земята до другия. Няма да бъдат оплакани, нито прибрани, нито погребани’ (Ерем. 25:33).

При идването на Христос несправедните ще бъдат изличени от лицето на цялата земя - погълнати от дъха на устата му и погубени от величието на славата му. Христос отвежда народа Си в Божия град и земята е опразнена от обитателите и” (“Великата борба”).

“За греха, където и да се намира той, нашият Бог е ‘огън пояждащ’ (Евр. 12:29). Във всеки, който се подчинява на неговата сила, Божият Дух ще отмахне греха. Но ако хората се придържат към греха, стават едно с него. Тогава Божията слава, която унищожавя греха, трябва да погуби и тях” (“Великата борба”).

“Славата на Неговото присъствие, която за праведните е живот, за нечестивите ще бъде ‘огън пояждащ’” (“Животът на Исус”).

Погублението на нечестивите - акт на милост!

“Можеха ли онези, чиито сърца са изпълнени с омраза към Бога, към истината и светостта, да се присъединят към небесното множество и към неговите песни и хваление? Може ли да устоят пред Божията слава и тази на Агнето? Не, Не! Годишите на благодатното време бяха на тяхно разположение, за да могат да оформят характери за небето, но те никога не са приучвали ума си да обича чистотата, те никога не са учили езика на небето, а сега е твърде късно! Живот на бунт против Бог ги е направил негодни за небето. Неговата чистота, святост и мир биха били мъчение за тях, а славата Божия - ‘огън пояждащ’. Те биха копнели да напуснат това свято място. Те биха приели погублението, което може да ги скрие от лицето на Този, Който умря, за да ги изкупи. Съдбата на нечестивите е определена от техния собствен избор. Отхвърлянето им от небето е от тяхна страна акт на доброволен избор, а от Божия страна - акт на милост и справедливост” (“Великата борба”).

Готови да тръгнем за дома!

“Праведните живи са преобразени ‘в миг на око’. Когато се разнесе Божият глас, те бяха прославени, сега са безсмъртни и заедно с възкръсналите светии са взети, за да посрещнат Своя Господ в облаците. Ангели ‘събират избраните Му от четирите краища, от единия, до другия край на земята’. Малки деца са положени в ръцете на майките им от ангели. Приятели, задълго разделени от смъртта, са заедно, за да не се разделят вече никога, и с песни на радост се възнасят към Божия град” (“Великата борба”).

“Ние, всички заедно, влязохме в облака и седем дни пътувахме до стъкленото море” (“Опитности и видения”).

“И когато колесницата се възнася нагоре, колелата казват: ‘Свят! Свят!’ и крилето при движението си викат: ‘Свят! Свят! Свят Господ Бог Всемогъщ!’ И светиите в облака извикват: ‘Свят! Алилуя!’” (“Опитности и видения”).

“О, колко славно ще бъде да Го видим и да бъдем посрещнати като Негови изкупени. Дълго трябваше да чакаме, но надеждата ни не бива да отслабва. Ако само можем да видим Княза в Неговото великолепие, ние ще бъдем завинаги благословени. Чувствам, че трябва да извикам с висок глас: ‘Готови сме да тръгнем към дома!’” (“Свидетелства”, т.8).

Ангелите пеят: “Христос е Победител!”

“В оня ден изкупените ще блестят в славата на Отца и Сина. Ангелите, свирейки на златните си арфи, ще посрещнат Царя и Неговите трофеи победа - онези, които са били измити и избелени в кръвта на Агнето. Песен на триумф ще проехти, огласявайки цялото небе. Христос е победил! Той влиза в небесните дворци, придружен от изкупените, свидетели, че мисията Му на страдание и жертви не е била напразна” (“Свидетелства”, т.9).

“С безпределна любов Исус посреща верните Си в радостта на техния Господ. За Спасителя е радост да види в царството на славата Си душите, които са били спасени чрез Неговите страдания и смирение” (“Великата борба”).

“В резултатите от делото Си Христос ще види възнаграждение. В онова голямо множество, което никой човек не може да изброи, представлящо ‘съвършенство пред присъствието на Неговата слава с безкрайна радост’, Той, чиято кръв ни е изкупила и чийто живот е бил наш пример, ‘ще погледне на мъките, които е преживяла душата Му и ще бъде удовлетворен’” (“Възпитание”).

Светиите получават корони и арфи

“Видях много голямо множество от ангели, носещи от града корони на слава - всеки светия ще получи корона с името му, написано на нея. Когато Исус поиска короните, ангелите ги донесоха пред Него и със собствената си дясна ръка Исус постави короните на главите на светиите” (“Опитности и видения”).

“На стъкленото море 144 000 - те образувайки съвършен квадрат. Някои от тях имаха много блестящи корони, други - не толкова ярки. Някои изобилстваха от звезди, а на други имаше само по няколко. Всички бяха напълно удовлетворени от короните си” (“Опитности и видения”).

“Короната на живота ще бъде бляскава или матова, ще блести с много звезди или само с няколко бисера в зависимост от начина ни на живот” (“Адвентен библиейски коментар”, т.6).

“На небето няма да има нито един спасен с корона без звезди. Ако ти си там, ще има поне една душа, влязла в дворците на славата чрез твоята работа като Божий инструмент” (“Знамения на времето”, 6 юли 1892 г.).

“Преди влизането в Божия град, Спасителят полага върху последователите Си знаците на победа и им дарява отличителните белези на царското им звание. Блестящите редици около своя цар са подредени във формата на квадрат...Върху главите на победителите, Исус полага със собствената Си дясна ръка короните на слава... Всяка ръка държи палмова клонка - символ на победа и блестяща арфа. Когато ангелите-диригенти дадат тон, всяка ръка докосва струните на арфата, изтръгвайки нежна музика, лееща се в богати мелодични звуци... Светият град е пред множеството на изкупените. Исус широко разтвори бисерните врати и пазителите на истината влизат вътре” (“Великата борба”).

XX. НАСЛЕДСТВОТО НА СВЕТИИТЕ (Различните видения за небето и новата земя, представени на Елена Вайт, са описания на вечните действителности. Вечните неща и бяха представени на земен език. Поради ограничението на нашето човешко разбиране и телесните граници на езика ни, не можем да осъзнаем напълно действителната красота на описаните картини. “Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, тогава ще ги видим лице в лице; сега познавам отчасти, а тогава ще позная напълно” (1 Кор. 12:13).)

Подарък от Господа

“Христос и само Христос и Неговата правда ще ни дадат паспорта за небето” (Писмо 66, 1890 г.).

“Горделивото сърце желае да получи спасението, но нашето право и годност за там се намират в правдата на Христос” (“Животът на Исус”).

“Правото за домовете, които Господ е приготвил за нас, е нещо повече от правото да влезем в най-великолепния земен дворец. Словата на Спасителя към Неговите верни слуги ще бъдат много по-скъпи от всички слова на земна възхвала. ‘Елате вие, благословени от Отца Ми и наследете царството, приготвено за вас от основаването на света’” (“Притчи Христови”).

Защо трябва да мислим за бъдещия свят?

“Исус е представил небето и представил славата Му прел очите ни, за да не може вечността да избледнее в нашето съзнание” (“Знамения на времето”, 04 април 1895 г.).

“С вечните истини пред очите ни ние постоянно култивираме мисли за Божието присъствие. Това ще бъде щит против атаките на Сатана, ще ни предаде сила и сигурност и ще издигне душите над страха. Дишайки небесната атмосфера, ние не ще вдишваме маларията на света...”

Исус идва, за да ни покаже предимствата и красотата на небето, така че привлекателността му да стане близка до мислите и залата на ума да бъде изпълнена с картините на небесната и вечната любвеобилност...

Великият Учител представя на човека картина на бъдещия свят. Той му показва неговите привлекателни притежания, доколкото човекът може да ги възприеме...Ако Той успее да насочи ума към бъдещия живот и неговото блаженство, сравнено със земния свят, поразителният контраст ще окаже дълбоко впечатление на ума, завладявайки сърцето и душата на цялото същество” (“Високият вик”).

Подбудите на християните

“Подбуди по-мощни, сили по-могъщи, не биха могли никога да бъдат приложени в действие, увеличаващите се дарове, награда за праведни дела, небесната радост, обществото на ангелите, общението и любовта на Бога и Неговия Син, увеличаването и обогатяването на силите ни през вечността - всичко това не ни ли подбужда и окуражава да отдадем на Нашия Творец и Изкупител служба на любов, извираща от сърцето?” (“Пътят към Христа”).

“Ако можем да посрещнем Исус в мир и да бъдем спасени, ние ще бъдем най-щастливи от всички. О, най-после да бъдеш у Дома, където няма да бъдеш безпокоен от нечестиви хора и където обременените си почиват” (Писмо 113, 1886 г.).

“Обичам да гледам всичко красиво в природата на тази земя. Мисля, че бих била напълно задоволена от тази земя, заобиколена от добри Божии творения, ако тя не беше отровена от проклятието на греха. Но ние ще имаме ново небе и нова земя. Йоан видя това в свято видение и каза: ‘И чух силен глас от престола, който казваше: “Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях и те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог ще бъде с тях’” (Откр. 21:3). О, блажена надежда, славно очакване” (Писмо 62, 1886 г.).

Реално, действително място

“Какъв извор на радост беше за учениците да знаят, че имаха такъв небесен Приятел, Който да се застъпва за тях. При видимата възкресение на Христос, всички техни земни представи се промениха. Техните умове по-рано разсъждаваха за небето като за пространство на безкрайната вселена, обитавана от нематериални духове. Сега небето беше свързано с мисълта за Исус, Когото те бяха обичали и почитали повече от всеки друг, с Когото бяха общували и пътували, до Който се бяха докосвали, дори до възкръсналото Му тяло...

Небето не би могло да бъде за тях вече неопределена, необитаема вселена, изпълнена с неосезаеми духове. Сега те гледаха на него като на техен бъдещ дом, където техният любящ Спасител беше приготвил за тях обиталища” (“Духът на пророчеството”, т.3).

“Страхът от разглеждането на бъдещето наследство като нещо твърде материално е довело мнозина да дадат преносно значение на ‘настоящите истини’, които ни насърчават да гледаме небето като на наш бъдещ дом. Христос увери учениците си, че Той отива в дома на Отца Си, за да приготви обиталища за тях” (“Великата борба”).

“В обновената земя изкупените ще отдадат вниманието си на заниманията и удоволствията, които доставяха радост и щастие на Адам и Ева в началото. Животът в Едем ще бъде повторен - живот в градини и поля” (“Пророци и царе”).

Неописуема слава!

“Видях огромната прелест и слава на Исус. Ликът Му беше по-бляскав от обедното слънце. Мантията Му беше по-бяла от най-белия сняг. Как бих могла...да опиша небесната слава и чудните ангели, пеещи и свирещи на десето струнните си арфи” (Писмо 3, 1851 г.).

“Не мога да опиша чудните неща, които видях там. О, ако бих могла да говоря на ханаански език, тогава бих се опитала поне малко да разкажа за славата на по-добрия свят” (“Опитности и видения”).

“Езикът е твърде ограничен, за да направи опит да опише небето. Когато картините се появят пред мен, аз съм поразена от удивление. Увлечена от неочакваното великолепие и превъзходна слава, отпускам писалката и възкликвам: ‘О, каква любов! Какво чудна любов!’ Най-възвишеният език не може да опише небесната слава и безкрайните дълбочини на Спасителната любов” (“Опитности и видения”).

“Човешкият език е неспособен да опише наградата на праведните. Ще я познаят само онези, които я видят! Никой човешки ум не може да обхване славата на Божия рай” (“Великата борба”).

“Ако бихме могли да отправим само един поглед към небесния град, ние никога не бихме пожелали да живеем отново на земята” (“Знамения на времето”, 8 юни 1889 г.).

Потоци, хълмове и дървета

“Тук ние видяхме дървото на живота и Божия трон. От трона извираше бистра река, а от двете страни на реката се намираше дървото на живота. Дънерите на дървото бяха разположени от едната и от другата страна на реката и двата бяха от чисто, кристално злато. В началото мислех, че виждам две дървета. Погледнах отново и видях, че те се съединяваха в едно при короната на дървото. Така дървото на живота беше от двете страни на реката на живота. Клоните му се

навеждаха към мястото, където стояхме ние, а плодовете му бяха славни; изглеждаха като направени от злато, примесено със сребро” (“Опитности и видения”).

“Има вечно течащи потоци - бистри като кристал и близо до тях разлистени дървета, хвърлящи сянка върху пътеката, приготвени за изкупените от Господа. Широко разпростиращите се равнини преминават в красиви хълмове и Божиите планини извисяват високите си върхове. В тези тихи равнини, заедно с животно-творящите потоци, дълго луталият се и странствал Божий народ ще намери своя дом” (“Великата борба”).

Цветя, плодове и животни

“Видях друго поле, застлано с всички видове цветя, и когато откъснах от тях, извиках: ‘Те никога не ще увяхнат!’ После видях поле, покрито с висока трева - толкова славно за погледа, това беше жива зеленина, хвърляща златно и сребърно отражение, когато величествено се поклащаше пред славата на Царя Исус. Тогава навлязохме в поле, пълно с всички видове животни - лъв, агне, леопард и вълк, всички събрани заедно в съвършено съдружие. Ние минахме сред тях и те вървяха кротко след нас.

После влязохме в гора, неприличаща на тъмните лесове на земята; не, не, навсякъде беше обляна от светлина и великолепие, клоните на дърветата се люлеена насам натам и ние извикаме: ‘Ние ще живеем в безопасност в пустинята и спокойно ще спим в гората’. Прекосихме гората, бяхме на път за планината Сион...

На планината се издигаше славен Храм... Около Храма имаше всякакви видове дървета, за да украсяват мястото; чемшир, бор, ела, маслина, митра и смокинови дървета с наведени клонови, натежали от узрелите смокини - това правеше мястото великолепно...

Видях маса от чисто сребро, беше дълга много километри, и очите не можеха да я обхванат. Видях плода от дървото на живота - манна, бадеми, смокини, нарове, грозде и много други видове плодове. Помолих Исус да ми позволи да ям от плодовете” (“Опитности и видения”).

Енергията за вечната младост

“Всички напускат гробовете си в телесния си вид, в който са били погребани. Адам, изправен сред възкръсналото множество, е много висок и твърде величествен, по ръст по-нисък от Човешкия Син. Той представлява забележителен контраст в сравнение с хората от по-късните поколения; така е показана голямата деградация на човешката раса. Всички възкръсват със свежестта и енергията на вечната младост... Възстановени от дървото на живота в дългоизгубения рай, изкупените ще израстват (Мал. 4:2) до пълния ръст на расата в нейната първоначална слава” (“Великата борба”).

“Ако при сътворението Адам не би бил надарен с двадесет пъти повече жизнени сили, отколкото хората днес, расата с настоящите си навици на потъпкване на природните закони би изчезнала” (“Свидетелства”, т.3).

“Никой не ще желае и не ще се нуждае от почивка. Не ще има отегчение при изпълнението на Божиите желания и при отдаването на хвала на името Му. Винаги ще усещаме свежестта на утринта и края и винаги ще бъде далеч от нас...Овлаждането на знания не ще уморява ума, нито ще изтощава силите” (“Великата борба”).

“В небето ще има вечно здраве” (“Свидетелства”, т.3).

Гарантирано щастие

“Исус отмахва булото на бъдещия живот. Той казва: ‘Във възкресението нито се женят, нито се омъжват, но са като Божиите ангели в небето’ (Матей 22:30)” (“Животът на Исус”).

“Днес хора изказват от вярването си, че на новата земя ще има сватби и раждания, но онези, които вярват в Писанията, не могат да приемат такива учения. Учението, че на новата земя ще бъдат раждани деца, не е част от ‘твърдото слово на пророчеството’...”

Самонадеяно е да си позволяваме да изказваме предположения и теории, които Бог не ни е изяснил в Словото Си. Няма нужда да спекулираме с бъдещия си живот” (“Избрани вести”, т.1).

“Божиите работници не биха изразходвали време, размишлявайки върху това, при какви условия ще живеем в новата земя. Самонадеяно е да си позволяваме да изказваме предположения и теории, засягащи неща, които Бог не ни е открил. Той е подготвил всички условия за щастieto ни в бъдещия живот и ние не трябва да спекулираме с плановете Му за нас, нито да сравняваме условията на бъдещия живот с тези на сегашния” (“Евангелски работници”).

Индивидуалността на изкупените е запазена

“Възкресението на Исус беше образец на възкресението на всички заспали с вяра в Него. Моралният облик на възкръсналия Спасител, маниерите Му, говорът Му бяха познати на учениците Му. Както Исус възкръсна от мъртвите, така и онзи, който е заспал с вяра в Него, ще възкръсне отново. Ние ще познаем приятелите си, както учениците познаха Исус. Тези наши приятели може да са били обезобразени, болни, осакатени в този смъртен живот, но ще възкръснат в съвършено здраве и пълна съразмерност, като при това тяхната индивидуалност ще бъде напълно запазена в безсмъртните им тела” (“Животът на Исус”).

“Ще възкръсне същата фигура, но освободена от болест и всякакъв недъг. Тя ще живее отново, носейки същите индивидуални черти, така че приятел ще познае приятеля си” (“Адвентен библиейски коментар”, т.6).

“Там ще знаем толкова, колкото сме знаели. Обичта и съчувствието, които Бог е заложил в душата, ще намерят най-истинското си и нежно проявление” (“Възпитание”).

Румен облик и дреха от светлина

“Когато Адам излезе от ръката на своя Творец, имаше благороден ръст и красиво телосложение. Беше повече от два пъти по-висок от сега живеещите хора на земята и имаше добри пропорции. Чертите му бяха съвършено прекрасни. Цветът на кожата му не беше нито бял, нито блед, а румен и излъчващ здраве. Ева не беше толкова висока, колкото Адам. Главата и достигаше малко над раменете му. Тя също беше прекрасна - съвършена в телосложение и много красива” (“Духовни дарби”, т.3).

“Непозналата грях семейна двойка не носеше никакви дрехи. Те бяха облечени с покривало от светлина и слава, каквото носеха ангелите. Докато живеяха в послушание към Бога, тази дреха от светлина ги покриваше” (“Патриарси и пророци”).

Радостта да видим семейството си в небето

“Ние виждаме свита от ангели, застанали от двете страни на вратата, и когато преминаваме оттам, Исус казва: ‘Елате, вие, благословени от Отца Ми и на-

следете царството, приготвено за вас от основаването на света.’ С това Той ти казва да станеш участник в Неговата радост, а какво е това? Това, бащи, е радостта да видите резултатите от мъката на вашите души. Това, майки, е да видите, че вашите усилия са възнаградени. Тук са децата ви; короната на живота е върху главите им” (“Великата борба”).

“Христос е най-великия Божий дар, чийто живот е наш, отдаден за нас. Той умря заради нас и беше възкресен заради нас, така че ние да можем да излезем от гроба за славно общение с небесните ангели, за да срещнем нашите любими, да познаем лицата им; хриstopодобието е унищожило образа им, но го е преобразило в Неговия славен лик. Всеки праведен, свързан тук със семейни връзки, ще разпознае близките си” (“Избрани вести”, т.3).

Спасение на малки деца и психично болни

“Когато малките деца напуснат прашните си легълца в безсмъртие, незабавно биват положени в ръцете на своите майки. Майки и деца се срещат отново, за да не се разделят вече никога. Но мнозина от малките не намират майките си. Напрасно напъваме слух, за да чуем възторжена песен на триумф от майката. Ангели вземат децата без майки и ги занасят до дървото на живота” (“Избрани вести”, т.3).

“Някои ме попитаха, дали малките деца на еднакво вярващи родители ще бъдат спасени, защото характерите им не са били подложени на изпит, а всички трябва да бъдат изпитани и да имат утвърдени характери (чрез изпитание). Зададен е въпросът: ‘Как може малко дете да приеме такъв изпит?’ Отговорих, че вярата на вярващите родители преминава върху децата, също когато Бог изпрати съдбите Си върху първородните на Египет...

Дали децата на невярващи родители ще бъдат спасени, ние не можем да кажем, защото Бог не е изявил намерението Си по този въпрос. Затова по-добре е да го предоставим на Божията грижа и да размишляваме за проблеми, изяснени в Неговото слово” (“Избрани вести”, т.3).

“По отношение на личността А вие виждате състоянието му и оплаквателните психичния му недъг. Той няма съзнание за греха. Божията благодат ще премахне цялата тази наследствена обремененост на разсъдък и Той ще придобие наследство заедно със светиите на светлината. На вас Бог е дал разсъдък. “Х” е дете до толкова, доколкото е засегнат умствения му капацитет, но той като дете проявява послушание и покорство” (“Публикувани ръкописи”).

Похвала за верните майки

“Когато съдът се открие и книгите се отворят; когато великият Съдия произнесе словата: ‘Добре сторено’ и короната на безсмъртна слава бъде поставена върху челото на победителя, мнозина ще вдигнат короните си пред погледа на цялата вселена и посочвайки своите майки, ще кажат: ‘Това, което съм, дължа на нея чрез Божията благодат. Нейните напътствия и молитви са били благословение за моето вечно спасение’” (“Вести към младите”).

“Божии ангели увековечават имената на майките, чиито усилия са спечелили децата им за Исус Христос” (“Великата борба”).

Наградата на тези, които са спечелили души

“Когато изкупените застанат пред Бога скъпоценни души, откликвайки на имената си, ще посочат, че са в небето заради верните, тихи усилия, положени за тях и настоящите, ревностни напътствия, приканващи ги да прибегнат до

здравата Скала. Така онези, които на тази земя са били съработници Божии, ще получат своето възнаграждение” (“Свидетелства”, т.8).

“Когато на прекрасния величествен град се разтворят и пазителите на истината влязат вътре, корони на слава ще бъдат поставени на техните глави и те ще засвидетелстват чест, слава и величие на Бога. Тогава някои ще дойдат при вас и ще ви кажат: ‘Ако не бяха думите на любезност, които ти ми каза, ако не бяха твоите сълзи, молби и ревностни усилия, никога не би видял Царя и Неговата красота’. Каква награда е това? Колко нищожна е човешката възхвала в този земен, преходен живот в сравнение с вечното възнаграждение, което чака верните в бъдещия безсмъртен живот” (“Думи на окуражаване към работници, които се издържат сами”) (Памфлет 113, 1909 г.).

Характерите ни не се променят

“Ако ще бъдем светии на небето, преди това трябва да бъдем светии на земята! Чертите на характера, които подхранват в живота, не ще бъдат променени чрез смъртта или при възкресението. Вие ще излезете от гроба със своите наклонности, които сте проявявали в дома и обществото. Исус не промени характера при Своето идване. Промяната трябва да бъде извършена сега! Ежедневният живот решава вечната съдба! Грешки в характера трябва да бъдат изгладени и преодолені посредством Христовата благодат и угоден Нему характер трябва да бъде оформен, докато има благодатно време, за да бъдем подготвени за небесните домове” (“Публикувани ръкописи”, т.13).

Изпълнената с любов и мир небесна атмосфера

“Мирът и хармонията в небесните дворове не ще бъдат нарушавани от присъствието на някой, който е груб и нелюбезен” (“Свидетелства”, т.8).

“Всичко в небето е благородно и възвишено. Всеки се стреми да доставя радост и щастие на другите. Никой не се грижа и внимание само към себе си. Велика радост е за всички свети същества да допринесат нещо за радостта и щастията на тези около тях” (“Свидетелства”, т.2).

“Като че ли бях там, където навсякъде имаше само мир; където не можеха да дойдат бурните земни конфликти - небето, царство на правдата, където всичко свято, чисто е блажено е събрано. Десет хиляди по десет хиляди и хиляди по хиляди живеят и ходят в щастие, непорочна близост, хвалещи Бога и Агнето, Коего седи на трона.

Гласовете им са в съвършена хармония. Никога не си правят един на друг зло. Небесните принцове, владетелите на това могъщо царство си съперничат само във вършенето на добро, търсейки радост и щастие един за друг. Най-великият там е най-малък в преценката за себе си и най-малкият е най-велик в щедрост и проявление на любов.

Няма тъмни грехове, които да замъгляват интелекта. Истина и внимание, чистота, сила и съвършенство са премахнали всяко съмнение и никаква следа от съмнение не хвърля гибелната си сянка върху щастливите небесни жители. Никакви пререкания не нарушават сладкия и съвършен мир. Небесните ангели не познават скръбта, тъгата и сълзите. Всичко е в съвършена хармония, ред и блаженство...

Небето е дом, където хармонията обитава във всяко сърце, проявена е във всеки поглед. Любовта царува навсякъде. Няма нехармониращи си елементи, раздори, спорове или словесни двубои” (“Публикувани ръкописи”, т.9).

Никакви изкушения, никакъв грях

“Няма да има дърво за познаването на доброто и злото, което да бъде обект за изкушение. Там не ще има и изкусител, няма да има никаква възможност за съгрешаване” (“Възпитание”).

“Аз чух викове на триумф от ангелите и от изкупените светии, чиито гласове зазвучаха като музика от 10 000 инструмента - те повече нямаше да бъдат притеснявани и изкушавани от Сатана; жителите на другите светове са избавени от неговото присъствие и от изкушенията му” (“Историята на изкуплението”).

Общение с Отца и Сина!

“Божият народ има привилегията да общува с Отца и Сина...Ние ще Го видим лице в лице, без прикриващо покривало между нас” (“Великата борба”).

“Ние винаги ще пребъдваме и ще се радваме на светлината, излъчвана от Неговото лице. Сърцето ми потръпва от щастие при мисълта на тази радостна картина” (“В небесните места”).

“Небето е там, където е Христос! Небето не би било небе за онези, които обичат Христос, ако Той не би бил там” (“Писания на Е. Вайт”).

“Ще има близка и нежна връзка между Бога и Неговите възкръснали светии” (“Животът на Исус”).

“Полагайки в нозете на Изкупителя короните, които Той е поставил на главите ни, и докосвайки струните на златните си арфи, ние ще изпълним цялото небе със слава и хвала към Този, Който седи на трона” (“Свидетелства”, т.8).

“Ако през този живот са били верни към Бога, ще видят лицето Му и името Му ще бъде написано на челата им” (Откр. 22:4). В какво се състои небесното щастие, освен в това да видим Бога! Колко по-голяма радост би изпълнила спасения чрез Христовата благодат грешник, освен тази да гледа Божието лице и да Го познава като свой Баща?” (“Свидетелства”, т.8).

Приятелство с ангелите и вярващите от всички векове

“Всеки изкупен ще разбере делото на ангелите в неговия живот. Ангелът, който е бил негов пазител още от най-ранните му дни, който е наблюдавал стъпките му и го е пазил в ден на опасност, който е бил с него в долината на смъртна сянка, който е отбелязал мястото на временният му покой, който пръв го е поздравила в утринта на възкресението - каква чудна възможност е да говориш с него, да научиш историята на Божествената намеса в личния ти живот и за делото на небесно сътрудничество за човечеството” (“Възпитание”).

“От какви опасности, видими и невидими, сме били запазени посредством ангелска намеса, не ще узнаем никога докато в светлината на вечността не разберем Божието провидение” (“Животът на Исус”).

“Любовта и състраданието, които сам Бог е заложил в душата, ще намерят най-истинското и нежно поле за изява. Непорочното общение със свети същества, хармоничния живот на общение с блажените ангели и с праведните от всички векове, които са изпразили дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнето, светите връзки, които ни свързват с ‘всеки род на небето и земята’ (Ефес. 3:15) - това помага за щастията на изкупените” (“Великата борба”).

Носейки свидетелство за непаднали същества

“Божият Син не дойде да Му служат, но да служи...” (Матей 20:28). Христовото дело на земята е Неговото дело горе в небето и нашата награда за работата с Него на тази земя ще бъде по-мощна сила и по-голяма привилегия за върше-

не на Неговото дело в бъдещия свят. “Вие сте мои свидетели, казва Господ, че Аз съм Бог” (Исаия 43:12). Тези думи се отнасят и за вечността.

Защо беше допуснато Великата борба да продължи така дълго през вековете? Защо съществуването на Сатана не беше прекратено още в началото на неговия бунт? Това не стана, за да може Вселената да бъде убедена в Божиата справедливост в отношението Му към злото; така че грехът да получи вечно осъждане. В спасителния план има височини и дълбочини, които самата вечност не може да обхване, има чудеса, на които ангелите желаят да погледнат. От всички сътворени само изкупените имат действително познание за конфликта с греха от собствената си опитност. Те са работили с Христос и дори (нещо, което ангелите не могат да преживеят) са участвали в Неговите страдания. Ще имат ли някакво свидетелство относно спасението - нещо, което да бъде от полза за непадналите същества?” (“Възпитание”).

Хвалеци Бога с богата мелодична музика

“Там ще има музика и песни, каквито освен в Божиите видения никое човешко ухо не е чувало и никой разум не може да си представи...

Песента, която изкупените ще пеят, е песента на тяхната опитност, тя ще разкаже за Божиата слава: ‘Велики и славни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете. Кой няма да се бои от името Ти, Господи, и да не Го прослави? Защото само Ти си свят!’ (Откр. 15:3,4)” (“Възпитание”).

“Има един ангел, който винаги ръководи, той първи засвирва с арфата и дава тон. Тогава всички се присъединяваме към изпълнението на богатата, съвършена музика. Това не може да бъде описано. Това е небесна, божествена мелодия” (“Свидетелства, т.1).

“Не като човек навикнал на печал, но като славен и триумфиращ цар Той ще застане на маслиновия хълм, докато възгласите ‘Алилуя’ на евреите се смеси с ‘Осанна’-та на езичниците и гласовете на изкупените. Като едно голямо множество ще възкликнат: ‘Възцарен е Той, Господ на силите’” (“Възпитание”).

Изследване на всемирните съкровища

“Там булото замъглявало погледа ни ще бъде отмахнато и очите ни ще гледат оня свят на красота, който ние сега гледаме през телескоп. Когато погледнем славата на небесата, сега разглеждани бегло чрез телескоп и бъде премахнато лошото влияние на греха, целият свят ще се открие в красотата на Господа, нашия Бог. Какво чудно поле за изучаване ще бъде открито пред нас! Там ученикът на природата ще чете историята на сътворението, без да забележи и следи от зло. Той ще слуша музиката на природата и до ушите му не ще достигнат никакви тонове на оплакване или полутонове на скръб...

Всички съкровища на Вселената ще бъдат открити за изучаване пред Божиите чада. С безкрайно възхищение ще станем участници на радостта и мъдростта на непадналите същества. Ще споделим натрупаните през вековете небесни съкровища, размишлявайки върху Божиите дела” (“Възпитание”).

“Освободени от смъртта, те неуморно летят към далечни светове - светове, потръпвали от скръб при сцените на човешкото страдание и посрещали с радостни песни вестта за изкупена душа... С незамъглен поглед те гледат на славата на творението - слънца, звезди и системи, всички в определения им ред обикалят около трона на Бога. На всяко творение, от най-малкото до най-голямото, е

написано името на Твореца и във всяко едно е изявено богатството на Неговата сила” (“Великата борба”).

Святата история е разкрита!

“Изкупеното множество ще обикаля от свят на свят и по-голямата част от времето им ще бъде заета с изучаване тайната на изкуплението” (“Библейски коментар”, т.7).

“Темата за спасението ще занимава сърцата, умовете и разговорите на спасените през вечността. Те ще разберат истините, които Христос е искал да открие на учениците си, но които те не са приели поради липса на вяра. В безкрайната вечност ще бъдат правени все нови и нови открития на Христовото съвършенство и слава. През безкрайните векове верният Настояник ще извади нови и стари неща от съкровището Си.

Тогава пред него ще бъде открит дискурсът на великия конфликт, зародил се в началото на времето и приключил в края на времето. Историята на греха, за фаталната лъжа и делото и на заблуда, за истината, която не се отклони от правилната посока, която срещна и победи лъжата - всичко ще бъде разкрито. Булото, поставено между видимия и невидимия свят, ще бъде отмахнато и чудни неща ще бъдат разкрити” (“Възпитание”).

“Въпреки че мъката, болката и изкушенията на земята са премахнати и тяхната причина не съществува вече. Божият народ ще знае винаги ясно и разбираемо каква е цената на неговото спасение...

Нашият Спасител винаги ще носи белезите от разпятието! Върху наранената Му глава, тяло, ръце и нозе стоят белезите, оставени от жестокото дело на греха” (“Великата борба”).

Проблемите на живота обяснени!

“Тогава всички неясноти в житейския път ще бъдат изяснени. Там, където сме виждали само объркване и разочарование, непостигнати цели и осуетени планове, ще осъзнаем велика, ръководеща всичко, победоносна цел и Божествена хармония” (“Възпитание”).

“Там Исус ще ни води покрай живия поток, извиращ от Божия трон и ще ни разкрие неясното (за нас) провидение, чрез което на тази земя Той ни е довел до усъвършенстване на характерите” (“Свидетелства”, т.8).

“Всичко, което Божието провидение не е било ясно за нас, ще бъде изяснено в бъдещия свят. Трудните за разбиране неща ще намерят обяснение. Тайните на благодатта са разкрити пред нас. Там, където нашите ограничени умове са виждали само объркване и неизпълнени обещания, ние ще открием най-съвършена и красива хармония. Ще разберем, че безкрайната любов е довела до опитностите, които са изглеждали най-мъчителни. Когато разберем нежната грижа на Този, Който прави ‘всичко да съдейства за добро’, ние ще се възрадваме с неизказана радост и ще се изпълним със слава” (“Свидетелства”, т.9).

Извършване на благородни дела

“Всички, които са работили с несебелюбив дух, ще видят плодовете на труда си. Резултатите от всеки добър принцип и благородно дело ще бъдат видени. Някои последици биват видени още сега. Но колко малко от резултата на най-благородното световно дело е представен пред неговия извършител? Колко много работят неуморно и несебелюбиво за онези, които са в обсега на техния досег и познание! Родители и учители спят последния си сън и като че ли делото

на живота им е било напразно; те не знаят, че верността им е довела до избликването на нови извори на благословение, които никога не ще пресъхнат; само чрез вяра те виждат възпитаваните от тях деца да се превръщат в благословение и вдъхновение за съчовеците около тях, и това влияние се повтаря хилядократно.

Когато се изпрати служител да извести световната вест на сила, надежда и кураж, да прогласи слова, носещи благословение за сърцата във всяка страна, но работещият в самота и неизвестност узнава твърде малко за резултатите от работата си. Така биват дарявани дарове, товари се носят и работа се извършва. Мъже сеят семето, от което богатата жътва, поникнала над гробовете им, бива прибрана от други. Те са доволни да узнаят, че са задвижили сили за вършене на добро. Техните действия и реакции ще бъдат видени в бъдещето” (“Възпитание”).

Радостта ни непрекъснато ще нараства

“Има тайни в спасителния план - смирението на Божия Син да приеме човешки образ, чудната любов и благоволенieto на Отца в предаването на Неговия Син, които за небесните ангели ще бъдат постоянно въпрос на удивление... Това ще изучават и изкупените през вечността. Когато обсъждат Божието творческо дело и делото за изкупление, пред учудения и възхитен ум ще се откриват постоянно нови истини. Когато напредват в изучаването на мъдростта, любовта и силата Божия, умовете им непрекъснато ще се развиват и радостта им постоянно ще нараства” (“Свидетелства”, т.5).

“Годините на вечността ще ни но сят по-богати и по-славни открития за Бога и Христос. С увеличаването на знанието и любовта ще нарастват почитта и щастието. Колкото повече хора опознават Бога, толкова по-велико ще бъде преклонението им пред Неговия характер! Когато Исус им открие ценностите на изкуплението и удивителните подвизи във великата борба със Сатана, сърцата на спасените ще се изпълват от още по-пламенна преданост и с още по-възторжена радост ще свирят на златните си арфи; и десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди гласове заедно ще запеят във великия славен хор” (“Великата борба”).

Една безкрайност завинаги пред нас

“Всяка сила ще се увеличава, всяка способност ще се развива. Най-мощните инициативи ще бъдат осъществени, най-високите стремежи постигнати, най-големите амбиции изпълнени. Въпреки това нови височини за преодоляване ще се въздигат, нови чудеса ще предизвикват възхищение, нови истини ще се нуждаят от осмисляне и нови цели ще изискват влагане на силите на ума, душата и тялото” (“Възпитание”).

“Колкото и много да напреднем в познанието за Божията мъдрост и Неговата сила, винаги една безкрайност ще бъде пред нас.

Цялата родителска любов, която се предава от поколение на поколение чрез човешките сърца; всички извори на нежност, извиращи от човешката душа, са като малко поточе в сравнение на необятния океан, когато се сравнят с безкрайната неизчерпаема Божия любов. Езикът не може да я изкаже, перото не може да я опише! Вие може да размишлявате върху нея всеки ден от живота си; може да изучавате Писанията усърдно, за да я разберете; може да съсредоточите всяка сила и способност, дадени ви от Бога, в стремежа да осмислите любовта и състраданието на Небесния Отец. Въпреки това безкрайност е пред вас. С векове можете да изучавате тази любов и въпреки това не можете никога напълно да обхванете дължината, ширината, дълбочината и височината на Божията любов, из-

разена в отдаването на Неговия Син да умре за света. Самата вечност не може никога да разкрие това” (“Свидетелства”, т.5).

Цялата Вселена заявява, че Бог е ЛЮБОВ!

“Великата борба е приключила. Няма вече грях и грешници. Цялата Вселена е чиста. Хармония и радост пулсират в огромното творение. От Него, Който създаде всичко, произтича живот, светлина и радост в Безкрайната Вселена. От най-малкия атом до най-голямата галактика всичко, одушевено и неодушевено в своята непомрачена красота и съвършена радост, заявява, че БОГ Е ЛЮБОВ!” (“Великата борба”).